

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vy.

MUC LUC

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

[Chương sáu](#)

[Chương bảy](#)

[Chương tám](#)

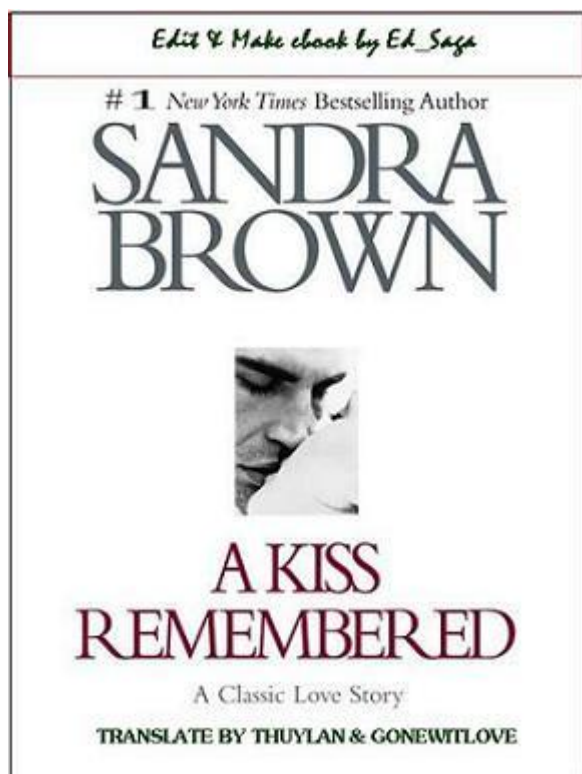
[Chương chín](#)

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch : Thùy Lan

Chương một

Cô cố ý chọn chỗ ngồi gần chót lớp để có thể kín đáo quan sát chàng . Thấy tuyệt vời chàng không hề thay đổi gì cả . Về thể chất , mười năm qua chỉ làm nổi rõ thêm vẻ đàn ông của chàng mà thôi . Tuổi hai mươi chàng là một chàng trai hấp dẫn đầy hứa hẹn, tuổi ba mươi hoàn thiện con người đầy nam tính của chàng. Bút mực của Shelly rạch một đường ngang cuốn tập của nàng khi cô ghi chép lại bài giảng của chàng . Mới chỉ tuần thứ hai của khóa học mùa thu , nhưng chàng đã dạy gần đủ bài đủ cho kì thi cuối khóa vào mùa giáng sinh . Chàng khiến cả lớp say mê chăm chú . Khóa học Khoa học - Chánh trị được nằm sâu trong một trong những tòa nhà cũ kỹ nhất trường . Những sợi dây Thường Xuân phủ đầy những bức tường khiến tưởng đây là một ngôi trường đại học uy thế miền đông chứ không phải là một trường cao đẳng tọa lạc ở thôn làng đông bắc Oklahoma . Tòa nhà cao tuổi , sàn gỗ ọp ẹp một cách vui thích , mái nóc cao , những hành lang bí ẩn làm nên bầu không khí mê muội xuất hiện trước những sinh viên trường luật. Giảng viên , Grant Chapman đứng dựa vào bàn giảng viên trước mặt cả lớp . Chiếc bàn gỗ sồi này đã là nơi dựa lưng cho những giảng viên suốt ba mươi năm qua , và những năm tháng đáng chán tiếp theo sau nữa . Như là người đàn ông này , Shelly thầm nghĩ , ông Chapman vẫn là một chàng trai bắp thịt cuộn cuộn . Rất nhiều trái tim non trẻ đã đập loạn lên khi chàng chơi bóng rổ cho trường đấu lại trường đại học . Mặc quần đùi thể thao và áo ba lỗ , Grant Chapman đã làm cho toàn bộ nữ sinh trường trung học Poshman Valley phải nín thở . Shelley Browning cũng ở trong số đó . Mười năm chỉ mãi dũa thêm cho bắp thịt rắn chắc . Sợi tóc màu bạc trên mái tóc đen cầu thả rơi xuống vẫn là cái mốt thời xưa đến nay . Ngày ấy có một luật lệ mỏng manh cấm tóc dài ở trường trung học Poshman Valley , và những thầy giáo trẻ đẹp trai lại là một

trong những người phạm luật thường xuyên nhất .Shelley có thể nhớ rõ ràng ngày mà lần đầu cô nghe tiếng của Grant chapman" Shelley, Shelley . hãy chờ cho đến khi mà thấy mặt thầy dạy môn chánh quyền mới trong mộng nha " . Đó là ngày nhập học sau mùa nghỉ hè . Khuôn mặt bạn cô hồng lên khi chạy đến báo tin đó cho Shelley " chúng mình sẽ được học thầy vào học kỳ hai và thầy thì đẹp trai vô cùng . Và thầy hiểu là mà nói về Chicago chứ không phải là một thành phố ở Illinois . Thầy mới trẻ làm sao ! Môn chánh quyền được thêm xăng rồi " . Cô bạn vừa ríu rít xong , chạy ù đi báo tin tốt này cho các bạn khác . " Ồ , và tên ông là ông Chapman " cô bạn nói với qua vai . Giờ đây Shelley đang lắng nghe để tận hưởng âm sắc của chàng khi chàng trả lời câu hỏi của một sinh viên . Nhưng câu trả lời của chàng cùng câu hỏi cũng chẳng nhập được tâm nàng . Shelley chỉ đang chú tâm đến giọng nói của chàng mà thôi . Tựa hẵn người vào bàn và kín đáo nhắm mắt, cô nhớ rất rõ lần đầu tiên được nghe giọng nói trầm trầm chuẩn xác đó ."Browning , Shelley ? em có mặt ở đây không ? ."Trái tim nàng bỗng nặng như chì . Không ai muốn bị gọi tên vào ngày đầu nhập học cả . Hai mươi đôi mắt tò mò dán chặt vào nàng . Cô run run giơ tay lên . " Dạ , có thưa thầy ." Em Browning , em để quên quần sóc thể dục . em có thể đến nhận lại tại văn phòng nữ thể dục . Cô Virgil gửi nhắn ."Cả lớp vỡ ra , và đâu đó vài tiếng huýt sáo và nhại tiếng mèo kêu . Cô lấp bắp một lời cảm ơn với thầy giáo mới, hai gò má cô đỏ rựng . Chàng chắc đã nghĩ rằng cô là một con bé ngốc . Nụ cười thay , chủ kiến của chàng khiến nàng quan tâm hơn của lũ bạn cùng lớp .Khi cô cùng ào ra khỏi lớp hôm ấy chàng đã dừng cô tại cửa . " Tôi xin lỗi nếu tôi đã làm em xấu hổ " , chàng nói với vẻ hối lỗi . Các bạn nữ của nàng đứng vây quanh , tròn mắt thèm thuồng . " Dạ thưa không sao ," Shelley rụt rè nói ." Sao lại không . Em sẽ được năm điểm thêm cho bài kiểm đầu tiên . "Sheley chưa bao giờ cần đến năm điểm đó vì nàng luôn đạt điểm tối đa một trăm cho bài kiểm đó và hầu hết những bài sau đó . Môn Chánh Quyền trở thành môn học thích thú nhất của cô học kỳ đó . " Anh đang nói về chuyện trước Việt Nam hay là sau ? " Ông Chapman đang hỏi một sinh viên , người vừa ra câu thảo luận về việc ảnh hưởng của công luận trên những quyết định của tổng thống .Shelley vụt trở lại hiện tại . Chàng không bao giờ nhớ ra một " Browning, Shelley " và cái quần sóc thể dục bị mất của cô ta . Cô còn ngờ rằng chàng chẳng còn nhớ gì đến bốn tháng ngắn ngủi dạy ở trường trung học Poshman Valley . Nhất là sau những gì chàng đã khó khăn trải qua . Một là không thể leo cao lên những cấp bậc vào Quốc hội để trở thành một phụ tá thượng nghị sĩ cao giá đa sầu đa cảm . Một là không thể thoát khỏi một vụ scandal ,Grant Chapman đã dính dáng đến một sự kiện nghiêm trọng xảy ra nhiều năm trước đó trong một vùng nông thôn nhỏ, đã giữ một vai trò không nhỏ trong cuộc sống muôn màu của chàng .Có lẽ đó là lý do mà chàng trông chẳng có gì thay đổi đối với nàng . Cô đã trông thấy chàng thường xuyên trên ti-vi khi mà những kí giả vẫn còn săn đuổi chàng để lấy tin cho vụ scandal , vụ đó đã làm rung chuyển cả cộng đồng xã hội Washington .Cô đã nghiên cứu những tấm hình của chàng đi kèm với hàng tít lớn trên báo . Chân thật như những hình thường đăng trên mặt

báo , Cô không thể tìm thấy nét tội tệ nào trên khuôn mặt đã in sâu vào tâm khảm cô và từ chối , ngay cả sau mười năm , bị lãng quên đi . Shelley chắc chắn rằng chàng không biết cô . Ở tuổi mười sáu nàng là con bé mảnh khảnh đại khờ . Giờ vẻ mảnh mai đã giảm đi , nàng mềm mại , đầy đặn về đàn bà . Năm tháng làm tan đi nét trẻ con mũm mĩm trên khuôn mặt nàng để lại những đường nét xương xương thú vị . Gò má cao làm nổi bật đôi mắt xanh vương khói . Mất rồi mái tóc phủ ngang mặt đã từng một thời là một nữ sinh trung học . Giờ đây tóc nàng được búi lại phía sau khoe đôi chân mày cong tuyệt mỹ và đường chân tóc hình trái tim . Một cô gái tóc nâu thực sự , nàng được trời ban cho một mái tóc dày óng ả buông trôi xuống vai như rượu vang đỏ được ánh mặt trời soi thấu óng ánh . Mất rồi cô bé má bầu bĩnh trong bộ đồng phục cheerleader . Cũng đã mất rồi ngây thơ và lý tưởng . Người đàn bà đã từng trải với thế giới bên ngoài cùng sự ích kỉ , bất công của nó . Grant Chapman cũng biết những điều đó . Họ không còn là những người của mười năm trước , và nàng đã tự hỏi cả ngàn lần tại sao nàng lại đăng kí học lớp của chàng . "Hãy để mình vào vị trí của tổng thống Jonhson lúc đó " Chàng đang giảng .Shelley liếc xuống đồng hồ đeo tay của nàng . Chỉ còn mười lăm phút là hết giờ và nàng chỉ ghi lại được có mỗi hai dòng . Nếu nàng không cẩn thận, nàng không thể đạt xuất sắc như nàng đã được với môn chánh quyền học kỳ đầu năm thứ hai trung học .Cô nhớ lại một ngày mùa đông gió rét sau đợt gió bắc đầu tiên của mùa . " Em có thể nào giúp tôi chấm điểm một vài buổi chiều trong tuần được không ? " Chàng hỏi .Cô đang mặc chiếc áo khoác bằng da của người yêu cô lúc ấy , và hai tay cô nắm chặt thành quả trám nhỏ đút sâu trong túi áo . Thày Chapman đã dừng cô trên khuôn viên giữa phòng thể dục và dãy lớp học . Mái tóc chấm cổ của chàng , dài hơn một chút so với luật , đã quét quanh đầu chàng một cách man dại . Mặc chỉ mỏng manh một chiếc áo thể thao , chàng gồng lưng trước cơn gió bắc . " Dĩ nhiên nếu em không muốn , thì cứ nói ..." " Không , không , " cô vội vã nói và liếm đôi môi , mong rằng chúng không nứt nẻ và khô khan . " Vâng , em muốn lắm . nếu thày nghĩ là em làm được ." " Em là học sinh xuất sắc của tôi . Đúng là một bản báo cáo tuyệt vời em đã làm về hệ thống tòa án ." " Cảm ơn thày " . Cô bối rối và tự vấn sao tim mình đập mạnh dữ vậy . Chàng chỉ là thày giáo thôi mà . Hừm , đâu " chỉ là " một thày giáo đâu ." Nếu em có thể chấm phần ngữ pháp , tôi sẽ đọc những bài luận . Tiết kiệm được nhiều giờ cho tôi vào ban đêm." Nàng tự hỏi chàng làm gì trong những đêm đó . Chàng có đi gặp một cô gái nào không ? đó vẫn là đầu đề đặc biệt tại những cuộc hội họp của bọn con gái . Cô chưa bao giờ thấy chàng đi với một cô gái nào ngoài phố

Một đêm khi cả gia đình nàng đến nhà hàng Wagon-Wheel steak house để dùng bữa tối thì gặp chàng ngồi một mình . Khi chàng đến nói chuyện với nàng , nàng tưởng như mình sắp chết . Nàng lúng túng giới thiệu với cha mẹ và chàng đứng lên bắt tay cha nàng . Sau khi tìm được chỗ ngồi thằng bé em nàng lại làm đồ bình sữa và nàng những muốn chẹt cổ nó cho rồi . Khi nàng có đủ can đảm để liếc sang phía bàn Chapman ,thì chàng đã đi rồi . " Okay, ngày nào ạ ? " .Chàng nhú mắt

trước ánh mặt trời , càng chói chang trong cơn gió lạnh . Nàng chưa bao giờ xác định được đôi mắt chàng màu xám hay màu xanh lá cây , hoặc màu gì gần giống như vậy . Nhưng nàng thích cách hàng mi đen chàng vút cong lên khi chàng nhú mắt như thế . " Thì em nói xem " . Chàng bật cười . " À để xem, em có giờ tập cheerleading vào thứ năm bởi vì tổng dợt là thứ sáu " . Ngu ngốc ! l chàng dư biết khi nào tổng dợt mà . " thứ ba em có giờ học đàn piano " . chàng đâu thèm biết tới chứ , Shelley ? " em nghĩ thứ hai và thứ tư là tiện nhất " . Được vậy thì tốt " , chàng nói . " Ồ , lạnh quá . Thôi chúng ta hãy vào trong đi " . Nàng gằn như vấp ngã trên chính đôi chân lóng ngóng của mình khi chàng đột nhiên nắm khuỷu tay và dìu nàng qua khung cửa tòa nhà . ngay vào lúc cánh cửa vừa đóng sập sau lưng họ , nàng tưởng như mình ngất đi vì sự đùng chạm ấy . nàng chưa bao giờ kể cho lũ bạn gái mình chuyện này . lúc ấy , bí mật đó quá trân quý để tiết lộ .

Những buổi chiều yên lặng trôi qua trong gian phòng học của chàng là tâm điểm vẫn xoay cuộc đời còn lại của nàng . Nàng bồn chồn trong những ngày nàng không đến được , và nàng bồn chồn trong những ngày nàng phải đến cho đến khi hồi chuông tan học réo vang lần cuối . Nàng đã cố không vội vã vượt qua hành lang trống vắng để đến gian phòng học của chàng , nhưng thường thường nàng vẫn hụt hơi khi đến nơi . Đôi khi chàng không có mặt ở đó , nhưng có để lại cho nàng cả chồng bài kèm theo những lời chỉ dẫn . Nàng đi ngay vào việc chấm điểm cho các bài tập của các bạn cùng lớp với một sự siêng năng nàng chưa từng dành cho công việc nào khác trong đời . Thường thường khi chàng cùng tham dự với nàng , chàng có mang soda cho nàng . Một ngày khi nàng đang kiểm tra những bài tập với cây viết đỏ chàng đưa cho , chàng đứng trong bàn làm việc cố đọc cho xong một bài luận khó hiểu . Chàng kéo chiếc áo len cổ chữ V qua khỏi đầu . " Tôi nghĩ người ta vẫn sưởi quá nóng ở đây . Cái trường này không làm đúng bồn phận để tiết kiệm điện " . Lúc đó , nàng không thể để tâm thần phục lương tâm ái quốc của chàng , vì chàng đã làm cho nàng hoa mắt . Đan ngón tay vào nhau , ngửa bàn tay lên , chàng vươn dài tay qua đầu , đồng thời uốn lưng ra sau . Nàng như bị bùa mê bởi bắp thịt cuộn lên dưới làn áo vải mềm mại . Chàng thờ dài khoan khoái khi hạ cánh tay xuống và xoay vai thư giãn . Shelley để rớt cây viết , những ngón tay của nàng bỗng trở nên vô dụng . Nàng những tưởng mình sẽ tan rã ngay trên bàn nếu da dẻ không cột chặt xương thịt nàng lại . Nàng bỗng nghi ngờ cảm giác nóng ran này không có liên hệ gì đến cái máy đo nhiệt độ trên tường . Hôm ấy nàng rời phòng học chàng trong hoang mang . Nàng càng muốn gần chàng bao nhiêu , nàng chợt cảm thấy phải ép buộc thoát ra khỏi chàng bấy nhiêu . Nhưng không có một lối thoát nào cho cuộc công kích vào tình cảm nàng bởi vì những xáo trộn là từ bên trong nàng . Nó hoàn toàn mới , khác biệt và không một kinh nghiệm tình yêu nào nàng có chuẩn bị cho nàng trước sự tấn công ấy . Nàng không thể định nghĩa được nó là gì khi ấy . Chỉ có sau này, khi nàng đã già giặn hơn , nàng mới có thể định nghĩa được cái cảm giác nàng có buổi chiều hôm đó : khao khát .

Suốt trong những ngày cuối thu , chàng chưa bao giờ đối xử với nàng khác hơn là cởi mở hiểu khác

. Khi bạn trai nàng đến đón nàng sau những trận dợt banh để chở nàng về nhà trên chiếc xe vá víu Cougar , thầy Chapman luôn gọi với theo sau họ " Đi chơi vui về nhé ." Trước khi bước sang bài kế tiếp anh chị nên đọc ba chương đầu của sách . nhất định là chán lắm , nhưng nó sẽ cho anh chị những thông tin căn bản ."Shelley bị rút ra khỏi ảo mộng của nàng bằng những lời dặn của chàng . chàng ngồi ghéch một bên trên mé bàn , dáng điệu đầy đàn ông tính . Shelley ngờ rằng chẳng có người con gái nào trong phòng học này mà không để ý tới vẻ đàn ông hấp dẫn của chàng . chỉ có người bị mù hoặc già yếu mới không bị ảnh hưởng, và nhìn quanh một vòng . Nàng chẳng thấy ai như vậy cả . Hơn thế , nàng nhận ra những nữ sinh viên hầu hết ở tuổi trên mười tám hoặc dưới hai mươi . Những bộ ngực căng không nịt lộ ra dưới làn áo thun , và những cặp đùi thể thao thon đẹp bó trong những chiếc quần jean kiểu cách . Những lọn tóc dài buông thả dập dềnh đủ màu nâu , đỏ hung , vàng rực . Cô cảm thấy già và không đúng một bởi sự so sánh đó . Như là mình , Shelley tự nhắc nhở . Cô đang mặc chiếc áo len , màu trái cranberry , và cô mặc nịt ngực bên trong . Chiếc áo len hợp với dáng nàng cao và ăn khớp với chiếc váy len lưng ngang đầu gối màu xám . Ít ra nàng cũng biết ăn mặc hợp thời trang và chưa nộp mình cho loại hàng lụa mỏng . Ở tuổi hai mươi sáu nàng là người xếp hàng thứ hai gia nhất lớp . Một ông già tóc bạc nghiêm trang ngồi ở hàng đầu . Ông ghi chép cẩn thận trong khi một anh chàng trẻ tuổi đội nón cao bồi ngồi cạnh Shelley ngủ yên bình suốt giờ học " Chào tạm biệt , " giáo sư Chapman nói khi chuông reo . " Ồ vâng , xin cô Robin làm ơn dừng lại bàn giảng viên ." Lịch sử tái lập.

Shelley sững sốt đến nỗi buông rơi chồng sách cô vừa gom lại trong tay khi chàng đưa ra yêu cầu . Ít gây chú ý hơn đám bạn học cùng lớp ở Poshman Valley , bốn mươi hay hơn sinh viên tràn ra khỏi lớp , hầu hết chỉ muốn đốt một điếu thuốc lá đầu tiên sau hơn một tiếng đồng hồ . Đầu cúi thấp , cô tập trung vào việc luồn lách qua đồng bàn ghế mất trật tự hơn gian phòng học gọn ghẽ của chàng mười năm trước . Qua khoé mắt , cô thấy sinh viên cuối cùng vừa rời khỏi phòng . Một cách bất cẩn anh ta để cánh cửa sập kín lại sau lưng . Nàng cố bóp nghẹt sự thôi thúc điên cuồng yêu cầu anh ta làm ơn để cửa mở . Khi nàng chỉ còn cách xa bàn giảng viên vài mét , khi nàng đã không còn lý do gì để không phải nhìn thẳng vào chàng , nàng ngược hàng mi dày lên và gặp cái nhìn đăm đăm của chàng cho lần đầu sau mười năm ." Xin chào , Shelley "Nàng kinh ngạc. Hoặc ít nhất cũng cảm thấy mình bật ra tiếng ghen ngào trong cổ và chỉ hy vọng được chặn lại đúng lúc . " Xin chào thầy Chapman ." Một tiếng cười dội ra trong cổ , nhưng chàng cũng thế , chặn lại trước khi phát ra thành tiếng . Đôi môi dày dặn gợi cảm của chàng dễ dàng mím một nụ cười , nhưng đôi mắt chàng ráo riết khám xét khuôn mặt nàng . Chúng thu nhận ngay mái tóc của nàng , đôi mắt vô tư dễ tổn thương , sống mũi thanh nhã, đôi môi nàng . chàng nghiên cứu đôi môi nàng một lúc lâu , và khi chiếc lưỡi của nàng hồi hộp liếm ướt chúng , nàng tự rửa thắm đã để chúng làm thế . nguy hiểm và im lặng bao trùm trong phòng . Chàng bước ra khỏi bàn để đứng đối diện với nàng . Chàng luôn luôn trông có vẻ

cao quá khổ . không phải để đe dọa , nhưng để bảo vệ ." Emtôi không nghĩ thầy nhận ra tôi ."" Tôi nhận ra cô ngày đầu tiên cô đến lớp ", Đứng gần thế này , giọng chàng nghe trầm hơn . Khi chàng phải phô trương giọng trong những bài giảng , không có âm hưởng thân mật khiến nàng mất quân bằng như bây giờ . " Tôi đã bắt đầu tưởng rằng cô sẽ học hết cả khóa mà không chào tôi một tiếng . Mười năm chín chắn trưởng thành bị quét sạch bởi lối bông đùa thanh lịch của chàng và cô lại cảm thấy mình non trẻ và khờ dại như ngày đầu gặp chàng ." Tôi không định làm thầy xấu hổ bằng cách nói chuyện và để thầy phải chật vật gắng nhớ ra tôi . Điều đó sẽ đưa thầy vào chỗ không tiện cho lắm "" Tôi lấy làm biết ơn em đã nghĩ cho tôi , nhưng không cần thiết đâu . Tôi nhớ em rất rõ ." Chàng vẫn quan sát tỉ mỉ khuôn mặt nàng , nàng tự hỏi liệu chàng có nhận ra sự tô điểm hoặc bôi xóa thời gian để lại trên người nàng . Nàng tự bản thân không cảm thấy mình kém hấp dẫn đi hoặc hơn ; nàng chỉ biết nàng đã khác hẳn cô bé năm nào đau khổ chầm bài cho chàng . Liệu chàng có thấu rõ mối tình cuồng si nàng dành cho chàng ? Liệu chàng có đem ra làm đầu đề bàn thảo với bạn gái không .? "bạn nên thấy bộ điệu của cô bé , ngồi thẳng băng , hai bàn tay đờ đay mồ hôi , mỗi lần tôi cử động , cô bé nhảy dựng như một con thỏ chết nhát " Cô tưởng như thấy chàng vừa cười vừa lắc đầu tội nghiệp ."Shelley ?"chàng kéo nàng khỏi dòng suy tưởng không vui ấy bằng cách gọi tên nàng , thậm chí phải nhắc lại nhiều lần ." Vâng ? " nàng ngộp thở hỏi . Tại sao đột nhiên không khí bị thiếu thế này ? " Tôi hỏi cô đã là bà Robins bao lâu rồi ."" Ồ ...um , bảy năm . Nhưng tôi không là bà Robins hai năm rồi . "Đôi mày rậm biểu lộ tính khí đàn ông của chàng , nhướn lên thẳm hỏi ." Đó là một câu chuyện dài và chán ." Nàng liếc nhìn xuống chân mang đôi giày da mềm gót thấp . " Bác sĩ Robins và tôi đã chia tay cách đây hai năm . Đó là lúc tôi quyết định đi học lại . "" Nhưng đây là lớp chưa tốt nghiệp mà".Đã có người đàn ông nào bạn quần Jean , giày boots vĩ tuyến tây với áo khoác thể thao mà trông không giống tài tử chứ , nhưng Grant Chapman chắc chắn sẽ gây choáng váng . Nó phải có cái gì liên hệ tới chỗ hở cổ áo sơ-mi, làm lộ ra khoảng ngực đậm lộng của chàng ? Nàng buộc quay mắt khỏi chỗ ấy để trả lời chàng ." Đó chính là tôi . một kẻ chưa tốt nghiệp , là tôi .Nàng không thể biết được khuôn miệng mình trông thú vị làm sao khi nàng tự nhiên mỉm cười . Vài năm qua nụ cười đã không đến dễ dàng . Nhưng khi chúng đến , chúng đã xóa đi vết mệt mỏi chán ngán hằn in trên khuôn mặt nàng , chầm hết nơi má lúm đồng tiền trên khoé miệng nàng .Grant chapman dường như bị mê hoặc bởi đôi lúm hai bên khoé môi nàng . Phải mất một lúc lâu chàng mới trả lời ." Tôi tưởng một học sinh giỏi như cô ,đã vào ngay đại học sau khi tốt nghiệp ở Poshman Valley" ." Tôi có . Tôi vào đại học Oklahoma , nhưng..."Nàng liếc nhìn ra xa như đang nhớ lại khóa học đầu tiên ở Norman và cuộc gặp gỡ bác sĩ Robins đã thay đổi hướng đi cuộc đời nàng . " Rồi chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra " Nàng yếu ớt dứt lời ." Mọi thứ ở Poshman Valley như thế nào ? Tôi chưa về lại đó từ khi ra đi . Lạy chúa , hẳn là phải ..."" mười năm ," nàng buột miệng nói , và ngay khi đó muốn cắn lưỡi cho rồi . Nàng hành động giống như một đứa học trò ngoan đưa ra câu trả lời đúng ý

thầy giáo . " đại loại như vậy , " cô chêm vào cố ý ra vẻ tự nhiên . " Vâng, bởi vì tôi đã đi ngay Washington từ đó . Tôi bỏ đi trước khi năm học kết thúc ".Bản năng tự vệ khiến nàng quay mắt đi . Giờ học buổi chiều sắp bắt đầu . Chỉ một vài sinh viên trôi dạt trên lối đi bộ bên ngoài những cửa sổ nhiều tầng .Nàng không thể nói về chuyện ra đi của chàng . Chàng sẽ không nhớ và nàng đã gắng mười năm để quên . " Chuyện ở Poshman Valley không gì thay đổi . tôi trở lại đó luôn để thăm cha mẹ . Họ vẫn còn sống ở đó . Em trai tôi thì đang dạy môn toán và cũng là huấn luyện viên cho đội banh năm thứ hai trung học . "

" Không đùa chớ !". Chàng cười lớn . " Dạ , em ấy đã lập gia đình và có hai con ". Nàng loay hoay xóc lại chồng sách nặng trĩu trong tay cho thoải mái dựa vào ngực . Thấy vậy , chàng nghiêng người xuống đỡ lấy chúng từ tay nàng và đặt lên bàn phía sau . Không biết làm gì với đôi tay thừa thãi của mình ,nàng bèn vụng về khoanh tay ngang hông ,mong là chàng không đoán ra được nàng cảm thấy bị phơi bày như thế nào . " Có phải cô sống ở đây tại Cedarwood ?" Vâng . Tôi sẽ đi học toàn thời gian , tôi có mượn một căn phòng nhỏ ." Một căn phòng cũ rích ? "" Sao thầy biết ? "" Ở đây có nhiều nhà cũ như vậy . Một ngôi phố cổ dị kỳ . Nhắc tôi nhớ tới phố George ,tôi từng sống qua vài năm khi tôi ở Washington .""Ồ ." Nàng cảm thấy mình vô duyên hết sức . Chàng đã từng có quan hệ mật thiết với giới thượng lưu , giới người mẫu , giới thể lực chính trị . Với chàng nàng chỉ là một con bé nhà quê mà thôi .Nàng di chuyển để lấy lại sách . " Tôi không muốn giữ chân thầy"" Cô đâu có . Tôi đã hết giờ hôm nay rồi . Thực ra , tôi định đi uống một ly cà - phê ở đâu đó . Cô vui lòng đi với tôi không ?.Tim nàng đập mạnh . " Không , cảm ơn thầy Chapman , tôi..." Tiếng cười lớn của chàng ngắt ngang lời nàng . " Thực là... , Shelley , tôi nghĩ cô có thể gọi thẳng tên tôi . Cô không còn ở trường trung học nữa." " Không , nhưng thầy vẫn là giáo sư của tôi mà , " Nàng nhắc khéo chàng ,hoi bị rối loạn vì chàng đã cười nàng . " Rất hân hạnh . Cô tô điểm cho phòng học của tôi , hơn bao giờ hết ." Nàng những mong chàng cứ cười như thế . Dẫu sao nàng cũng dễ dàng đối phó hơn là cái nhìn soi mói của chàng . " Nhưng , làm ơn , đừng có đóng khung tôi thành ông" giáo sư đại học ". Cái từ " giáo sư đại học " vẽ nên hình ảnh một ông già lãng trí với mái tóc bạc phơ lục lọi túi áo choàng rộng thùng thình để tìm cặp mắt kiếng đang chằm chằm ngồi trên đầu ông ta ".nàng cười lớn . " Có lẽ thầy nên thử dạy viết luận văn . Đó là bức tranh từ ngữ rất sinh động thầy vừa mới vẽ ra ."" Vâng thì cô đã hiểu ý tôi rồi đấy . Gọi là Grant đi , làm ơn ."" Tôi sẽ thử , " nàng chỉ có thể hứa vậy thôi . " Thử ngay đi ". Chàng năn nỉ . " Được rồi . "Nàng thở dài . " Grant". Cái tên được gọi lên dễ dàng trên đầu môi nàng hơn là nàng tưởng . Trong những cơn mộng tình yêu mười năm qua , nàng đã lần nào gọi tên chàng chưa ? " Grant , Grant " . nàng lập lại . "Thấy chưa ? Nghe phải hay hơn không ? Bây giờ tới phiên cà -phê được không ? Cô không còn lớp nào nữa chứ ? mà nếu như cô còn , thì cô đã đi trễ rồi đấy , cho nên"Nàng vẫn còn do dự . " Tôi không" Trừ phi là cô không muốn bị bắt gặp đi với tôi . " Giọng chàng đổi thay đột ngột khiến nàng vụt ngược nhìn lên . những lời được nói cách

nhẹ nhàng , nhưng có cả một sự đấng cay phủ đầy .Nàng bắt được ý chàng ngay . " Thầy muốn nói chuyên xảy ra ở Washington đó hả ? . Khi chàng yên lặng trả lời nàng bằng tia nhìn xuyên thấu với đôi mắt xám xanh , nàng lắc đầu mãnh liệt . " Không , không , dĩ nhiên là không phải . Giáo sư....Grant .Chuyện đó không ăn nhập gì chuyện này đâu .Nàng cảm động thấy vẻ nhẹ nhõm hiện ra trên mặt chàng . " Tốt " . Chàng cào những ngón tay thon khoẻ vào mớ tóc mình . " Chúng mình đi uống cà -phê đi "Không hiểu vì cái nhìn đăm đúi trong mắt chàng hay thái độ lúng túng trẻ thơ đã ép buộc nàng đi với chàng , hay là giọng điệu cầu khẩn của chàng cũng nên . " Thôi được " , nàng nghe chính giọng mình trả lời trước khi tâm tâm nàng ra quyết định .Chàng mỉm cười, quay nhặt chồng sách của nàng và hồ sơ của mình ,và đẩy nàng đi về phía cửa . Khi đến nơi , chàng cúi nghiêng người qua lưng nàng để tắt đèn . Nàng nín thở cảm thấy cánh tay chàng lướt nhẹ trên lưng .Có một thoáng , bàn tay chàng đặt nhẹ nơi cổ nàng trượt dài xuống nửa lưng . Động chạm ấy không khác gì một cử chỉ lịch sự , nàng chính xác nhận được bàn tay chàng qua lần áo len khi họ đi bộ qua khuôn viên trường .Hal , một cộng đồng xã hội thu nhỏ của mỗi một trường đại học trên đất nước này, ồn ào , mịt mù khói thuốc, đông đúc .Ca sĩ Neil Diamond đang than khóc sự cô đơn của anh ta trên loa phóng thanh gắn đã chiến trên trần nhà . Hầu bàn áo trắng tay đeo dải lụa đỏ đem bia cối đến những bàn chật chội bữa bãi . Sinh viên đủ loại, từ kẻ mới nhập trường , hội nữ sinh viên đến những vị trí thức râu ria xồm xoàm đến những vận động viên bắp thịt cuồn cuộn , thầy đều bị nấu chảy trong mớ tiệc tùng hỗn loạn này .Grant nắm tay dẫn nàng đến góc bàn riêng tư quen thuộc khuất mắt trong quán . ngồi vững vàng trong ghế rồi chàng chồm ngang qua bàn thì thầm , " Hy vọng tôi không phải trình thẻ căn cước ?." trước khuôn mặt ngơ ngẩn của nàng , chàng giải thích , " Tôi nghĩ không ai trên ba mươi được chào đón ở đây ." nàng cười ngặt nghẽo , chàng vỗ trán , " Lạy chúa , cô chưa đủ ba mươi tuổi mà phải không ? Tại sao càng lúc tôi càng giống ông giáo sư tóc bạc trắng đi run lẩy bẩy thế ?.Khi hầu bàn vụt qua , Grant chặn anh ta lại đủ lâu để gọi , " Hai ly cà -phê ."" SỮA KHÔNG ?" anh hầu lần nhanh hỏi với lại qua vai . " SỮA KHÔNG ?" Grant hỏi nàng . Cô gật đầu ."SỮA ! " . Grant hét với theo anh hầu bàn . " Lần chót tôi gặp cô , cô chưa đủ tuổi uống cà -phê thì phải ? . " Chàng hỏi nàng .Không thực sự để ý đến câu hỏi của chàng, nàng lắc đầu . Nàng khó kềm chế không nhìn chằm chằm vào chàng . mái tóc chàng bị gió thổi tung thật lôi cuốn . chiếc áo sơ-mi hở cổ chữ V tiếp tục gây bối rối cho nàng . Daryl Robins từng cho mình là biểu tượng của đàn ông , bộ ngực anh ta cũng chỉ lơ thơ ít lông nhạt màu, trong khi đây là cả một cánh rừng rậm trên làn da ngăm . Một ước muốn mãnh liệt được chạm ngón tay vào đó , nàng vội nhìn chỗ khác .Một cái liếc vòng quanh đủ cho nàng nhận ra .Các nữ sinh nhìn chằm chập vào Grant không che dấu lòng ham muốn . Nàng là đối tượng đáng đánh giá của họ . Grant Chapman khét tiếng xấu , nguy hiểm , loại mà không người đàn bà nào không tò mò muốn biết . Shelley cố gắng gạt bỏ làn sóng xôn xao gây ra bởi sự xuất hiện của họ , nhưng những cái nhìn trừng trừng trước mặt họ bây giờ thật là không thoải mái chút nào ." Cô quen

dần thôi ". chàng nhỏ nhẹ nói sau vài giây . "Còn thầy ?" Không, cô không thể quen được , cô chỉ học sống với nó thôi và phớt lờ đi nếu cô làm được ." Chàng xoay tí cái gạt tàn thuốc trên mặt bàn mi-ca dầy " Đó chẳng qua là hậu quả của việc hình cô được đăng trên báo vài tháng . Bất kể cô là người xấu hay người tốt , thủ phạm hay nạn nhân , có tội hay không có tội , tầm tiếng luôn theo sát cô . Không còn gì là riêng tư nữa ." Nàng không nói gì thêm cho đến sau khi anh hầu bàn lo lắng tiếp cà -phê cho họ . Shelley khuấy sữa vào tách của mình và khẽ khàng nói, " Họ sẽ tập làm quen có thầy ở đây . Tin thầy gia nhập khoa vào mùa thu này lan nhanh như lửa mùa xuân vừa qua . Một khi thầy ở đây lâu , mọi sôi nổi sẽ tắt dần đi ." Lớp tôi đủ người nhanh lắm . Tôi chẳng ngạc nhiên . Tôi biết hầu hết sinh viên xin học vì tò mò thôi . Tôi thấy anh chàng cao bồi ngồi kế cô ngủ suốt hôm nay ." Nàng mỉm cười , vui mừng rằng chàng không quá nhạy cảm , về cảnh giác không còn trên khuôn mặt chàng nữa . " Tôi không nghĩ anh ta sẽ biết ơn bài giảng cực hay của thầy ". Grant mỉm trả nụ cười ngẩn ngui cho nàng và liền lúc đó đăm đăm nhìn về nghiêm chỉnh của nàng , tìm kiếm tận đáy sâu thăm trong mắt nàng với thể mạnh mẽ khiến nàng nao núng run sợ ." Tại sao cô xin học lớp tôi , Shelley ?" Nàng nhìn xuống tách cà -phê của mình , rồi , suy nghĩ rằng im lặng có nghĩa là nhận tội , nàng nói một cách có ý chí , " Bởi vì tôi cần điểm " . Chàng phớt lờ cách pha trò của nàng ." Cô cũng tò mò lắm chứ phải không ? Cô muốn coi tôi đã mọc mấy cái sừng và có cái đuôi dài nào từ khi cô chưa gặp lại tôi ? " " Không " Nàng than khẽ ." Dĩ nhiên là không . không bao giờ ."" Cô muốn xem coi tôi còn nhớ cô không ? . Chàng nghiêng hẳn người lên bàn , hai cánh tay chàng chống lên mép bàn . Khoảng cách giữa họ giảm dần , nhưng đáng lẽ phải thu mình ra xa khỏi chàng , nàng lại thấy bị hồi thúc đến gần chàng hơn ." Tôi ... tôi đoán tôi đã làm thế . Tôi không nghĩ thầy nhận ra tôi . đã lâu lắm rồi , và "" Cô muốn xem coi tôi còn nhớ gì đêm chúng ta đã hôn nhau , phải không ?.

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch : Thùy Lan

Chương hai

Trái tim nàng đập muốn vỡ cả lồng ngực . tiếng ồn ào trong phòng bị át đi dưới tiếng mạch đập rền vang trong tai nàng . Miệng nàng khô khốc . " Nhìn tôi đi , Shelley ". Không , không , đừng , Shelley . Mày sẽ thua . Chàng sẽ thấy . Chàng sẽ biết . Lý trí nàng cuống cuống ra lệnh , đôi mắt không vâng lời ngược lên bắt gặp ánh mắt chàng . Nàng nhìn thấy hình bóng nàng in trong đôi mắt thăm xanh

,tan nát, một khuôn mặt u sầu, hoang mang. "Tôi nhớ đã hôn em. Em có nhớ không?" Nàng gật đầu trước khi thốt nên lời. "Vâng". Trong một giây nhắm mắt nàng tưởng như mình bị cuốn trôi xa đến chóng mặt. Nàng cầu cho chàng chuyển đầu đề, tiếp sang chuyện chung chung nào mà họ có thể bàn thảo cởi mở dễ dàng hơn. Nàng không nghĩ mình sẽ sống sót nếu phải sống lại đêm làm đổi cả cuộc đời nàng trong khi chàng chỉ ngồi cách nàng có vài phân. Nàng đã sống lại khoảng thời gian đó không biết bao nhiêu lần. Kỷ niệm đó được chôn kín trong lòng, một kho báu không ai biết được. Nàng đau khổ bao nhiêu với kỉ niệm đó, và chỉ sống lại với nó khi nàng chỉ có một mình. Nhưng đem ra bàn thảo đêm đó với chàng khác nào đem lên bàn mổ. Không gì giấu được nữa. Nàng không thể làm được. Chàng không buông tha. "Đó là sau trận bóng rổ chung kết. Em nhớ chưa?" "Vâng", nàng trả lời, giọng nặng như chì, giữ cho khỏi phải hét lên. "Poshman Valley thắng". "Và mọi người phát điên lên" chàng nhỏ nhẹ nói. "Ban nhạc phải chơi bài quyết chiến cả mười lần mới yên. Tất cả mọi người trên phố đều ở đó, la và hét lên. Các cầu thủ công kênh huấn luyện viên trên đầu và diễu hành vòng quanh sân bóng." Nàng thấy hết. Nghe hết. Cũng nghĩ thấy mùi bắp rang. Nàng có thể cảm thấy sàn đang rung chuyển dưới chân khi mọi người dậm chân theo ban nhạc. "Shelley, chạy lấy băng-rôn chiến thắng đi", một trong những bạn đồng đội cheerleader hét vào tai nàng. Nàng gật đầu và cố chen chân xuyên qua đám khán giả liên hoan mừng chiến thắng để chạy vào văn phòng, nơi cheerleader để quên băng-rôn. Shelley vọt ra cửa kẹp nó trong tay vừa lúc thầy Chapman chạy đến. Chàng được gọi tới lấy chiếc cúp để trao cho đội chiến thắng. "Thầy Chapman! Shelley kêu lên mừng rỡ khi cô chạy tới bên chàng. Vẫn còn ngợp lặn trong cơn say chiến thắng. Không kịp suy nghĩ, chàng vòng tay ôm eo nàng nhấc bổng lên và xoay vòng vòng, tiếng cười của họ vang dội một góc phòng. Khi chàng đặt chân nàng xuống đất, ngập ngừng một lúc lâu khi buông nàng ra. Khi hai tay chàng đáng lẽ phải thu về tức thì, chàng vẫn do dự và vòng tay vẫn khóa chặt sau lưng nàng. Một khoảnh khắc không thể đoán trước, không phải dịp may, và chắc chắn không thể hoạch định trước. Một nhịp đập giữa ranh giới cái chết và sự sống. Ngay tại khoảnh khắc đó, Shelley mãi mãi đổi thay.

Kinh ngạc bóp nghẹt tiếng cười. Chỉ còn yên lặng, ngoại trừ tiếng ầm ầm chán ngắt vọng ra từ những bức tường quanh sân bóng. Trái tim họ cùng một nhịp đập. Nàng có thể cảm thấy tim chàng đập dữ dội qua làn áo len của nàng có trang trí hàng chữ cứng đờ "PV" ở giữa. Bắp chân rắn chắc của chàng sát cạnh chân nàng ngay dưới chiếc váy len ngắn. Một tay chàng đặt ngay eo nàng, trong khi tay kia xoè rộng nằm vững chãi giữa lưng nàng. Hơi thở họ hoà vào lẫn nhau khi mặt chàng hạ thấp xuống máy móc. Họ đứng sững như tượng, nhìn chăm chăm vào nhau trong câm lặng khó hiểu. Chàng nghiêng đầu sang bên, tựa như vừa bị giáng một đòn giữa mặt và chưa biết là bị đánh bởi vật gì. Nhanh chóng, dường như vừa mới nhận ra tình thế không an toàn của họ, chàng chỉ kịp cúi đầu xuống. Môi chàng chạm vào nàng cách ngọt ngào. Nấn ná một chút rồi nhấn mạnh lên khiến nàng

phải tiếp nhận . Đầu lưỡi chàng chạm nhẹ gây một cơn sốc như có luồng điện chạy xuyên qua họ . Chàng buông nàng ra thình lình như vừa bị sốc và lùi ra xa . Chàng nhìn thấy dòng nước mắt tủi nhục đọng đầy trong đôi mắt sợ hãi của nàng và tim chàng quặn thắt niềm căm ghét bản thân ." Shelley ".....nàng bỏ chạy .Băng-rôn vẫn còn kẹp dưới tay khi nàng đâm đầu chạy một mạch khỏi sân banh tới xe nhà . nửa tiếng đồng hồ sau cha mẹ nàng lo lắng tìm thấy nàng co ro sau xe , nàng bảo họ nàng không được khỏe nên đã phải ra về ." Tôi đã làm em khiếp sợ đêm đó " . Bây giờ Grant lên tiếng . chàng không hề đụng vào nàng , mặc dù tay chàng nắm sát cạnh nàng trên mặt bàn , chỉ cần chàng nhấc ngón tay út dịch sang một ly là chàng có thể chạm vào nàng ." Vâng , đúng vậy " . Giọng nói nàng đã bỏ rơi nàng . Nàng thì thào . " Tôi bảo cha mẹ tôi bệnh nặng và nằm liệt giường ba ngày trong kỳ nghỉ giáng sinh " . Nàng cố mỉm cười nhưng lại thấy đôi môi mình run rẩy .Nàng đã nằm trên giường , bối rối , và đau khổ cùng cực, tự hỏi tại sao ngực nàng đập rộn ràng mỗi khi nhớ lại lối môi của ông Chapman trên môi nàng .(...). Gối nàng đã thấm ướt những giọt nước mắt nóng bỏng đầy hổ thẹn . " Em không phải là người duy nhất khiếp sợ đêm đó . Em cũng làm tôi chết khiếp " . Grant thì thầm . Shelley bàng hoàng nhìn chàng . Chàng cười lớn nhưng không pha chút đùa cợt nào . " Em thử tưởng tượng cái phố nhỏ cỡ Poshman Valley sẽ làm gì một ông thầy giáo bị bắt gặp hôn cô học trò của mình ? Tôi sẽ may mắn nếu được chết mau lẹ . Cám ơn Chúa không ai nhìn thấy chúng ta đêm hôm đó . Cho cả mạng em và tôi . Tôi có thể ra đi . Em không thể ." Thầy đã đi ngay sau đó ." Nàng đã kinh sợ phải trở lại trường sau kỳ nghỉ lễ . Làm sao nàng có thể giáp mặt chàng được ? Nhưng nàng được tin trước ngày tựu trường rằng thầy Chapman sẽ không còn dạy ở Poshman Valley nữa . Chàng từ chức để nhận việc phụ tá thượng nghị sĩ ở Washington , D.C. Mọi người đều biết chàng chỉ dạy tạm cho đến khi chàng có thể ra thủ đô, nhưng mọi người cũng ngạc nhiên lá chàng bỏ đi đột ngột ." Vâng, Tôi đi Oklahoma vào dịp lễ đó và không ngừng đề nghị văn phòng liên lạc cho đến khi một trong số họ cuối cùng kiếm ra việc cho tôi . Tôi không thể trở lại trường trung học được ."" Tại sao ? "Chàng ghim vào nàng bằng đôi mắt màu rêu của mình . Giọng chàng êm lặng và căng thẳng khi chàng lên tiếng . " Em lúc đó còn rất ngây thơ , Shelley , nhưng bây giờ thì không . Em phải biết tại sao tôi phải đi . Nụ hôn đó không phải dành cho anh em ruột thịt. Chưa bao giờ tôi có ý định đụng chạm đến em như vậy , nữa là lại hôn em . Tin tôi đi , làm ơn . Tôi không hề có những ý tưởng dâm dăng về em hay bất kỳ một học sinh nào khác . Nhưng chỉ một lần ôm em trong tay , cái gì đó đã xảy ra với tôi . Em không còn là một học sinh của tôi nữa , mà là người đàn bà tôi khao khát . Tôi không nghĩ là tôi có thể đối xử với em như là cô học trò nhỏ của tôi lúc trước".Nàng nghĩ sức ép trong lồng ngực nàng có lẽ sẽ giết nàng chết mất . Nàng còn sống đủ lâu để nghe chàng hỏi , " Em xong chưa ? thêm cà -phê không ? "" Vâng , tôi muốn nói là vâng , tôi xong rồi và không cảm ơn . Không thêm nữa ."" Chúng ta đi thôi " .

Chàng đứng dậy và kéo ghế cho nàng . Nàng mau lẹ đứng lên cẩn thận để không đụng phải chàng ."

Whew , " chàng vừa nói vừa đẩy cánh cửa tán đỉnh bằng đồng thau nặng nề và diu nàng ra ngoài , "không khí trong lành quá . "" Chào giáo sư Chapman ." Một nữ sinh viên dừng lại nói chuyện với chàng , cùng bước vào với cô là ba cô gái khác . lông mi cô nặng trĩu mascara ; miệng cô , với son bóng lưỡng , Rộng và dày ; tóc cô tía lớp và uốn tạo kiểu đánh rối . Shelley tự hỏi phải cô ta được hàn dính vào cái quần jean , chớ không cái dây kéo nào chịu được bị kéo căng tới vậy . Bộ ngực đồ sộ của cô ta không bị giam hãm bởi áo nịt bên dưới chiếc áo len móc thưa . " Xin chào , cô "" Zimmerman . Lớp hai giờ chiều thứ hai -tu -sáu . Em rất thích bài giảng của giáo sư hôm qua " cô ỡng ẹo . " Em đã mượn được những sách giáo sư đề nghị từ thư viện rồi ." Nhưng cô chưa đọc phải không ? ". Cô gái chớp mắt rất đúng điệu mắt một giây , choáng người trước câu hỏi chế giễu của Grant . Đoạn cô cười một cách biếng nhác , quyết định lấy câu chế giễu của chàng thành lời nói đùa ý nhị . " Em đã bắt đầu đọc chúng "" Tốt . khi nào cô đọc xong , tôi muốn nghe cảm tưởng của cô . ""Ồ , giáo sư sẽ biết , giáo sư sẽ biết " . cái liếc ranh mãnh của cô lái sang Shelley , người đã bị cô đối xử một cách lạnh lùng . " Chào nha " . Cô nói khi cô đi theo mấy người bạn vào Hal s . Họ đi bộ nửa khúc đường xuống đường dẫn đến cửa hàng sách trước khi Grant nhỏ nhẹ hỏi , " Không có yêu cầu gì à ? "" Về chuyện gì " , nàng hoạt bát hỏi lại . " Về chuyện hiển mình của vài sinh viên " . Nàng nhìn lên chàng chế riễu . " Tôi chắc cô nàng Zimmerman có nhiều thứ để dâng hiến , nhưng tôi nghi là học bổng không phải là một trong những thứ đó ." chàng cười lớn , chụp cánh tay nàng và hướng dẫn nàng qua đường . " Cô đậu xe ở đâu ? "" Tôi không có đi xe . Tôi đi bộ tới trường hôm nay . "" Đáng khen lắm . Đi đường nào đây ? " An toàn nhất , khôn ngoan nhất , dễ dàng nhất là chia tay ở đây , ngay bây giờ . Shelley Robins luôn luôn làm điều an toàn nhất , khôn ngoan nhất , dễ dàng nhất . Nàng dừng lại trên lối dành cho người đi bộ và đối mặt với chàng . " Cảm ơn , nhưng tôi có thể đi suốt đoạn còn lại một mình ." dĩ nhiên rồi , nhưng tôi muốn đi với em "" Không cần thiết đâu ." Tôi đâu có nói là cần đâu ." Tốt hơn là thầy không nên đi ." Tại sao ? "" Tại vì thầy là giáo sư và tôi là sinh viên của thầy " , nàng nói , suýt khóc vì lý do chính mà nàng không thể nêu ra . " Y như chúng ta ngày trước vậy . Điều đó làm phiền em lắm hả ? " Tôi đoán là vậy . Vâng . " Một điều khác nhau nghiêm trọng , Shelley . Lần này chúng ta là những người đã trưởng thành ." Nàng tránh không trả lời . bậm môi dưới . Lợi dụng nàng chưa thể quyết định . Chàng nhấn mạnh . " Tin tôi đi . Chuyện cuối cùng tôi cần trong đời tôi là một scandal nữa . Tôi sẽ không làm chuyện gì phương hại đến chúng ta đâu . "" Đó là lý do tại sao chúng ta không nên bi bắt gặp ở ngoài khuôn viên trường " . Vị trí của chàng tại trường đại học cũng lung lay không kém . Tại sao chàng lại làm nguy thêm ? . Kèm theo những tội nợ của chàng , nàng đem mỗ xê việc để chàng trở lại cuộc đời nàng có nghĩa gì với nàng Không . Nàng không thể bị lừa vào bẫy lần nữa . Bằng mọi cách nàng phải dừng lại ở bên này . Tại sao nàng lại có thể để chàng nhắc lại nụ hôn cách đây mười năm . Nàng không thể dò được , nhưng " Tôi cần một người bạn , " Shelley . "

Tim nàng thót lại nhận ra những nếp nhăn in hằn hai bên khoé môi chàng và đường rãnh sâu giữa đôi chân mày . Chàng đã đau đớn chịu đựng . Chàng đã từng trải những khó khăn khổ sở không thể tiết lộ . nếu chàng bày tỏ tình cảm , nàng chắc đã khước từ chàng , có thể , có lẽNhưng đơn giản , chỉ là lời cầu xin cho một tình bạn không thể chối từ . Chàng là người nổi tiếng , phải . Nhưng chàng cũng là nạn nhân của chính tiếng tăm của mình . Những hạng người như chàng không quan tâm làm bạn với những người bình thường , sống cuộc sống tầm thường . Chỉ là sĩ diện giả dối . Mặt thật của vấn đề làchàng cô đơn .Nàng ngược lên nhìn vào đôi mắt quyến rũ, dường như hiểu thấu nàng , và nhìn thấy dấu hiệu của lòng thiếu tự tin . " Được thôi " Nàng nhẹ nhàng đồng ý và cất bước đi .Chàng sai đều bước bên cạnh nàng . " Môn chánh của cô là gì ?"" Tài chánh , nhà băng ."Chàng dừng bước . " Nhà băng ?" Nàng cũng dừng lại . " Vâng , nhà băng . Chớ thầy muốn tôi nói sao ? kinh tế gia đình ư ?". Giọng nàng gay gắt lộ rõ . Bằng vào ngạc nhiên của nàng , chàng cười phá lên . " Không . Tôi không phải là đảng cộng sản . Chỉ là tôi không thể tưởng ra cô như là một vị chủ nhà băng ăn khó tiêu trong bộ đồ sọc xám xịt "" Lạy Chúa , hy vọng là không, " nàng nói , tư thế thoải mái đôi chút . Họ lại cùng bước đi . " Tôi muốn chuyên về ngân hàng trên quan điểm của phụ nữ . Nhiều nhà băng bây giờ có những chi nhánh nhắm vào phụ nữ , nhất là những phụ nữ có cơ sở làm ăn riêng , hoặc li dị , hoặc góa chồng , những người lần đầu tiên làm chủ đồng tiền của mình . Thường khi họ còn không biết làm điều gì trước nhất để cân bằng ngân quỹ , nữa là mở một chương mục tiết kiệm hoặc mượn tiền có bảo đảm "" cô có sự ủng hộ bằng tất cả trái tim của tôi ", chàng nói , đặt tay lên ngực . " Tôi nghĩ đó là ý kiến tuyệt vời . "" Cảm ơn " nàng nhún gối chào .Những lối đi bộ giờ vắng vẻ . Mặt trời lặn xuống đằng sau toà nhà Gresham , bầu trời phơn phớt màu chàm nhạt . Những cây sồi , cây du , lá vàng cháy vì mùa thu lạnh lẽo treo lơ lửng bên đường , nhuốm một vẻ tình tứ lên cảnh vật . Một cặp tình nhân không cưỡng lại được sự lôi cuốn của nó .Nhịp chân của Grant và Shelley vang vọng trên con đường nứt nẻ mọc đầy dây leo khô khốc khi họ đến gần cặp tình nhân nọ . Lưng cô gái dựa vào gốc cây còn chàng trai nương cô bằng đôi chân mình . Đầu họ nghiêng vào nhau , tay trong tay .Khi Shelley quan sát họ với cảm giác tội lỗi ,bao nhiêu máu dồn cả lên mặt làm khuôn mặt nàng đỏ hồng . Shelley liếc mạng nhìn Grant qua đuôi mắt , và còn thấy xấu hổ hơn nữa vì Grant đang quan sát kỹ lưỡng phản ứng của nàng . Chàng nhếch mép cười , và tiếp câu chuyện bỏ dở cho đến khi cặp tình nhân ấy bị bỏ xa lại sau lưng ."Cô vẫn còn đang làm việc chứ ?" Grant hỏi , làm nhẹ căng thẳng giữa họ ."Không . Tôi là chuyên gia sinh viên . Tôi quyết định dành hết thời gian cho việc học . Tôi xoay sở có tiền để không phải đi làm ." Tiền thỏa thuận ".Nàng chưa bao giờ bàn về vấn đề li dị của mình , nhưng lạ lùng thay nàng chẳng thấy đề phòng gì với câu hỏi của Grant . Niềm cay đắng đã day dứt trong nàng hàng tháng từ sau khi ký giấy lần cuối cũng đã từ từ giảm dần . Hối hận dày vò , nhưng sau đó nàng chấp nhận . " Vâng . Tôi không muốn lệ thuộc vào Daryl cho chi phí hàng ngày của tôi , nhưng tôi nghĩ anh ta nợ tôi việc học của tôi . Chúng tôi cuối

cùng đi tới thoả thuận làm hài lòng cả hai ." Cô không ngại cho tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra ?"" Chúng tôi đám cưới lắm , và li dị năm năm sau đó ".Họ vừa băng qua một quãng đường vắng trước khi chàng nói ." Không thêm chi tiết gì nữa sao ?".Nàng ngược nhìn chàng ." Cho tôi xin ". "Xin lỗi tôi không có ý tò mò . Tôi chỉ thấy anh ta quả là ngu ngốc . Nếu tôi được gặp anh ta mặt đối mặt , tôi thích nói cho anh ta biết điều đó". " Không thành vấn đề nữa . Anh ta đã đoạt được điều anh ta muốn .Anh ta là bác sĩ ở thành phố Oklahoma , nổi bật trong lãnh vực chuyên môn của anh ta . Lần cuối tôi nghe nói , anh ta đã chài được con gái của vị trưởng phòng . Daryl luôn cho đó là cái đuôi gà tuyệt đẹp trên mũ của anh ta".Grant thở ra một câu chữ thề qua đôi môi mím chặt . " Tôi đoán là cô đã hy sinh việc học của cô để nuôi anh ta ăn học". " Đại loại là như vậy , Vâng". Cô chột dạ trước vẻ hung dữ của chàng ." Nhà tôi đây" . Cô căng thẳng nói.

Chàng đi theo nàng lên một con đường hẹp , gồ ghề , tới vòm cổng trước cửa chính . Ngôi nhà bằng gạch nâu đỏ chạy đường viền với gỗ sơn trắng .Bãi cỏ và bụi cây Berry được cắt tỉa gọn ghẽ, nhưng cả sân xả đầy lá rụng từ hai cây Bồ đào song sinh đứng hai bên ngõ ra vào ." Tôi thích chỗ này , Shelley". Grant nhiệt tình nói ."thầy thích nó hả ? Tôi cũng vậy , từ phút đầu tiên tôi nhìn thấy .Tôi ghét phải xa nó sau khi tôi tốt nghiệp và ra đi". "Và cô định đi đâu ? Cô có nhiều khả năng để chọn việc làm ". " Không phải bây giờ , nhưng mùa xuân tới tôi sẽ bắt đầu gửi những lá thư thăm tra . tôi nghĩ tôi sẽ phải hướng về những vùng đô thị đông dân cư , để tiện việc chọn một nhà băng đủ lớn có một chi nhánh riêng dành cho phụ nữ ".Vào đoạn cuối của bài diễn văn , giọng nàng nhỏ dần gần như tắt hẳn . Nhuệ khí của nàng nhụt đi vì cái nhìn ngầu ngĩnh của chàng vào khuôn miệng nàng ."Cám ơn vì đã" Nàng bắt đầu . "Shelley , Cô không một chút tò mò nào ư ? Cô không hề hỏi tôi tại sao cô con gái xinh đẹp , giàu có của vị thượng nghị sĩ lại tự tử vì tôi ".Nàng chết lặng người .Không bao giờ cô ngờ chàng có thể đem cái đề tài bị trục xuất ra khỏi Washington một cách công khai như vậy. Dĩ nhiên là cô rất tò mò . Cả nước đều thế .Khi hàng tít vừa được loan ra công bố vụ tự tử của một trong những nàng kiều của Washington , công chúng náo loạn căm phẫn .Hàng tháng rờng cái chết của cô Lancaster gắn liền với số phận của Grant Chapman . Ngài thượng nghị sĩ Lancaster của Oklahoma dường như chấp nhận cái mà tất cả mọi người tin đó là một chuyện tình mới nảy mầm . Khi cô thiếu nữ được tìm thấy đã chết vì uống thuốc ngủ quá liều trong căn phòng ở phố George , cái bong bóng huyền thoại chung quanh họ vỡ tung . Grant Chapman bị lôi vào tròng , người ta tin rằng chàng đã làm tan nát trái tim cô gái và chàng bị đuổi khỏi phòng nhân viên của ngài thượng nghị sĩ .Chapman khi đó đã đâm đơn kiện ngài thượng nghị sĩ Lancaster vi phạm hợp đồng . Các hệ thống tin tức đã có cả một cánh đồng khai thác . Còn có gì sót dẻo hơn là hình ảnh một cô thiếu nữ trần như nhộng nằm chết trên giường bên cạnh tờ chúc thư cuối cùng viết bằng chính tay cô .

Viết rằng, " Chàng thân yêu nhất của em , tha lỗi cho em vì đã quá yêu anh . Nếu em không thể có

anh thì em chỉ muốn chết ". Chuyện càng trở nên tồi tệ hơn khi khám nghiệm tử thi phát hiện cô đã mang thai . Công chúng no đủ với từng chi tiết đê tiện , ích kỉ và vụ lợi .Grant đã thắng kiện , nhưng đã từ chức ngay tức thì khi toà án đưa ra nghị quyết . Grant Chapman có thể được phong hiệp sĩ cách vô tình , nhưng không ai cho chàng là ngu ngốc cả . Chàng thừa thông minh để hiểu rằng tại Washington chàng bị tẩy chay mãi mãi ." Tôi...tôi lấy làm tiếc cho thầy , đã phải trải qua những chuyện như thế " . cuối cùng cô lên tiếng .

Chàng cười gằn : " Cô chắc là người duy nhất trên đất nước này thông cảm cho tôi, một tên tội phạm đáng khinh bỉ của toàn bộ câu chuyện . Cô có giây phút nào nghĩ rằng tất cả những gì họ nói về tôi có thể là sự thật không ? Cô có bao giờ tin rằng tôi là người đã phá hoại sự trong trắng của cô gái kia không ?Hay tự hỏi đó phải là con tôi chết trong bụng người mẹ tự vẫn của nó ?" .Dưới cơn giận dữ trong những câu hỏi dồn dập của chàng , nàng lùi lại một bước và chàng ăn năn ngay. Cào cả bàn tay vào mái tóc chàng nặng nề thở dài . Chàng nhìn chăm chăm xuống hàng hiên bằng gạch dưới đôi giày bốt của mình một lúc lâu . "Tôi xin lỗi , Shelley." "Đừng. xin lỗi . Thầy có tất cả quyền để cay đắng .Bất cứ việc gì xảy ra giữa thầy và cô Lancaster ,cuối cùng thầy là nạn nhân thôi ."Chàng cố nở một nụ cười chế nhạo . " Cô ở đâu khi tôi rất cần cô ? tôi có thể dùng cô làm ủng hộ viên cho tôi ." "Chuyện gì rồi cũng qua . Mọi người rồi sẽ quên ." " Em sẽ không ?" Chàng đặt sách của nàng xuống bờ hàng hiên và bước một bước lại gần nàng hơn."Sẽsẽ em ...cái gì ?""Em sẽ quên rằng tôi đã dính dấp vào một scandal với một cô gái trẻ ,khi mà em đã biết rằng mười năm trước đó tôi đã hôn một cô gái còn trẻ hơn ?"Chỉ có những tiếng động ,và những âm thanh khuấy động không gian yên tĩnh . Không để bị chi phối , tất cả những giác quan của nàng tập trung vào chàng . Chàng choán cả tầm nhìn của nàng bằng chiều cao và bờ vai rộng. Nàng có thể ngửi thấy nước hoa mùi rừng cây của chàng , nàng nghe cả tiếng tim chàng đập

Chuyện xảy ra ở Poshman Valley chỉ là tai nạn," Nàng nghiêng rặng ."Phải không?" Chàng nhỏ nhẹ ." Vì một thời gian lâu sau đó tôi tự bảo mình là đúng thế , nhưng nhìn thấy em ngày hôm kia , tôi đã phải đối mặt với sự thật là không phải . Hoặc là tôi không phân tách ra được như tôi tưởng , Có lẽ tôi đã nhìn thấy trong em lúc đó người đàn bà như em bây giờ. Shelley....." "Không." Khi chàng bước tới một bước gần hơn nữa , nàng lùi lại ."Không Grant"."Tại sao?""Tại sao? tại vì tình huống vẫn thế. ""Đó không phải là lý do , Shelley. Em bao nhiêu tuổi rồi ? Hai mươi sáu ? Hai mươi bảy ? Tôi ba mươi lăm . Nếu tôi là một người nào khác và chúng ta gặp nhau ở một bữa tiệc trà , em không bao giờ cho tuổi tác thành vấn đề." Nàng bóp chặt bàn tay giữ cho đừng run rẩy . Hay là cố giữ đừng chạm đến chàng ? cố giữ đừng vén lọn tóc màu bạc khỏi chân mày chàng ? cố giữ đừng đặt tay lên ve áo chàng ?"Không phải tuổi tác ; đó là tình trạng . Tôi vẫn là học trò của thầy ." " Ở Poshman Valley thì là vấn đề .Ở đây thì không , nhất là vào thời đại này . Tôi nghĩ chúng ta thiêu nợ nhau và bản thân mình để xem cái hôn mười năm trước có phải là một sự may mắn , hoặc là dấu hiệu của một

cái gì hơn thế nữa".Chàng tiến tới ,đặt hai bàn tay mạnh bạo lên vai nàng ." Đừng , làm ơn . Đừng nói nữa."" Xin hãy nghe tôi ", chàng cầu khẩn , đẩy nàng sát vào tường ." Em như là làn gió mát khi em bước qua cánh cửa lớp tôi ngày hôm kia . Sau khi rời tôi sa vào vũng bùn lầy, em là hiện thân của những ngày hạnh phúc . Tôi chưa bao giờ quên cái đêm tháng mười hai ấy , nhưng tiếng dội của nó đã lắng dần . Nhìn thấy em trở lại bắt buộc tôi phải nhớ và nó đã mang trở về tất cả những tình cảm mâu thuẫn tôi đã cảm giác được mười năm trước."Tôi muốn hôn em lần nữa , Shelley . Sự nghiệp của tôi đã tiêu tan. Tôi đã nhìn thấy thành đạt và hạnh phúc gần gũi như thế nào. Vì thế nếu như có ai không tán thành chúng ta ư ? Tôi đã quá mệt mỏi để cố làm vừa lòng mọi người . Kết quả không có tốt gì cho lắm . Tôi sẽ hôn em , Shelley . Tôi không còn gì để mất nữa."Chàng nâng cằm nàng lên . Hai bàn tay nàng vung lên chống cự , nhưng cuối cùng níu chặt lấy vai chàng . Chàng nhìn đăm đăm vào đôi mắt mở to đầy vẻ lo sợ cho tương lai, một lúc lâu , đoạn cúi đầu xuống.Môi chàng ẩm , chắc , tự tin , nhưng mềm. chúng chao đảo trên môi nàng , di chuyển cách gì khiến nàng không biết đích xác khi nào mình đang hôn lại chàng ,hé môi sau cái đẩy nhẹ của lưỡi chàng. Nàng nghe một tiếng rên thỏa mãn khi chàng hoàn tất việc chiếm hữu , nhưng không nhận ra đó là tiếng của mình .(...)Những xiềng xích của mười năm phiền muộn rơi khỏi ngực nàng . Hai tay nàng luồn ra sau gáy chàng chạm vào những món tóc đậm màu quét trên cổ áo. Mười năm khao khát , tưởng tượng , đi sâu trong cái hôn . Trái tim nàng muốn vỡ tung ra với ngọn sóng cảm xúc dâng cao.Chàng uống lấy bờ môi dưới bóng ướt của nàng . "Shelley , Shelley ,ôi lạ chúa,"chàng thì thầm trên miệng nàng . Lưỡi chàng sục tìm vào nơi ngọt lịm ấy lần nữa , lần này tham lam hơn và gặp sự đáp ứng đồng cảm.(...) Cảm giác đó khiến nàng bưng tịt .tình thế không thuận lợi của họ phá hỏng sự đam mê đã một lúc quét sạch mọi lý trí của nàng . Nàng chống vào ngực chàng , quay phắt đầu ra sau ." Xin làm ơn để tôi đi " . Nàng đầu đón nói.Chàng buông nàng ra lập tức và lùi lại chừa một khoảng không gian cần thiết cho nàng . Bàn tay nàng run rẩy xoa bóp trán .

Khuôn mặt nàng biểu lộ một sự dày vò khủng khiếp , đầu nàng lắc mạnh chỉ chứng tỏ thêm nỗi đau khổ cùng cực ."Cám ơn vì đã đưa tôi về nhà , tôi phải vào nhà bây giờ " nàng quay đi , nhưng bị ngăn lại bởi tay chàng vung ra nắm lấy cánh tay

Shelley, xin làm ơn đừng chạy trốn tôi lần nữa .""Tôi không chạy trốn " . Nàng tránh nhìn vào mắt chàng ."Tôi có nhiều"Em đang chạy trốn" chàng ngắt lời nàng ." Tôi không thể đuổi bắt em lần trước , nhưng lần này tôi sẽ không để em chạy thoát mà không giải thích . Có phải tôi đã tiến tới quá nhanh , quá mạnh không ? Em vẫn còn yêu người chồng trước của em phải không?".Nàng bật cười , nhưng chỉ là cái cười xấu xí, bệnh hoạn . "Không . Tôi chắc chắn là không có nằm trong trường hợp đó đâu ." Vậy thì là cái gì ?"Nàng nhìn thẳng vào chàng , thất bại và chán nản, vai nàng nặng trĩu . " Grant," nàng khẽ nói nửa giận dữ," Anh phải biết tại sao chúng ta không thể..... tại sao việc này phải không bao giờ được xảy ra nữa . Tôi đã bắt đầu nghĩ anh là thầy giáo của tôi khi tôi bước vào lớp của

anh mười năm trước . Trong một khóa vài tiếng đồng hồ tôi không thể thay đổi hình tượng về anh ngay được . Trong thâm tâm tôi , anh vẫn có cái giới hạn đối với tôi , và mặc kệ là anh có muốn chấp nhận hay không thì tôi đối với anh cũng vậy "Ánh mắt chàng rời khỏi mắt nàng di chuyển xuống miệng nàng , vai nàng . Chàng miễn cưỡng tiếp nhận tia nhìn của nàng và biết rằng nàng nói đúng . Chàng bỏ tay nàng ra và sục cả hai bàn tay vào túi quần ." Anh có cơ hội để bắt đầu một sự nghiệp mới cho bản thân . Chuyện này , " nàng nói , vung tay qua lại giữa họ ám chỉ toàn bộ câu chuyện của hai người "không đáng một chút nào để đem thanh danh của anh ra làm chuyện may rủi."Chàng quắc mắt nhìn nàng ." Tôi sẽ là người quyết định chuyện đó ." Tôi đã quyết định rồi . Chúng ta sẽ không thể để chuyện này tiến xa hơn nữa . Nó sẽ mang đến tai họa cho cả hai chúng ta . Nó không đúng , ngày xưa cũng như bây giờ". Trước khi chàng có thể mở miệng nói thêm một tiếng nào , nàng mở khoá cửa và xoay vạt vào bên trong , sập cửa kín lại sau lưng . Nàng dựa vào cửa thật lâu , cho đến khi nghe thấy tiếng chân chàng chậm chạp buồn nản vang xa dần trên đường . Nước mắt rưng rưng trên mi cuối cùng được phép lăn dài trên má.

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch : Thùy Lan

Chương ba

tuyệt vời , Shelley , " nàng lẩm bẩm với khuôn mặt sưng húp qua tấm kiếng soi mặt gắn trên bồn rửa mặt của nàng. Nàng chậm rãi mở mắt đỏ hoe bằng giấy mềm và nghiêng xuống rửa mặt bằng nước lạnh . Khi nàng lau khô mặt , nàng ấn tấm khăn lông bằng nhung vào đôi mắt mình hy vọng xoá được hình bóng của Grant Chapman. Nếu mây đã không thể làm thế được mười năm trước, cái gì đã khiến mây nghĩ rằng mây có thể làm được bây giờ ? nàng tự hỏi mình. Chàng càng quyến rũ , đẹp trai và dưới cái nhìn bối rối đầy nét đàn bà của nàng , tính chất đàn ông của chàng càng mạnh hơn trước. Khi còn là đối tượng làm mê đắm các thanh thiếu nữ , chàng đã là một đe dọa lớn cho sự bình an của nàng , nhưng cũng chỉ bằng phân nửa mối đe dọa hiện nay .Người đàn ông mà nàng không có khả năng để quên đã dẫm bước trở lại vào cuộc đời nàng và nàng không biết phải đối phó làm sao . Vừa đổ sữa và bỏng rang vào tô , nàng nghiêm khắc tự lên án mình đã ghi tên học lớp của chàng . Có cả thầy bầy ngàn sinh viên tại trường đại học . Khả năng gặp nhau rất thấp . Chưa gì nàng đã có ý tạo dịp cần thiết để họ gặp nhau hai lần trong tuần . Món ăn tối của nàng đã quá ngấm , nhưng nàng chẳng buồn ném qua chỉ nhai một cách máy móc . Nàng ít nấu ăn sau cuộc li dị của mình , do vậy

nàng sụt đi mười hai kí mà nàng đã lên trong suốt năm năm hôn nhân . Một khi li dị xong, nàng đã thề sẽ không bao giờ nấu ăn cho bất cứ người đàn ông nào nữa . Bất kể giờ nào Daryl về đến nhà từ bệnh viện , anh ta luôn trông đợi nàng làm sẵn bữa ăn nóng sốt dọn sẵn trên bàn chờ anh . Cao độ của một người hầu ngoan ngoãn mà nàng bị biến thành khiến nàng cảm thấy tởm lợm trong họng . Giận dữ nàng xối cả cái tô xuống bồn rửa chén , đổ hết nửa phần bông rang vô máy xay rác trong bồn . " Không bao giờ còn nữa ", nàng thề . Nàng gặp Daryl Robin tại bữa tiệc nữ sinh viên tuần đầu tiên tại O.U. Nàng vừa ra trường từ Poshman Valley , và đối với nàng cậu sinh viên y khoa là mức với cao của lãng mạn. Ngay sau điệu nhảy đầu tiên , họ không đổi bạn nhảy suốt đêm . Cái điệu anh ta ôm nàng trong điệu nhảy slow khiến nàng hồi hộp , nhưng tính cho cùng bây giờ nàng đã là nữ sinh viên . Ngoài ra anh ta cũng không tấn công quá bạo . Nụ cười lúm đồng tiền và khuôn mặt đẹp trai với mái tóc vàng của anh ta cũng đủ làm tan chảy trái tim ngây thơ . Anh ta đeo dính nàng trong lễ Homecoming cuối tuần . Đến giáng sinh cuộc hẹn hò của họ đã trở nên một cuộc giao tranh . " Vì Chúa , Shelley , em đã lớn rồi ?" . Anh ta rít lên với nàng trên băng ghế sau xe của anh ta. " Anh sẽ là bác sĩ . Anh biết làm thế nào để em không mang bầu , nếu đó là điều làm em lo lắng ."" Không phải chuyện đó ", nàng nức nở . " Em không nghĩ một người thiếu nữ nên cho tới khi....."" Cô ta đám cưới , " Anh ta chế nhạo . Câu rửa tội tục chỉ khơi sâu thêm nỗi bực bội của anh ta " Em đang sống ở đâu ? cung trăng hử ? "" đừng cười nhạo em hay niềm tin của em " nàng nói , tỏ một ý chí cương quyết , " Em không thể chối bỏ cảm nghĩ của em " Anh ta lại chửi thề và nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ một lúc lâu . " Địa ngục ", Anh ta cuối cùng thở dài. " Em muốn đám cưới hử ? Nếu anh hỏi ba , ông có thể giúp mình tiền " Shelley ngay cả chẳng cần lời dạm hỏi chẳng có gì là nên thơ . nàng ném mình ngang qua ghế xe quàng hai tay lên cổ anh ta . " Ồ , Daryl , Daryl ". Tới đó nàng để cho anh ta cởi áo ngực và hôn ngực nàng . Anh ta vô cùng vui sướng . Nàng , thất vọng nào nề . Cảm giác không đam mê như nàng tưởng . Nhưng , đó không phải là người đàn ông nàng luôn tưởng tượng..... Và bây giờ người đàn ông đó đã trở lại trong đời nàng và nàng không có trang bị cảm xúc gì tốt hơn để đương đầu với tình yêu của nàng cho chàng . Trừ ra giờ đây nàng đã lớn hơn và gia đình là khôn ngoan hơn . Phải thế chẳng ? nàng biết điều khôn ngoan nàng nên làm là bỏ học lớp của Grant Chapman , nàng cũng biết nàng không thể làm thế..... Sau khi cân nhắc quyết định của nàng hàng giờ liền , bỏ phí thời gian nàng đáng lẽ phải dùng để ôn bài bằng cách nhìn trừng trừng vào khoảng không , tự hỏi làm sao nàng tự vệ được trước sự dụ dỗ của chàng để gặp riêng nàng lần nữa . Nàng ngấm ngấm thất vọng chàng chẳng tìm cách liên lạc với nàng chút nào. Tim nàng đập thình thịch trong ngực khi chàng đẩy cửa bước vào lớp giờ học kế tiếp , nhưng nàng đến trước chàng . Nàng lấy chỗ ngồi gần cuối lớp và nhảy nhót mỗi lần cửa mở cho đến khi chàng ào vào, mái tóc gió thổi tung , mặt buồn phiền . " Xin lỗi mọi người , tôi trễ trễ ". Chàng hỏi lỗi vừa bỏ sách và tập của chàng xuống bàn. Chàng không nói với nàng một lời nào khi nàng ra về . Nhẹ nhõm và bực bội giao tranh trong lòng nàng . Nàng tự bảo

nàng nên vui mừng chàng đã nhìn ra và thay đổi cái nhìn về nàng . Vậy tại sao nàng lại cảm thấy bất bình ? Nàng không gặp lại chàng trong khuôn viên trường, nhưng giờ học tiếp của lớp nàng , chàng đối xử với nàng cùng một cách tách biệt . Chỉ khi nàng đi ngang qua bàn giảng viên ra ngoài , hình như chàng chào lạnh lùng , " Chào , cô Robins " nàng đáp lễ còn lạnh hơn , " Giáo sư Chapman. " " Mẹ kiếp anh chàng này . " nàng văng tục khi nàng ném cả đồng sách nặng nề xuống bàn bếp nhà nàng . Đá văng đôi giày , nàng đến tủ lạnh , và kéo phăng cánh cửa . " Hẳn lại giờ trò đó với mình nữa " "Thực tế chàng không có làm gì cả và đó là cái làm nàng bực bội. " Minh đã không thể tập trung vào bất cứ cái gì những năm học trung học . Hẳn đã phá hoại mình " . Dĩ nhiên chàng không có lỗi trong việc nàng ngu ngốc si mê chàng lúc đó , cũng không nhiều hơn lỗi của chàng bây giờ . Chai lọ trong tủ lạnh rung lên khi nàng sập cánh cửa cái rầm. " Hẳn sẽ không là trở ngại đời ta lần thứ hai đâu . Nhất định không " nàng nói , giựt mạnh cái khóa lon soda , theo đà móng tay nàng bị đứt theo . Nàng ôm mặt , khóc và chửi thề trong đau đớn. " Tôi sẽ gột bỏ hẳn ta ra khỏi tôi nếu như đó là điều cuối cùng tôi làm trong đời tôi. Tôi thề tôi sẽ làm được" quyết tâm đó kéo dài được hai ngày . Bài tập và số sách phải đọc quá nhiều , nàng lê bước lên bậc thềm đá hoa cương của thư viện trường , quyết định để dành tâm trí độc nhất cho việc học. Grant Chapman là người đầu tiên nàng gặp khi đặt chân vào tòa nhà giản đơn , mộc mạc. Chàng ngồi tại chiếc bàn dài cùng với nhóm giáo sư thành viên của khoa chánh trị- khoa học . Chàng không nhìn thấy nàng , vì thế nàng lợi dụng tình thế ngắm kỹ chàng với một sự mê mẩn chưa bao giờ suy giảm. Mặc những sợi tóc bạc bên thái dương, chàng trông giống sinh viên hơn là giáo sư . Chàng mặc chiếc quần tây màu nâu nhạt , áo lạnh chui cổ chữ V . Ông tay áo được xắn lên tận khuỷu tay . Dựa cằm vào nắm tay chàng nghiêng người trên bàn lắng nghe ý kiến của người bạn đồng nghiệp . Chàng ra một yêu cầu và mọi người bật cười , đặc biệt là người phụ nữ ngồi cạnh chàng . Cô ta trông vào khoảng ba mươi và rất hấp dẫn với một nét tàn nhang , kiểu phụ nữ thông thái hiểu biết . Grant mỉm cười lại với cô ta . " Chào bạn , Shelley. " Shelley quay một vòng để chạm mặt với một anh chàng trẻ tuổi học cùng lớp kinh tế với nàng . " Hi, Graham . Đọc sách thế nào rồi ? " " Chán lắm , " anh ta nói lúc đi ngang qua nàng để ra ngoài. Kêu lên một tiếng tạm biệt nho nhỏ , nàng vẫn còn giữ nụ cười khi nàng quay lại . Nụ cười nàng biến thành đá khi tia mắt nàng đụng phải tia nhìn của Grant . Chàng nhìn nàng đăm đăm dưới cái nhíu mày , không hề chú ý gì đến ông giáo sư đang nói chuyện lời cuốn các thành viên khác. Chàng ngầm thách thức nàng dám phớt lờ chàng, vì thế nàng nhượng bộ gật đầu một cái chào và quay gót chiếc giày đế bằng hướng về cầu thang . Nàng tìm thấy một cái bàn trống trong một góc vắng lâu ba , xếp chồng và bày ra trên bàn núi sách nàng phải đọc . Graham nói đúng . Tài liệu đọc chán phèo . Nửa tiếng đồng hồ sau , hàng chữ đã nhảy múa trước mắt nàng , chữ nọ lộn qua chữ kia chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Để giữ cho tâm trí không bay lang thang , nàng thầm đếm những bước chân gõ nhẹ nhẹ trên sàn gạch . Đi , đi , dừng , xoay , đi lui . đi tới . dừng . đi . đi Bất thình lình chàng đứng ngay trước mặt nàng ở

cuối dãy dài hun hút tạo nên bởi những kệ sách . Một nụ cười hài lòng xuất hiện nơi khóe miệng chàng . Hình như chàng đang đi kiểm năng thì phải ? Nhang như cát nòng đưa mắt xuống đoạn văn đang đọc trước mắt . Trong phạm vi tầm nhìn của nàng , nàng trông thấy đôi chân mặc quần nâu nhạt của chàng đang tiến lại gần cho đến khi chàng đứng đối diện với nàng chỉ cách cái bàn hẹp . Khi chàng đặt tập hồ sơ chứa đầy giấy tờ xuống bàn , nàng ngược mắt nhìn lên , liền đưa mắt ra hiệu sang cái bàn trống cách đó vài mét . " Chỗ ngồi này có ai lấy chưa ? " Chàng hỏi với điệu bộ lịch sự cúi gập người . " Không có . và cái bàn kia cũng vậy . " nàng ám chỉ cái bàn bên kia bằng cái gật đầu . Chàng chỉ phóng một cái nhìn qua loa qua vai . " Ánh sáng ở đây tốt hơn "

Chàng cố kéo cái ghế ra , nhưng nó bị kẹt . Cúi xuống xem cái gì đã giữ chiếc ghế không kéo ra khỏi bàn được , chàng bật cười khe khẽ . " cái ghế này bị lấy rồi " . Hai chân mang dớ của nàng đang gác trên đó . Nàng hạ chân xuống sàn và chàng ngồi xuống . Tại sao nàng lại giả vờ phiền toái vì sự xâm nhập của chàng ? Thực tế là trái tim nàng hân hoan vì chàng đã tìm thấy nàng . Nếu nàng nhìn thấy trong mắt chàng biểu hiện sâu kín nào , thì đó là chàng cũng rất vui mừng được ở một mình với nàng . một khoảng thời gian dài trong yên lặng họ chỉ nhìn chăm chăm vào nhau . Rồi cố gắng dẹp bỏ ước muốn đưa tay ra chạm vào người chàng , nàng cúi đầu xuống sách giả vờ chú tâm vào . " Đây " , chàng nói đập vào đùi dưới bàn . " Cái gì ? " nàng nín thở hỏi , nhắc đầu lên . nàng phải đóng cho đúng vai là nàng đang mãi mê đọc sách và chàng đang phá ngang việc học của nàng . Tại sao nàng đã không gom đồ lại và bỏ đi ? " Bỏ chân em lên đùi anh đi . " Trái tim nàng đập loạn cả lên . " Không , " nàng nói khẽ , liếc nhìn ra đằng sau lưng . " Không có ai ở quanh đây , " Chàng nói và nàng bị lôi cuốn bởi giọng trầm trầm mê hoặc của chàng . " Xin em làm ơn đi , chúng không có lạnh sao ? " Nàng không thể không công nhận chàng nói đúng . " anh không nên bỏ cuộc họp " nàng nói , hy vọng đổi hướng cuộc trò chuyện " Họp xong rồi . "" Tôi chắc là anh có chuyện khác để làm chứ . "" Anh có , " Chàng nói , mở tập hồ sơ và mỉm cười tử tế . " Anh có vài tài liệu phải đọc cho kịp . Được rồi , nấn nỉ đấy , đưa chân em lên đây . "" Grant....thầy Chapman.... tôi không thể ngồi đây với chân tôi trên đùi anh được . Lỡ ai nhìn thấy chúng ta thì sao ? " Nụ cười của chàng tắt đi ánh bỡn cợt , và chàng đo lường lời nói của nàng . " Chuyện đó quan trọng với em vậy sao ? chuyện người ta nghĩ gì về em ? " Nó không phải là câu hỏi bình thường , và nàng cũng không xem thường nó . Nàng dao động , hạ mắt xuống tránh ánh mắt mãnh liệt của chàng . " Vâng , có lẽ không nên , nhưng phải vậy thôi . Có thành vấn đề với anh chuyện người ta nghĩ gì về anh không ? " Nàng lại ngược nhìn chàng . Chàng băn khoăn về câu hỏi của nàng . " Không . " chàng nhỏ nhẹ trả lời , nhưng với vẻ buộc tội . " Có lẽ anh nên để ý nhiều hơn tới quan điểm của người khác . Có thể an toàn hơn , hợp lý hơn . Nhưng anh sẽ phải tốn nhiều thời gian quý báu để đoán xem người ta nghĩ gì về anh và có thể anh lại đoán sai nữa . Để sống dài lâu , chuyện tốt hơn là làm cái gì anh thấy là phải cho anh , hơn là làm chuyện mà người ta thấy là phải cho anh , dĩ nhiên là trong vòng lễ giáo và luật pháp cho phép . " Chàng cười , nhưng nàng chưa

sẵn sàng cho qua cái triết lý của chàng mà không bàn luận thêm . Nàng rất muốn hiểu con người chàng

"Đó có phải là cách làm thế nào mà anh có thể đứng trở lại sau vụ tai tiếng ở Washington không? nếu chuyện đó xảy ra với tôi chắc là tôi đã lui về ẩn trốn và không bao giờ trở ra nữa . Bất kể là tôi có tội hay vô tội , nếu mọi người nghĩ rằng tôi có tội . Tôi sẽ không bao giờ muốn đối diện với thế giới bên ngoài nữa . Còn anh , anh pha trò , anh cười . " nàng nói , nhớ lại lời nói đùa chàng nêu ra với những người bạn đồng nghiệp tới nay." Tôi nghĩ còn lâu tôi mới có thể cười được nếu chuyện như vậy xảy ra cho tôi ."Chàng cười ý nhị " Tôi là tên quyết chiến , Shelley . lúc nào cũng vậy. Tôi không làm gì sai và tôi sẽ tự xỉ vả mình nếu như tôi để ý kiến sai lầm của thiên hạ khiến tôi không thể sống hạnh phúc và tron vẹn " chàng vươn tay qua bàn nắm lấy tay nàng . Không gì nhắc nhở nàng lấy tay về . " Thực ra , " chàng chán nản nói " cũng có lúc khi anh không cười được , anh khóc."Sau này nàng không nhớ rõ khi nào nàng đã đưa chân lên và để chàng bảo vệ chúng giữa hai đùi . Nhưng có lúc nàng cảm giác được cặp đùi rắn chắc của chàng và ngón tay cái của chàng xoa nắn gan bàn chân nàng . " Anh nói đúng không, chúng lạnh ngắt, " Chàng thì thầm . Tại sao chàng phải thì thầm ? những phút tích tắc trôi qua và họ không nói với nhau một lời nào , chỉ dăm dăm nhìn nhau qua chiếc bàn ô mực loang lổ chất đầy giấy tờ vung vãi . không ai xâm phạm vào cõi riêng tư của họ. Hành lang lu mờ của thư viện bùng bít ,hàng dãy kệ cao chứa đầy bụi làm thành hàng rào phòng thủ cho họ. Chàng thì thầm bởi vì mặc dù họ ở trong tòa nhà nơi công cộng , phút giây này vô cùng thân mật và độc quyền thuộc riêng về họ." Ở đây lạnh quá," nàng lẩm bẩm , không ý thức gì đến lời nói của mình . chẳng thành vấn đề . nàng đang nói với chàng . Chàng sao mà gần , đến nỗi nàng dường như có thể đếm được những đường nhăn li ti khoé mắt chàng , nghe thấy giọng nói thì thào khe khẽ của chàng. Đã từ lâu nàng khao khát hình bóng chàng . Giờ đây nàng đang là kẻ phạm ăn trong bữa tiệc tôn giáo ngổn ngáu khuôn hình chàng ." Em có thể mặc áo lạnh vào ." Hai ống tay chiếc áo len cao cổ vẫn còn đang cột gút ở cổ nàng.Nàng lắc đầu . " Em không sao . " Thực ra nàng bắt đầu thấy nóng ran lạ lùng . Đầu nàng cảm thấy nặng trĩu và cùng lúc lại nhẹ như bong bóng . Nàng như đang trong cơn mộng du , nhưng vẫn cảm thấy rạo rục khó tả khắp toàn thân .Nàng không hề có kinh nghiệm cảm giác mâu thuẫn như thế này từ khi nàng ngồi học lớp chàng ở Poshman Valley và chằm bài trong khi chàng làm việc gần bên . Phút trước nàng muốn nhảy lên khiêu vũ , diễn tả làn sóng xung động trong nàng . Phút sau nàng chỉ muốn đầu hàng hạnh phúc cách uể oải ,nằm xuống và được trùm lên bởi sức nặng của chàng . Nàng cảm nhận giống như thế ngay bây giờ.một lúc lâu cả hai đọchoặc giả vờ đọc . Shelley có thể bảo đảm bản thân nàng như vậy , nhưng nàng thấy Grant cũng có thể gặp khó khăn tập trung vào những chữ in trước mặt như nàng . Chàng tiếp tục xoa nắn chân nàng . Không có bài bản gì nữa , cử động của chàng biếng nhác , tình tứ . Khi chàng phải lật sang trang chàng giữ hai chân nàng bằng một tay cho đến khi tay kia quay lại.Nàng thích ngắm đôi mắt chàng

lướt trên trang sách . Tường tượng chúng đang lướt trên thân thể nàng theo kiểu khiến cho nàng phải đỏ mặt . Chàng ngược mặt lên nhìn nàng khó hiểu, nhẹ mím cười cách nàng đang ngắm chàng và màu ấm nóng in trên đôi má nàng." Tôi vừa nghĩ ra là tôi không biết một chút gì về anh hết " Nàng nói toạc ra. " nhà anh , gia đình anh, anh không xuất thân từ Poshman valley chứ ". Anh lớn lên ở Tulsa. Anh là thứ hai trong ba người con . Cha anh chết lúc anh đang học đại học . Anh có tuổi thơ hình thường , hạnh phúc. Anh chắc là vì anh là đứa giữa nên anh có bản năng tranh đấu và sở trường lúc anh trong vòng nguy hiểm . hay có lẽ anh vẫn còn chỉ muốn gây sự chú ý. "Nàng mím cười. " Tôi là đứa lớn nhất , lúc nào cũng ráng làm gương mẫu . Anh em của anh giờ ở đâu ? còn mẹ anh ?"" Anh mất người em ở chiến tranh Việt Nam .Mẹ anh, trái tim không mạnh cho lắm , đã chết trong vòng vài tháng sau em của anh "" Tôi xin lỗi " , nàng nói, thực lòng . Nàng chưa bao giờ mất ai trong gia đình . Mặc dù nàng xa nhà bao năm , nàng biết cha mẹ nàng vẫn còn đó, khi nàng cần đến họ. Chỉ có một lần nàng làm họ thất vọng là lúc nàng li dị , họ rất là buồn , họ chưa bao giờ có thể hiểu được nó có nghĩa cần thiết với nàng như thế nào . Nàng đã không báo cho họ ngay lúc đó . Nàng không có quyền lựa chọn . Daryl lập thủ tục trước khi anh ta thấy phải bàn thảo với nàng. Anh trai lớn của anh sống ở Tulsa với vợ con. Anh nghĩ anh ấy xấu hổ vì anh " chàng buồn bã thừa nhận. " Anh đã thôi không thăm viếng họ trước khi dọn về đây từ Washington . Anh ấy rất hiếu khách và yêu thương anh , nhưng có một sự kềm chế không thể chối cãi ở anh ấy"" Có lẽ anh ấy kính sợ anh"" Có lẽ" Grant thở dài . " Từ khi chỉ còn lại hai chúng tôi . tôi muốn được gần anh ấy hơn", đôi mắt chàng dò xét kỹ lưỡng khuôn mặt nàng " Anh chắc sẽ tùy thuộc vào con trai của anh ấy để lưu truyền tên họ của gia đình"Nàng nuốt đắng ực và liếc nhìn xuống trang sách định kì nàng phải học . Nó chứa đầy từng hàng từng hàng chữ in mà đáng lẽ giờ này nàng đã phải tiêu hoá hết rồi . " Nực cười là anh....là anh chưa từng cưới vợ ."" Đúng vậy không ?" Nàng ngược đầu lên " Không phải sao ?" Tại sao giọng nói nàng trở nên run rẩy thế ? Nàng ráng đặng háng để làm trong giọng lại .Chàng lắc đầu . " Thực ra không phải vậy . Suốt những năm đầu ở Washington tôi quá bận rộn với sự nghiệp để quan hệ mật thiết với ai Quan hệ thôi, chỉ không là mật thiết , nàng suy nghĩ." Sau đó thì anh không biết . Chàng nhún vai nói " Anh chỉ không gặp được người hợp ý , ít nhất là không đủ để cưới làm vợ"Yên lặng lắng xuống như có thể sờ thấy được . Người ta có thể cảm giác được sự căng thẳng giữa họ . ngón tay cái của chàng xoa nắn gan bàn chân nàng bằng những đường dài và chậm . Cứ mỗi đường xoa nắn một cách biếng nhác đi qua , cổ họng nàng thắt lại , ngực nàng căng lên một lời cảnh báo."Shelley," tiếng nói chàng có một hấp lực mạnh mẽ và nàng không còn lựa chọn nào khác là tuân phục mệnh lệnh thầm kín nhìn thẳng vào chàng. " Trước đêm anh hôn em, anh chưa bao giờ có ý nghĩ em và anh bạn trai cầu thủ kia làm gì trong chiếc xe tân tiến của hắn, Nhưng sau khi về Washington , trí tưởng tượng của anh làm anh phát điên lên .Anh hình dung ra hắn tấn công em bằng những cái hôn , vồ lên ngực em...."" Grant , đừng." Nàng cắn chặt môi dưới." Hàng

tháng anh tự thuyết phục mình rằng anh chỉ bận tâm lo lắng cho phẩm giá của em, rằng anh là bậc đàn anh buộc phải bảo vệ em. Nhưng anh phải thừa nhận rằng anh đã hành hạ mình hết sức bằng những suy nghĩ đó. Anh ghen với hắn, anh...." Không, không. Anh không nên nói thế với tôi. Dừng...."

" Anh muốn được là người hôn em, vuốt ve em. Anh muốn được nhìn thấy em, hôn...." Dừng lại", nàng khóc lên, thu chân khỏi bàn tay chàng, đứng vụt dậy lao đảo chóng mặt. " Tôi ...tôi cần kiếm thêm cuốn sách khác," nàng nói, suýt làm đổ nhào chiếc ghế khi nàng đẩy nó ra. Quên cả mang giày, nàng chỉ còn biết chạy cho xa khỏi chiếc bàn, biến mất giữa những kệ sách. Tìm thấy một hành lang tối bóng đèn ống trên đầu đã đứt bóng, nàng yếu ớt tựa vào kệ sách bằng sắt, khoanh hai tay lại áp trán lên đó. " Tình trạng này không thể xảy ra với ta lần nữa", nàng rên rỉ qua hơi thở của mình. " Ta không thể để hắn xảy ra với ta lần nữa." Nhưng chàng đã ảnh hưởng đến nàng thể xác lẫn tinh thần. Chàng đã làm tê liệt tâm trí nàng khiến nàng đã không thể nghĩ đến gì khác ngoài chàng. Thế xác nàng khao khát chàng. Nàng biết từ cái hôn đầy hứa hẹn ở hàng hiên nhà nàng chàng sẽ làm thỏa mãn nhu cầu đang đốt cháy bên trong nàng. Nàng đau đớn muốn biết được sự toàn vẹn của nó, như là cái địa ngục của dục vọng nàng đang bị giam hãm. Liệu bàn tay chàng, môi chàng sẽ giải thoát cho nàng không? Nhưng đó là điều không thể được. Nàng đã chiến đấu chống lại sự mong nhớ chàng cả bao năm rồi, và nàng sẽ không bỏ cuộc. Chưa hết, khi chàng đến với nàng từ trong bóng tối nàng không nhúc nhích. Bất động, nàng giữ nguyên vị trí dựa vào kệ tủ khi nàng nghe thấy chàng đang sau nàng. Nàng biết điều khôn ngoan nàng nên làm là bỏ chạy thật xa và thật nhanh, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích. Thay vào đó nàng đứng như mọt rết tại chỗ, kinh hoàng chàng sẽ chạm vào người nàng....và cầu xin rằng chàng sẽ bỏ đi không đụng đến nàng. Chàng vuốt tóc nàng sang một bên với bàn tay lo âu và ghé môi vào tai nàng. " Shelley, Có chuyện gì vậy?" Chàng úp khuôn thân hình chàng trên nàng. Chàng cao hơn nàng vài phân, nhưng thật tuyệt vời thân hình họ cân đối với nhau, với bờ vai chàng bọc tròn lấy vai nàng, bộ ngực nở nang của chàng bảo vệ lấy lưng nàng. " Shelley?" Chàng nhắc lại. " Mọi chuyện. Mọi chuyện đều sai bét." Nàng nói với cái lắc đầu âm ỉ. " Không đâu. Anh sẽ không để cho sai lầm nữa. Không ai sẽ nói là anh sai. Nhất là lần này" Cánh tay chàng vòng qua eo nàng siết lại gần hơn. Nàng rung mình thêm muốn. " Ồ, Grant, Làm ơn xin dừng, em không còn là một đứa trẻ nữa" " Cảm ơn Chúa" " Nhưng em cư xử giống vậy" " Chỉ khi nào em từ chối nhận ra và chấp nhận cái chắc chắn sẽ xảy ra giữa chúng ta" " Không phải cái sẽ xảy ra cho chúng ta. Chúng ta đã là những người trưởng thành, chịu trách nhiệm và giải thích rõ ràng việc chúng ta làm. Chúng ta phải nên dừng ngay ở đây trước khi chuyện vượt quá tầm tay. Em ...tôi.. nên dừng lại đây" " Em làm được không? Em có thể dừng được không, Shelley?" " Vâng, vâng, vâng." nàng lập lại, cốt để không nói ngược lại. "Anh không thể không hôn em mười năm trước. Cảm ơn Chúa anh có thể kèm chế bản thân không đuổi theo em lúc đó. Nhưng sự hạn chế

không còn nữa . Chúng ta không thể nuôi dưỡng sự thu hút giữa chúng ta lúc đó , nhưng bây giờ chúng ta có thể mà . Anh muốn , em cũng vậy . "" Không , " nàng chối , liền kinh hoàng khi tay chàng vuốt lên eo nàng." Không , xin làm ơn , Grant , đừng đụng vào em . " Quá trễ . Hai bàn tay chàng ôm gọn ngực nàng . Môi chàng trên má nàng, nóng hổi , hơi thở dồn dập . Ngực chàng là một tiếng gầm vang lan rộng và đồ ập xuống lưng nàng

Môi chàng trên má nàng, nóng hổi , hơi thở không đều . Bộ ngực chàng phập phồng đồ sập xuống lưng nàng . Mặc cho nàng có cố tạo ra những cuộc chống đối, nàng ngửa đầu ra sau nép vào ngực chàng , bám lấy tay chàng . Chàng mon trón nhẹ . " mạnh , mạnh hơn " nàng khấn khoản với một sự tuyệt vọng , mà sau này khi nhớ lại khiến nàng co rúm lại vì nhục nhã . Nhưng lúc này mọi hành động của nàng đều bị sai khiến bởi giác quan khao khát con người chàng . Điên cuồng môi nàng tìm kiếm chàng qua bờ vai khi chàng mạnh tay hơn dưới sự giục giã của nàng. Với một sự kiêu chế tuyệt vời. Chàng rời miệng nàng và xoay nàng lại trong cánh tay . Lòng ngón tay vào bàn tay nàng dang chúng sang hai bên đầu nàng khi chàng di chuyển tới khóa nàng lại giữa kệ sách và thân hình chàng . Nàng tự nguyện đưa mình vào bẫy , đối mặt với ngọn lửa âm ỉ trong mắt chàng . Trong giây phút này họ chỉ nhìn nhau , tim đập thình thình . Khao khát, man dại và nguyên thủy chỉ cách nhau một kẽ nứt . Hơi thở họ vang vọng trong những ngăn kệ trống. Khi chàng cuối cùng cúi xuống miệng nàng, môi nàng hé mở chờ đợi . Chàng thì thầm tên nàng một khoảnh khắc trước khi môi họ gặp nhau. Lưỡi chàng dịu dàng thăm dò vùng miệng nàng cùng nhịp với ngón tay chàng trên lòng bàn tay mở rộng của nàng . Đầu hàng một sự thúc dục phiến toái , chàng ngược lên rời miệng nàng để hôn lòng bàn tay nàng cũng với nhịp độ mềm mại , sẵn sàng tiếp nhận như khi chàng hôn nàng . nàng nghiêng đầu sang bên khi chàng điều hành việc gọi tình bằng cách mon trón , môi nàng , mũi nàng lùa vào mái tóc dày không luật lệ của chàng . lưỡi chàng dạo dẫm từng ngõ ngách gọi cảm trên lòng bàn tay nàng cho đến khi nàng gần như mềm nhũn vì thèm muốn chàng .Hôn môi nàng lần nữa." Đúng , đúng rồi," chàng thì thầm . Từ từ chàng lùi lại để nhìn nàng rõ hơn.Chàng cởi hai ống tay áo lên trên cổ nàng và để chúng sang một bên . Chạm rãi chàng vuốt tay xuống ngực nàng tới cho đến khi tay chàng ôm trọn chúng. Di chuyển tay sang bên chàng ép chúng vào giữa rồi chôn mặt mình vào đó . Chàng hít thở thật sâu như là mùi vị của nàng là hơi sống của chàng vậy ." Anh muốn nhìn thấy em " chàng nói , đứng thẳng dậy lần nữa . " Anh biết em trông tuyệt đẹp . cảm giác emthật tuyệt vời " chàng lập lại , " tuyệt vời ".Chàng kéo nhẹ nàng khỏi kệ sách , hôn nàng mê mẩn . Hai bàn tay chàng đút vào túi sau quần Jean của nàng bóp chặt , siết nàng lại sát hơn với chàng . " Để tay em dưới áo anh đi "Luồn tay nàng từ eo chàng lên tới nửa lưng . nàng đặt tay lên bắp thịt cứng ngắt phẳng lì . " Anh ấm ..." Lờn nàng bị ngắt bởi khuôn miệng rộng mở của chàng . lưỡi chàng búng nhẹ góc môi nàng và trên lúm đồng tiền của nàng ." Sờ đằng trước anh đi "Nàng ngấp ngừng chỉ một giây trước khi di chuyển một tay vòng qua ngực chàng . Được thúc giục bằng nụ hôn nhiệt tình của

chàng, nàng đưa tay thử nghiệm , nàng khám phá làn da phủ đầy lông trên ngực , bụng chàng . Hơi thở chàng rít lên qua đôi môi chàng . Nàng trả lời chàng bằng xoắn ngón tay nàng vào mớ lông gần rốn chàng và gặp được cái hôn cháy bỏng của chàng . Khiêu khích chàng siết nàng sát hơn và nàng cũng đáp lại

Lúc đầu nàng tưởng ánh đèn chớp tắt chỉ là kết quả của trí tưởng tượng đang sôi bỏng của nàng . Đồng thời họ nhận ra đó là dấu hiệu của thư viện sẽ đóng cửa trong vòng năm phút .Run rẩy , thờ hồn hèn, họ lùi ra xa khỏi nhau . Chàng bắt chặt bàn tay bên dưới áo lạnh của chàng , xoa nắn lưng bàn tay khi chàng ấn mạnh nó lên da thịt chàng . Khi chàng rút tay nàng ra , chàng nâng nó lên và hôn mỗi ngón tay." Chúng ta tốt hơn nên rời khỏi đây " , nàng ngập ngừng nói khi ánh đèn lại chớp tắt lần nữa.Hấp tấp họ đi trở lại bàn . Nàng xỏ chân vào giày trong khi thu dọn sách vở . Họ vội vã nhảy xuống hai bậc cầu thang một. Họ bật cười vì sức mạnh của họ khi họ xuống đến tầng trệt . " Giáo sư Chapman , tôi thấy anh suýt nữa bị khóa bỏ lại..." Giọng người phụ nữ tắt dần đi khi cô ta trông thấy Shelley bên cạnh Grant . Shelley nhận ra cô ta là người phụ nữ trong cuộc họp khoa chánh trị - khoa học cùng với Grant, người đã cười lời nói đùa của chàng , người dường như không hề rời mắt khỏi chàng.Cô ta ghi nhận khuôn mặt đỏ bừng của họ , đầu tóc rối bù của họ . Không gì nghi ngờ hơn là đôi môi mong được hôn quá mức của Shelley , nơi mà nàng cảm thấy xót vì phông một cách tuyệt vời . Nụ cười của vị giáo sư méo xệch thành một sự phê bình gay gắt ngấm ngấm . " Tạm biệt " , Grant nói vội vàng và xốc khuỷu tay Shelley hướng về cửa nơi một người phụ việc đang chờ để khóa . " Tạm biệt , Giáo sư Chapman " Nữ giáo sư chào bằng giọng buộc tội . Shelley ước mong mặt đất có thể nứt ra thành linh và nuốt chửng nàng đi . Bối rối vì giây phút rung động yêu đương , nàng đã tạm thời cho phép nàng quên mất quan hệ giữa họ sẽ như thế nào dưới mắt người khác . Giờ đây , khi nàng bị ném trả xuống mặt đất , tất cả cũng trở lại rõ mồn một với nàng . Như một kẻ ngoại tình đã hết lời cật vấn

Shelley ước mong mặt đất có thể nứt ra thành linh và nuốt chửng nàng đi . Bối rối vì giây phút rung động yêu đương , nàng đã tạm thời cho phép mình quên mất quan hệ giữa họ sẽ như thế nào dưới mắt người khác . Giờ đây , khi nàng bị ném trả xuống mặt đất , tất cả cũng trở lại rõ mồn một với nàng . Đúng là một kẻ ngoại tình đã hết lời cật vấn . Nàng sẽ bị coi rẽ . người ta sẽ xem nàng như một trò chơi mới cho vị giáo sư giải trí. Chàng sẽ bị lánh xa vì các đồng nghiệp không đồng tình .Ngay khi họ vừa ra tới bãi đậu xe đằng trước tòa nhà nàng bước vội sang hướng khác về phía xe mình." Tạm biệt , Grant " nàng nói , rút tay về . " Shelley.....? Chờ một phút," chàng gọi sau khi nàng quày quà bỏ đi . Chàng với nắm lấy cánh tay nàng, xoay nàng vòng lại . " Giờ lại chuyện gì đây ?"" Không có gì " nàng nói , vịn tay mình khỏi những ngón tay bầu chặt của chàng." Quý thần ơi , ở đó mà không có." Chàng vượt lên nàng đủ xa để chặn đường nàng." Nói cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra giữa tầng ba và cái cử.....a ...Ồ ,nữ giáo sư Elliot đã nhìn thấy chúng ta cùng nhau. Đó có phải điều

làm em lo lắng không ?"" Anh có nhìn thấy biểu hiện trên mặt bà ta chứ ? bà ấy nhìn em như thể.....thôi bỏ đi. Tạm biệt." Nàng cố vượt qua chàng . chàng không cho nàng đi . " Em quan tâm tới việc bà ta sẽ nghĩ gì sao ? bộ ý kiến của bà quan trọng đến vậy ư ?" Nàng mệt mỏi xoa bóp trán .Đầu nàng bắt đầu nhức như búa bổ. " Không , không phải đặc biệt bà ấy, mà là tất cả mọi người . Anh vẫn là giáo sư của em...."Chàng thỉnh linh kéo nàng thẳng dậy , hai bàn tay chàng kẹp chặt bờ vai nàng." Anh trước tiên là một người đàn ông , mẹ kiếp. Và em đầu tiên là một người đàn bà , trước khi em là cái gì đi nữa . Ngoài ra, anh không thấy đó là nan đề thực sự , phải không ? Còn có trở ngại gì khác em dựng lên trong cái đầu óc của em ?"Khả năng cảm thụ nhanh chóng của chàng khiến nàng sợ hãi . Nàng cứng đờ trong khiếp đảm và giận dữ . " Để tôi đi" . Thái độ ra lệnh của nàng sẽ không tha thứ cho ai cãi lại , và đôi tay chàng từ từ dịu lại rồi buông thõng xuống hai bên sườn." Anh xin lỗi " Chàng nói , liếc nhìn xung quanh.Nàng nhìn ra cử chỉ biểu lộ sự không tự tin của chàng."Anh thấy chưa , Grant. Anh cũng thận trọng vậy . Cảnh giác đến điều người ta sẽ nghĩ , sẽ bàn tán khi họ nhìn thấy chúng ta hẹn hò với nhau."" Được rồi " chàng miễn cưỡng nói." Anh chấp nhận là anh có một chút xiu cần thận . Anh mới là thằng ngu nếu không để ý tới thanh danh của mình không bị chà đạp lần nữa . Nhưng sẽ không có chuyện đó đâu , Shelley . Nếu chúng ta cởi mở và thẳng thắn , ai sẽ kết tội chúng ta có chuyện gì mờ ám ?"Nàng phản ứng lại với cái lắc đầu bi quan." Chuyện không có đi theo đường đó đâu anh . Người ta luôn tìm kiếm khuyết điểm của người khác . Đơn giản đó là cá tính của con người ." " Em đang tránh né nan đề thực sự , phải không?" chàng hỏi, tầm hiểu biết sâu sắc của chàng đang lên tiếng báo động " Cái gì thực sự đang làm khổ em , Shelley ?"" Không có gì " , nàng van vi , giọng nàng như bị ai bóp nghẹt. " Em phải đi " . Nàng vòng qua người chàng , đi thẳng đến xe mình và mở khóa cửa. Nàng giữ thái độ kiên quyết cho đến khi nàng lái xe vượt qua khỏi chàng, sau đó nàng nặng nề buông mình trên lưng ghế .Chàng đứng lẩm . Chàng chính là những nan đề trong cuộc đời nàng , chàng không thể nào đoán ra được. Và nàng không biết phải đương đầu với những nan đề ấy ra làm sao nữa.

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch : Thùy Lan

Chương bốn

Tại sao hôm nay em không đến lớp ? em có bệnh không?"Đã hai ngày từ khi nàng gặp Grant ở thư viện . Việc cuối cùng nàng mong chờ không phải là chàng ở ngưỡng cửa nhà nàng ." Không, em

không có bệnh"" Tại sao em không đi học ?"" Anh có phải thân chinh gọi tất cả những người bỏ học lớp anh vậy không, giáo sư Chapman ? Việc đó chẳng phải làm mất nhiều thì giờ quý báu của anh lắm sao?Chàng trông rất bức bối . Hai tay chống nạnh, chàng chuyển sức nặng sang một chân . Đôi mắt chàng, dưới cặp mày rậm , ghi một cái nhìn lâu, chậm , và khinh bỉ đánh giá nàng . " Em là đồ chết nhất "" Anh đúng lắm"Nàng nhanh chóng đồng ý khiến chàng ngạc nhiên . Chàng mong đợi một câu từ chối giận dữ bùng nổ . Chàng biểu lộ sự bức tức của mình bằng một hơi thở dài . " Cho phép anh vào nhà chứ ?"" Không"" Được mà " . Chàng đẩy nàng lùi trở vào nhà cho đến khi chàng có thể khép cánh cửa lại sau lưng . Nàng lấp bắp phản kháng , nhưng chàng ra hiệu im lặng . " Anh nghĩ em đâu muốn ta đánh nhau trước cửa nhà em . " Nàng nhìn chàng tóe lửa trước khi quay lưng đi đến đứng bên cạnh cửa sổ . " Nói những gì anh muốn nói . Không thay đổi được gì đâu . Em bỏ học lớp anh .""Tại sao?""Em có nhiều bài tập khóa này " , nàng nói, vẫn quay lưng về phía chàng." Thử lại đi "Nàng quay phắt lại đối diện với chàng " Được rồi" ,nàng hét lên. Không còn là cô nữ sinh si mê thần tượng chàng, nàng là một người đàn bà đang đối diện với một đối thủ ngang hàng . " Em không thể ngồi trong lớp anh sau chuyện xảy ra đêm hôm kia . Đáng lẽ em không nên để cho anh hôn em . " " Em đâu có để cho anh hôn em . Em cũng dự phần em nhiệt tình đó chứ "" Em....em là...thỏa mãn tò mò của em . Chỉ vậy thôi." Nàng đang nói dối , câu giờ , và chàng cũng biết thế." Anh chồng bác sĩ tài hoa của em đã làm gì em khiến em sợ hãi tình yêu quá vậy?"" Em không có"" Em sợ hãi cái gì đó ?"" Anh sai rồi"

" Em sợ hãi cái gì đó ?"" Anh sai rồi""Vậy tại sao em đứng ở đó căng thẳng và cứng nhắc như vậy , Em biết chắc là anh không bao giờ làm điều gì xúc phạm tới em . Daryl Robin đã làm gì em khiến em đề phòng đàn ông quá vậy ? " " Không có gì "" Nói cho anh nghe đi "" Hấn đã dạy cho tôi lũ đàn ông là loài không có tim , ích kỉ , chỉ biết có mình thôi " .Nàng hét lớn , ngực nàng nặng trĩu trong cơn kích động .Đầu chàng vụt ngẩng lên và lật ngửa ra sau như nàng vừa đâm chàng dưới cằm bằng cú móc tay phải . yên lặng làm chủ tình thế trong vài giây .Giờ đây nàng đã thả trái bom của mình. Shelley hít một hơi thở sâu , nói tiếp " Cha của anh ta không làm trọn lời hứa như anh ta đã hy vọng. Để nuôi sống chúng tôi, tôi đã phải bỏ học và đi làm . Tôi làm trong văn phòng như cả trăm người khác hoàn cảnh giống như tôi . bắt đầu là người sắp xếp giấy tờ , và từ từ ngoi lên thư kí đánh máy . Năm năm, tôi từng trải qua tám tiếng đồng hồ gầy lưng gõ lên cái bàn phím đó mỗi ngày." Khi tôi về nhà sau giờ làm việc, tôi đi chợ , làm việc nhà , giặt giũ , nấu ăn . Sau đó tôi còn đánh báo cáo cho Daryl . Ngần ấy năm , hai năm cuối chuẩn bị học y khoa, ba năm y khoa, và một năm thực tập , tôi chưa bao giờ phàn nàn . Tôi làm trọn nghĩa vụ của người vợ .Không bao giờ nhận ra tôi đã trở nên chán phèo như cái đĩa ngực bởi vì tôi chẳng có chuyện gì khác để nói ngoài cái văn phòng đó."Daryl cũng làm việc không kém. Anh ta học.Tôi sẽ phải cho anh ta nhiều điểm ở mục này . trả công xứng đáng . Anh ta được nhận làm nhân viên của bệnh viện chánh tại thành phố".Nàng ngừng lại , lấy

thêm hơi ." một tối , tôi nấu món thịt bò xốt kem chua , một trong những món anh ta ưa thích . Anh ta đi vào , ngồi xuống bàn ăn và nói " Shelley , tôi không yêu em nữa . Tôi muốn li dị." " Tại sao tôi khóc." " Tại vì tôi đã hết tình với em rồi , chúng ta không có gì hấp ý nhau nữa."" Bây giờ thì anh biết tại sao tôi không muốn bất cứ sự rắc rối nào trong cuộc đời tôi nữa ? Tôi sẽ không là người giúp việc và chia xẻ chiếc giường với người đàn ông nào nữa . tôi là người tự do và tự lập . Tôi không muốn bị mắc bẫy hoặc là bị ngăn trở . Dù cho anh không phải là anh , dù cho quan hệ chúng ta khó thành . tôi cũng không muốn anh trong cuộc đời tôi "Mệt đứt hơi , nàng đổ sụp xuống ghế , thả đầu nghỉ ngơi trên lưng nệm, và nhắm mắt lại . câu chuyện sầu muộn của cuộc hôn nhân này chưa bao giờ được nhắc tới ngay cả với cha mẹ nàng . Tại sao nàng nói tuột ra với Grant , chính nàng cũng không hiểu . Nhưng giờ đây có lẽ chàng hiểu tại sao nàng từ chối chàng trên mọi phương diện .Chỉ có một đoạn nàng để chừa ra khỏi câu chuyện là quan hệ tình của nàng với Daryl. Trong năm năm , nó chẳng khá hơn gì từ cái đêm động phòng ác mộng . nàng cuối cùng cũng học được cách chịu đựng sự thô bạo của anh ta . Bằng một kiểu tự ki ám thị , nàng tự huấn luyện thể xác mình chấp nhận anh ta , mặc dầu trí óc nàng bác bỏ hẳn . Không có gì anh ta làm có thể khuấy động nàng . Nàng nằm bên dưới hẳn như chết rồi .Thừa nhận nàng đã không xử công bằng với Daryl . Nàng cưới anh ta với tất cả những lí do sai lầm . Vào lúc đó cuộc đời nàng chỉ tin vào nữ tính và lấy chồng là một trong những điều ấy giống như vậy . Người đàn bà nào rồi cũng phải lấy chồng . Đó là việc duy nhất chấp nhận phải làm . Tuân theo phong tục thiên hạ đã đề ra là lối sống của Shelley Bronwning và chưa bao giờ nàng có ý nghĩ phá bỏ hệ thống đó .Nàng có lẽ sẽ mang đến hạnh phúc cho Daryl và ngược lại , nhưng vì một chất liệu tất yếu bị thiếu trong hôn nhân của họ . Nàng không yêu anh ta , chưa bao giờ yêu . Tuy vẫn còn mang bó đuốc bí mật đốt cháy sáng và âm i trong tim , nàng đành phải nhượng bộ cho người khác , vì người đàn ông nàng yêu không nằm trong tầm tay nàng . " Shelley." tiếng chàng thì thào vọng đến nàng từ phía bên kia căn phòng , từ phía bên kia năm tháng, âu yếm . Tự vệ , nàng không dám mở mắt ra . " Anh lấy làm tiếc em đã biết đến nhiều điều không hạnh phúc . Anh không muốn là một sự ngăn trở trong cuộc đời em."Nàng muốn thét lên chính chàng luôn là vật cản trở . Thay vì vậy nàng mở mắt ra và mệt mỏi nói " Vậy thì anh sẽ không theo đuổi quan hệ này nữa phải không?"Chàng lắc đầu buồn rầu . "

Anh không thể để em vượt khỏi tay anh lần nữa . Anh đã nghĩ nếu anh có thể nhìn thấy em trong lớp mỗi hai ngày , có lẽ cũng đủ cho đến khi hết khóa . Nhưng sau chuyện xảy ra tối hôm kia , anh biết anh không thể chờ lâu hơn nữa. Chúng ta bị giới hạn trước đó . Bây giờ thì không."" Bây giờ vẫn có . Nhiều hơn là đàng khác.Qúa nhiều chuyện xảy ra với hai chúng ta .""Em thì bị hất hủi , anh bị thua bởi tánh ngờ nghệch của mình . Cả hai chúng ta đều không còn lý tưởng gì nữa . Chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau. "" Chúng ta cũng có thể làm tổn thương nhau."" Anh sẵn sàng đương đầu với chuyện đó ""Em thì không ". Nàng nhảy vọt ra khỏi ghế kêu lên tuyệt vọng . " Anh gầm rú như cái

máy hơi nước xông vào cuộc đời tôi từ trong quá khứ, và mong mỏi tôi rơi xuống lòng anh. Được rồi, giáo sư Chapman, để thỏa mãn tự ái đàn ông của anh, cho anh biết, tôi đã si mê anh. Tôi đã thờ phụng những bước chân anh. Thế giới của tôi xoay xung quanh những buổi chiều tôi trải qua với anh. Mọi thứ tôi nói hoặc làm đều cân đo với ý kiến của anh. Khi bạn trai tôi hôn tôi, tôi vờ tưởng tượng là anh. Xong, những điều đó có làm anh vui sướng không? Đó có phải là những điều anh muốn nghe phải không?" Shelley....." Nhưng tôi không còn là cô thiếu nữ mất lớp lánh sao nữa. Nếu anh đi tìm tình yêu mù quáng ấy, đi kiếm ở chỗ khác đi". Chàng thu ngắn khoảng cách giữa họ bằng những bước chân dài. Với bàn tay giận dữ chàng chụp hai vai nàng lắc nhẹ. "Đó là cái em nghĩ anh muốn ở em sao? thần tượng? si mê đại kờ? không, Shelley. Em là một người đàn bà thông minh và anh tôn trọng sự thông thái của em. Nhưng anh cũng muốn em như người tình. Sôi nổi và cháy bỏng vì anh, như là anh với em vậy. Và đừng có gắng nói là những suy tưởng như thế về chúng mình chưa bao giờ xuyên qua trí tưởng của em. Em đã lộ ra hết rồi, chỉ là không chấp nhận thôi." Chàng lắc nàng lần nữa. "Em có bao giờ tự hỏi cái gì sẽ xảy ra nếu anh vâng theo ước muốn của anh, bồng em ra khỏi chỗ đó, nhìn ngắm em, vuốt ve em? Thế có Chúa anh đã làm, và vâng tục với cái nền tảng đạo đức đã ngăn trở anh không được nhìn thấy em, nếm thử em" Nàng rên lên, và cố lấp mắt mình vào vạt áo sơ-mi của chàng, nhưng chàng không cho. Chàng giữ chặt khuôn mặt nàng trong hai bàn tay và nâng nó lên ngang với chàng. "Em đã không có cuộc sống hạnh phúc với chồng em, Em không yêu anh ta, phải không, Shelley?" "Xin anh, " Nàng lẩm bẩm và cố thoát khỏi bàn tay chàng. Nhưng chàng không cho phép nàng làm thế. "Em không yêu, phải không?" Chàng ra lệnh. Nàng nín thở trong vài giây, rồi lắc đầu dữ dội. "Không", nàng thì thầm, rồi nói thêm về bất buộc, "không, không, không." "À, Lạy Chúa tôi." Chàng siết chặt nàng vào lòng, chậm chậm đưa nàng. Những ngón tay chàng đan vào tóc nàng sâu đến tận da đầu, ấn khuôn mặt nàng vào ngực chàng. Môi chàng hôn lướt trên tóc nàng cháy bỏng. Một lúc lâu sau, chàng nâng cằm nàng lên bằng ngón tay cái. Ngón tay chàng vẽ theo đường viền tóc hình trái tim của nàng. "Em đẹp quá." Chàng ra dấu bằng miệng thay vì nói lên lời, nhưng nàng hiểu. "Anh yêu màu nâu khói mắt em, khuôn hình miệng em." đầu ngón tay chàng vẽ theo hình khuôn miệng nàng. "Tóc em mềm bóng, tự nhiên, không quấn thành kiểu một uốn nào". Chàng cúi xuống ép môi mình lên môi nàng. "Em cần được yêu, Shelley, bởi người nào hiểu giá trị người đàn bà trong em. Hãy để anh yêu em." "Em không biết" "Chúng ta sẽ tùy thuộc vào thời gian của em, không ép buộc." Rồi chàng hôn nàng. Nụ hôn của chàng sâu đắm, tan chảy trong miệng họ. Ngón tay cái của chàng vuốt ve làn da ấm nóng nơi cổ nàng và ấn vào nhịp mạch đang đập của nàng. "Thứ bảy này, em sẽ đi coi đá banh với anh không?"

Câu hỏi lơ lửng trên đôi môi nàng hé mở. Chàng lại hôn nàng cắn yêu bờ môi dưới của nàng. "Sau trận đá banh, cả khoa được mời tới nhà viện trưởng dự tiệc cocktails. Chắc là em không quá ác độc

bắt anh phải chịu cực hình cô đơn một mình suốt buổi tiệc chứ" Nàng thoáng nghĩ những ngón tay của chàng vuốt ve dọc theo bên hông nàng dưới cánh tay, nhưng cái đụng chạm quá nhẹ nàng không chắc chắn lắm. Tuy nhiên, cũng đủ để nàng hụt hơi khi trả lời. " Em nghĩ em sẽ không tha thứ cho em nếu em làm thế". Chàng nếm thử miệng nàng thêm lần nữa, dùng lưỡi làm nhạc cụ chuyên độc tấu cho bản nhạc vui sướng nhạy cảm. " Anh sẽ đến hai giờ thứ Bảy ". Chàng hôn nàng mạnh và nhanh, rồi luồn ra đóng cửa lại phía sau chàng. " Grant, đi chậm lại đi. Anh nghĩ anh là ai? Cầu thủ siêu sao phòng thủ hả? " Tay nàng bị khóa chặt trong tay chàng khi chàng hướng dẫn nàng xuyên qua mê hồn trận của bãi đậu xe sân vận động về phía cổng với bầu nhiệt huyết bóng đá đang dâng cao " Xin lỗi " chàng nói, đi chậm lại. " Anh không nghĩ một diễn viên múa phụ họa cho các đội banh cũ giống như em lại muốn lỡ dịp đá khởi đầu trận đấu." Kể từ khi nàng nhận lời mời của chàng, nàng phải chịu sự thống khổ cho việc chấp thuận ngày hò hẹn này, trực giác ra lệnh nàng nên bảo không với chàng. Nhưng mỗi lần nàng ở gần chàng, trực giác làm như bỏ rơi nàng. Nếu chàng đủ tự tin đưa nàng đến nhà viện trưởng trường đại học, tại sao nàng lại cảm thấy nhút nhát e sợ thế? Nàng bẽn lẽn trả lời tiếng gọi cửa của chàng, và được tưởng thưởng. Chàng trông quá đẹp trai. Mái tóc đậm màu của chàng bù rối như lệ thường, nhưng nó lấp lánh ánh nắng mùa thu. Chàng mặc áo sơ-mi thể thao và quần may khéo vừa vặn với thân hình gọn ghẽ, mạnh mẽ nam tính của chàng. " Em trông tuyệt lắm ", chàng nói, ghi nhận chiếc váy đầm kẻ sọc và áo lụa hợp với màu mây trời của đôi mắt nàng. Không do dự hay vụng về chàng kéo nàng vào trong vòng tay và hôn nàng với vẻ háu đói của một người bị nhịn đói lâu ngày. Sau cú sốc bất ngờ vì bị đẩy mạnh của chàng đã lảng xuống, nàng quàng hai cánh tay mình quanh cổ chàng. Khi họ cuối cùng rời nhau ra, mỗi người đều cùng một nhịp tim đập thình thịch và hơi thở gấp gáp. chàng kê miệng vào tai nàng nói " chúng ta có thể bỏ qua trận đá banh này và mở màn trận đấu nhỏ của chúng ta ở đây. Anh sẽ là trọng tài và ghi điểm. Em chỉ việc làm theo thôi."

Nàng đỏ mặt giận dữ và hất chàng sang bên để lấy chiếc áo lạnh màu xanh và chiếc bóp da Thụy Điển. Chàng vẫn còn cười lớn khi chàng sắp xếp nàng vào ngồi trong chiếc xe Datsun 280 Z màu đen bóng lộn của chàng. Họ đùa và chọc ghẹo nhau trong khi chàng tiếp tục ngã giá cho kế hoạch chàng vừa đề ra suốt con đường kẹt xe dẫn đến sân vận động. Đây là lần đầu tiên họ được thoải mái với nhau, đối xử ngang hàng như hai người lớn, quên hẳn đi quá khứ ảm đạm và vui thích hưởng thụ hiện tại. " Coi đá banh không phải vui lắm sao? " Chàng gào lên bên tai nàng. Họ bị chìm ngập trong đám đông. Để giữ cho họ không bị tách rời ra, chàng vòng tay ôm eo nàng và giữ cho nàng ở vị trí ngay trước người chàng. Chàng ôm chặt nàng vào người khi họ từ từ di chuyển hướng về phía cầu vịn đồ dốc xuống phía chỗ ngồi đã được đặt sẵn. Ý đồ của chàng không thoát khỏi sự quan sát của nàng. Nàng có thể cảm nhận được cái ấn mạnh bởi bàn tay lực lưỡng của chàng bên hông nàng, hơi thở chàng bên tai, phả vào gò má nàng, sau cổ nàng là một hơi thở vuốt ve ngọt ngào. " Em thấy

là ai đang lợi dụng đây "" Và em hoàn toàn đúng " chàng dịch cánh tay lên vai phân cho đến khi nó nằm ngay dưới ngực nàng . Không ai trong đám đông để ý đến họ cả . " Em không thể nào đổ tội cho một thằng đàn ông khi mà hắn lại đi với người đàn bà đẹp nhất trường đại học "" Đẹp hơn cả cô Zimmerman nữa sao?" Shelley nói về nham hiểm thất thường , ám chỉ cô gái người nói chuyện với chàng trước cửa Hal s." Cô ta chắc hấp dẫn anh lắm đấy , nhất là cô có vài thứ rất đẹp để cung ứng""Anh thích thứ em cung ứng hơn"Chàng vờ hích tay chen lấn để chạm vào ngực nàng . Shelley há miệng kinh ngạc khiến cho người đàn ông đi sát bên họ quay phắt đầu lại nhìn . " Xin lỗi , tôi dẫm lên chân cô hả?"Nàng lắc đầu." Không". Ngực Grant rung lên cười không thành tiếng.Họ tìm ra chỗ ngồi vừa đúng lúc đá khởi trận và nhanh chóng bị lôi cuốn vào làn sóng kích động mở màn mùa bóng đá . Buổi chiều thật đẹp , mặt trời chiếu nắng xuyên qua làn gió phương bắc lành lạnh giữ cho nhiệt độ vừa phải . Vào cuối hiệp ba Shelley càng thấy nóng dưới lớp áo khoác dày, nàng nhờ Grant phụ nàng kéo nó qua khỏi đầu.Sau khi nàng cảm thấy thoải mái hết sức thì nàng không khỏi nhận ra Grant càng tăng vẻ bồn chồn . Chàng không thể ngồi yên ngay cả khi trận đấu lắng dịu . " Có chuyện không ổn à ?" nàng hỏi về bạn tâm . Chàng trông không có vẻ gì không khỏe . Ngược lại , chàng trông rất đẹp dưới mắt nàng , một ví dụ hoàn hảo của đàn ông . Chàng có một nét hoang dã , liều lĩnh , nét gì đó về chàng khiến gây nên cơn choáng váng cho bất kì người đàn bà nào đến gần chàng . " Có chuyện gì không ổn hả anh ? " , nàng lập lại , khi chàng có vẻ không thích trả lời nàng ."Không " . Chàng thô lỗ trả lời ." Còn hơn thế nữa " chàng lẩm bẩm thở ra một tiếng chửi thề.Đội banh nhà vừa thực thi một cú đẹp mắt ăn thêm được hai mươi lăm yards nữa và đám đông khán gia đứng cả dậy hoan hô điên cuồng . Không chú ý đến điều đó Shelley đặt bàn tay lo lắng trên cánh tay Grant . " Grant " nàng lo ngại hỏi về thăm tra .Chàng chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt đã từng là nỗi ước ao của nàng , và hỏi ." Em có cần phải mặc cái áo hở hang vậy không ?"Điếng người nàng liếc nhìn xuống ngực . Chiếc áo không có vẻ gì hở hang cả , nhưng gió đã làm lẫn bọc trong lụa ôm sát đường cong khêu gợi bên dưới miêu tả chi tiết thân thể nàng .

Không thể giáp ánh mắt chàng , nàng chặt vật chui đầu vào chiếc áo khoác , rồi gia vờ bị cuốn hút vào hoạt động trên sân.Diễn tiến trận đấu tiến dần vào chung cuộc , đội chủ nhà thắng một bàn vào hai phút cuối của hiệp chót .Vô cùng hưng phấn sân vận động bây giờ đi ra cũng chậm như lúc đi vào . Họ đi bộ sát bên cạnh nhau, bàn tay chàng đặt ngay sau cổ nàng , hông họ chạm vào nhau theo từng bước chân ." Em biết , anh không có định phàn nàn đâu " . hàm ý trong lời chàng khiến nàng đỏ mặt ." Em không cố ý mà," nàng dừng lại đối diện với chàng khù khờ bào chữa , cho đến khi bị làn sóng khán giả hô hoan lại đẩy họ về phía trước" Anh chưa bao giờ nghĩ em cố tình . Anh xin lỗi nếu những lời anh nói làm em xấu hổ "Thành ý trong ánh mắt và lời nói của chàng không thể chối từ . Nàng mỉm cười tha thứ . " Và em cũng xin lỗi em cư xử quá bảo thủ ".Chàng bóp nhẹ gáy nàng ra ý đã hiểu rõ .Sau khi đã yên vị trong xe và đang xếp hàng chờ đến lượt cho xe ra khỏi bãi đậu xe chàng

hỏi, " Em có ngại tạt qua nhà anh ? anh phải thay áo sơ-mi và chọn cà-vạt ."" Được thôi " nàng nói , mỉm cười , mặc dù tim nàng nhói lên ý nghĩ ở một mình với chàng mà không có sự bảo vệ nhân chứng của đám đông . Căn nhà duplex của chàng nằm cách trường đại học vài con đường , một trong những khu nhà tương đối hiện đại hơn trên phố , cũng là khu vực yên tĩnh riêng biệt như khu dân cư Shelley đang ở . Chàng mở cửa xe và giúp nàng chui ra khỏi chiếc xe thể thao gần như sát đất , đưa nàng lên con đường bộ lát đá dẫn đến cửa trước nhà chàng , cánh cửa được trang trí hoàn toàn theo gu thời vua George hợp với mặt trước căn nhà . " Anh không có cái hàng hiên âm cúng như nhà em " chàng nói." Nhưng anh có căn phòng tuyệt lắm ," nàng trả lời đặt chân vào bên trong. Tầng dưới gồm có một phòng rộng với lò sưởi và những khung cửa sổ to .Đằng sau cánh cửa quầy rượu có mái hình tháp , nàng có thể nhìn thấy căn bếp nhỏ xíu . Cầu thang xoắn ốc dẫn lên phòng ngủ phía trên . Một chiếc bàn tròn trong phòng khách xả đầy sách giáo khoa môn chánh quyền và luật pháp , dày đến nỗi nàng thấy thẹn trong lòng . Báo chí , băng nhạc chất đống trên kệ sách , hồ sơ giấy tờ nhét đầy trong ngăn kéo tủ hồ sơ . Gọn ghẽ và có vẻ được chăm chút kỹ càng." Có một phòng vệ sinh ở bên kia nhà bếp nếu em cần trang điểm lại." chàng nói , cuốn nhanh về phía cầu thang xoắn . " Em không cần . Em có thể sửa soạn lại ở ngoài này ." nàng lục trong túi xách , cầu mong sao tay mình đừng có run thê . Nàng cuối cùng bỏ cuộc lục tìm cây son môi và mở cái gương nhỏ trong hộp trang điểm của mình.Nó gần như muốn bay ra khỏi tay nàng khi chàng hỏi nàng từ phòng ngủ phía trên lầu . " Em ở dưới đó có khỏe không? Em im lặng như con chuột con vậy ."" Tốt , em....." Cái chữ gì mà nàng muốn nói không thể bật ra thành lời qua cổ họng nàng . Chàng đang xúc nước hoa trên má , vừa nghiêng người xuống lan can lầu....ngực để trần .Phần trên bán thân của chàng " Tốt , em....." Cái chữ gì mà nàng muốn nói không thể bật ra thành lời qua cổ họng nàng . Chàng đang xúc nước hoa trên má , vừa nghiêng người xuống lan can lầu....ngực để trần .Lớp lông đậm màu mịn như tơ phủ kín phần bán thân đẹp như tượng của chàng đủ sức quyến rũ đàn bà chạm tay vào . Cả thân thể nàng chợt thấy yếu đuối lạ kì, nhưng nàng không thể xé rời ánh mắt ra nơi khác." Anh xuống ngay đây " chàng nói, mỉm cười với nàng rồi biến mất đi trong tầm nhìn của nàng.Cổ hết sức kiềm chế không đánh rơi nó , nàng đóng hộp trang điểm lại , cất vào trong ví, giờ lại lục tìm cái lược chải tóc . Có lẽ nếu nàng tập trung coi những việc nhỏ nhỏ bình thường như những cuộc kiểm tra gắt gao , chắc nàng đã không nghĩ tới bề ngoài của chàng và máu đã không chạy rần rật trong mạch như nước đường ngọt lịm . " Ôi, mẹ kiếp."Tiếng chửi thề vì câu thả từ trên lầu vọng xuống . Nàng nghe thấy tiếng chân lết đi , thêm một tiếng chửi thề . " Chuyện gì vậy ?"" Một cái cúc áo bị đứt và anh không có cái áo sạch nào khác đi chung với cái áo khoác anh sẽ mặc "" Anh có bộ đồ khâu nào không?"" Chắc có ." "Đem xuống đây . Em sẽ coi em có giúp được gì không."Trong vòng vài giây, chàng phóng xuống cầu thang với tốc độ khiến nàng chóng mặt . " May quá. Còn vài sợi chỉ màu xanh trong này," chàng nói , lựa ra trong bộ đồ khâu một tấm bìa có quần vài cuộn chỉ màu ,

một cây kim mỏng được gài kỹ trong một tấm bia cứng. Nàng cầm lấy những dụng cụ khâu vá từ tay chàng, thầm cảm ơn nó là lí do nàng không phải nhìn thẳng vào chàng. Chàng để hở áo sơ-mi không cài cúc, một bộ ngực vạm vỡ nhìn gần càng làm nàng thấy bực bội hơn là lúc ở xa. "Cúc áo ở đâu?" "Đây". chàng đưa cho nàng cái cúc nhỏ màu trắng. "Anh sẽ...um...sẽ...hừm..., cởi áo ra không?". "Em không khâu như vậy được sao?" "Nàng nuốt nghẹn." "Chắc được." nàng nói với lòng tự cao tự cam đoan nàng đã vút xa cảm giác với chàng. Tuy nhiên, mặc cho những ngón tay lóng ngóng nàng cũng xoay sở xỏ được sợi chỉ màu xanh nhạt. "Chúng ta có nên ngồi xuống không?" chàng hỏi. "Không. Như thế này là tốt rồi." Chiếc cúc bị đứt là chiếc thứ ba từ cổ áo đếm xuống, nằm ngay giữa ngực chàng. Cô đẹp sang một bên từng đọt sóng tự khuyến cáo, nàng cầm lấy sợi chỉ mảnh mai giữa những ngón tay, căng nó ra, luồn dưới bàn tay kia, kéo sợi chỉ xuyên qua lỗ kim. Nàng khâu nhanh để không rớt chỉ. Để ý đến da thịt chàng ngay dưới những ngón tay mình, nàng cố gắng tránh đụng vào chàng. Bất diệt cái khả năng bất cứ lúc nào nàng cũng cảm thấy nhột nhột bởi lớp lông xoắn kia hoặc làn da ấm ngay dưới tay nàng. Có đôi lúc chàng dường như nín thở. Khi chàng thở ra, nàng cảm thấy hơi thở chàng trên trán và má nàng. Nàng có thể thề là tiếng đập tê ngắt nàng nghe được chính là tiếng tim chàng, nhưng cũng có thể là tiếng tim nàng đập cũng nên. Đến khi nàng thút gút chỉ, các giác quan của nàng đang xoay vòng vòng. "Kéo??" Nàng khàn giọng hỏi.

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch: Thùy Lan

Chương năm

"Kéo?" chàng lặp lại câu hỏi như thể chàng chưa bao giờ nghe đến nó trước đây vậy. Đôi mắt chàng nhìn đăm đăm vào nàng, bóc đi từng lớp, từng lớp áo giáp phòng thủ cho đến khi chàng với tới được linh hồn nàng. "Anh không biết nó ở đâu," cuối cùng chàng lên tiếng.

"Thôi không sao". Không suy nghĩ, nàng chỉ mong ước chấm dứt công việc đáng nản này, nàng nghiêng người ra trước và giữ sợi chỉ giữa hàm răng, cắn chúng làm đôi. Cho đến tận lúc này nàng mới nhận ra môi nàng chỉ cách ngực chàng vài phân. Hơi thở nàng khuấy động phần lông bao phủ chỗ đó.

"Shelley." Chàng thở dài. Hai bàn tay chàng đưa lên vuốt tóc nàng.

Nàng không thể quay đầu đi nơi khác được. Trí óc nàng hãy lùi lại, tránh ra, trốn chạy, nhưng thể xác nàng lại không vâng lời. Thay vào đó nàng đầu hàng cho giây phút quyến rũ này. Nàng ngay cả

không cố gắng chống lại sự ép buộc cuốn nàng trôi đến bên chàng trên ngọn sóng không thể hủy diệt . Nàng lấy mũi cọ vào chàng một cách ngọt ngào.

" Lần nữa đi . Shelley . lại nữa đi . Xin em." Rõ ràng chàng cũng bị lôi cuốn bởi những gì đang xảy ra như nàng vậy . Giọng chàng dứt quăng và nhẹ , thiếu khí chất thường ngày . Chàng đặt ngón tay cái ngay trước tai nàng và xoa vòng tròn phía sau đầu nàng với những ngón tay thon khoẻ .

Nàng nhắm mắt . Khi môi nàng đụng vào chàng , ban đầu hơi ngần ngừ . Nhưng phản ứng dâng cao của cơ thể chàng khuyến khích nàng . Nàng hôn chàng lần nữa, chậm rãi với những nụ hôn đo lường biểu đồ con đường đi ngang qua bộ ngực rộng của chàng. Nàng hơi ngược đầu lên . Nàng có thể cảm thấy được ánh mắt chàng chăm chú xuống đỉnh đầu nàng . Một giây kéo dài như cả ngàn thu. Bàn tay chàng như bị thôi miên không động đậy trên da đầu nàng . Chàng chờ đợi.

" Em nên tiếp tục không ?" Nàng thì thầm . " Anh muốn em không ?

" Em có muốn không?"

Nàng quyết định trong tiềm thức . Trước khi nàng nhận ra toàn bộ ý nghĩa của quyết định đó , thì nàng đã hôn ngực chàng

Grant rên một tiếng ngắn trước khi chàng vồ lấy nàng vào trong vòng tay . "Ồ, lạy chúa , em ngon quá, ngọt ngào làm sao".

Nàng ngửa đầu lên và chàng hạ thấp miệng xuống để gặp nàng . Những đôi môi đói khát tan chảy vào nhau . Lưỡi chàng lao vào miệng nàng và tàn bạo chiếm hữu. Cẩn thận với cây kim trên tay , nàng vòng một tay ôm cổ chàng , kéo chàng xuống , gần hơn . Tay kia nàng đặt trên bộ ngực uy nghi của chàng , luồn ngón tay vào cả rùng lông, ấn mạnh vào những bắp thịt rắn chắc. Chàng hôn nàng vô cùng tinh nhạy đến nỗi nàng buột miệng gọi Grant trên bờ môi chàng .

" Shelley , em có bao giờ mơ tưởng về chuyện này không ? về anh sẽ đụng chạm đến em như thế này ?"

" Có, vâng có"

" Anh cũng thế . Xin Chúa tha tội cho anh , nhưng anh đã tưởng tượng ra đúng như vậy , và khi em còn quá nhỏ để biết đến những loại mơ tưởng này " . Môi chàng di chuyển tới lui trên môi nàng."

Chúng ta có thể biến mơ ước đó thành sự thực ..." Chàng thúc giục.

Nàng yếu ớt dựa vào chàng , ham muốn được cho đi, mà chưa biết đó không phải là điều khôn ngoan . Nàng yêu chàng . Vào một thời điểm nào đó mười năm qua nàng đã đi đến kết luận hiển nhiên , Chàng không còn là thần tượng , một đối tượng trong trí tưởng non trẻ. Chàng là người đàn ông để nàng yêu, và nàng muốn đó là một tình yêu hoàn hảo. Nhưng với chàng , nàng có lẽ chỉ là vật mới mẻ .

Trong khi nàng sống một cuộc sống không hạnh phúc, kìm chặt đời mình vì chàng , thường xuyên nghĩ đến chàng , mơ những giấc mơ hoang đường , tâm trí sáng tạo ra những tình huống lãng mạn

không bao giờ xảy ra , thì chàng đang sống một cuộc sống bận rộn, xoay nhanh như gió lốc ở Washington . Chàng có khi nào thực sự nghĩ đến nàng lúc đó không , hay là mưu chước để kéo nàng lên giường của chàng chỉ sành sỏi hơn Daryl khi trước ? Nàng đã dựng xây lại đời sống mới cho bản thân từ những đống gạch vụn của cuộc hôn nhân tan vỡ . Kế hoạch tương lai của nàng được cẩn thận sắp xếp và đang theo đúng thời khóa biểu . Nàng có nên để cho Grant Chapman bước vào cuộc đời nàng không, chàng có thể làm hỏng thời gian biểu của nàng , nếu không làm phá huỷ toàn bộ kế hoạch và cả tương lai . Nỗi đau phải dứt rời khỏi vòng tay chàng thật đau hơn là mũi dao nhọn đâm sâu vào tim , nhưng nàng cũng dần dần đẩy được chàng , cho đến khi chàng mềm lòng buông nàng ra .

Nàng quay người và đi ra phía cửa sổ , chăm chăm nhìn ra ánh sáng mờ ảo của buổi tối. Tai nàng nhận ra tiếng chân chàng êm ái đi trên tấm thảm dày khi chàng đến đứng sau lưng nàng." Anh chưa bao giờ là người yêu của cô Lancaster" chàng không đụng vào nàng , lời nói của chàng đã khiến nàng quay phát lại với đôi mắt mở to.

" Grant," nàng ai oán nói ."chuyện đó không có liên can gì tới chúng ta cả. Em chưa sẵn sàng cho chúng ta cùng...cùng ngủ với nhau , nhưng không phải vì chuyện xảy ra giữa anh và cô gái ở Washington "

Hai đường rãnh bên khoé miệng chàng thư giãn chứng tỏ gánh nặng vừa được cất đi khỏi chàng. Nhưng đôi mắt chàng không hề giảm cường độ " Anh mừng em đã nghĩ như thế , bởi vì thực sự không có chuyện gì giữa cô ấy và anh . Ít nhất không như mọi người đã nghĩ. kể toàn bộ sự thực là tiết lộ cơ mật anh không được phép." tay chàng đưa lên kèm chặt bờ vai nàng," Tin tưởng anh, Shelley . Anh không nói dối về chuyện này đâu."

Đôi mắt nàng lục tìm khắp khuôn mặt chàng , không có vẻ che giấu lo lắng nào trên đó cả. "Em tin tưởng anh, Grant" .

Chàng thở phào và buông gọn kìm chết trên bờ vai nàng ra.

" Cảm ơn em vì chuyện đó nhé". Chàng hôn nhẹ môi nàng.

" Chúng ta đi được chưa ? Anh không thể làm nguy hại đến vị trí của anh tại trường đại học bằng việc đến trễ bữa tiệc của viên trưởng. " lát sau , họ đã rời căn duplex . Chàng rút về lầu lấy chiếc áo lạnh thể thao và thắt cà-vạt vào cổ áo. Shelley lui vào phòng vệ sinh để trang điểm lại - lần này thì cần thiết thật- và để chải đầu .

Viên trưởng sống trong khuôn viên trường đại học . Nằm trên ngọn đồi, ngôi nhà là một thuộc địa hùng vĩ với sáu cột trắng lững lững ngang mặt tiền hàng hiên . Grant đậu xe ở chân đồi và họ bắt đầu chúm người về phía trước leo lên bằng đường bộ.

Chàng giả vờ vô tư hỏi , " Nếu vấn đề ở Washington không phải là lý do , tại sao em chặn anh lại, Shelly ?"

Nàng do dự dừng chân trên lối đi trải sỏi .Chàng chộp khuỷu tay nàng và kéo đi.

"Em cần thêm thời gian" nàng trầm giọng nói ." Em cần biết những gì tình cảm em đang trải qua bây giờ là thật , hay chỉ là cảm giác của mười năm trước ."Đó là lời nói dối . Nàng hiểu nàng yêu chàng , đã yêu , sẽ yêu mãi mãi . Nhưng nàng chưa muốn chàng biết .

" Em không chắc em muốn quan hệ với ai lúc này . Em khó khăn lắm mới có thể vực dậy cuộc đời em. Bây giờ xem ra em có thể làm được cái gì đó , em sợ phải liều lần nữa"Nàng dừng lại đối diện với chàng" Em không thay đổi nhiều lắm từ khi em rời trung học . Ít ra là những quan niệm đạo đức . Sex không phải là trò tự nhiên tiêu thì giờ đối với em. Em không thể ngủ với anh một đêm ,rồi ngày hôm sau lại vô tư bỏ ra đi như không có chuyện gì xảy ra ."

Đôi mắt chàng nhúm lên bên trong ngọn lửa như muốn thiêu đốt nàng ." Anh rất mừng em đã nghĩ như vậy . Bởi vì nếu anh đã ngủ một lần với em rồi, anh nghi ngờ bản thân anh không khi nào để cho em đi ".

Sửng sốt vì lời nói và cách diễn đạt của chàng , nàng như bị đôi mắt chàng thôi miên đứng sững sờ . Cuối cùng , nàng cũng buộc được mình thoát ra khỏi tình trạng hôn mê đó , nàng nói . " Ngoài ra ,đừng quên chúng ta vẫn còn là học trò với thầy giáo"

Chàng ngửa đầu ra sau , bật một tràng cười ngắn ." Lúc nào em cũng trở lại cái trò cũ rích đó được , có phải không ?"

Nàng cùng cười với chàng khi chàng dìu nàng lên những bậc tam cấp trước thềm nhà." Ráng tìm ra những lý do khác đi ,Shelley . Ai trong cái địa ngục này lại quan tâm đến những trò đó chứ ?".

Viện trưởng Martin thì lại quan tâm.Tiệc trà -hay đúng hơn là tiệc rượu - quả là ngọt ngào và buồn tẻ như Grant đã đoán trước . Họ được đón chào long trọng bằng cả một dàn chào ngay khi họ được người quản gia mời vào cửa . Thân chinh viện trưởng Marin xuất hiện hoàn hảo hợp với nghề nghiệp của ông ấy , là viện sĩ viện hàn lâm văn học nghệ thuật. Ông ta thật giản đơn với mái tóc hoa râm , lông mày cao , dong dỏng như pho tượng .

Ông ta lịch sự giới thiệu mình với Shelley , nhưng nàng có thể cảm thấy được đôi mắt xanh khó chịu của ông ta đang ngầm điều tra nàng .

Vợ ông ta , một bà quản lý mập mạp có mái tóc bạc hơn chồng một chút , nói chuyện với Grant và Shelley bằng nụ cười giả dối khắc trên mặt . Bà dường như quan tâm đến việc sửa tới sửa lui đồng kim gài bằng kim cương gắn trên bộ ngực đồ sộ của bà hơn là họ.

" Em có thể tưởng tượng ông Martin quần quai ra sao với sự đam mê đang cơn hấp hối ?" Grant nhếch mép hỏi nàng khi họ đã đi khuất .

Shelley suýt làm đổ ly rượu, nàng vừa mới nhận lấy từ chiếc khay bạc của anh bồi được mượn phục vụ cho bữa tiệc tối nay . Nàng rung cả người cười không thành tiếng ."Im nào," Shelley gặm gù giữa hai hàm răng , nàng đang cố giữ phong cách trang nghiêm ." Anh sẽ làm em đổ rượu và em sẽ phải

đưa chiếc áo này vào tiệm giặt ủi ,trong khi em có thể dùng lại ."

Họ trà trộn vào đám đông, và Shelley không khỏi lưu ý tất cả phụ nữ trong phòng , từ những nữ giáo sư đến những bà vợ , đều bị Grant thu hút như những con chim bồ câu nuôi trong nhà. Nàng bực mình vì những câu hỏi vu vơ , mục đích lừa dẫn chàng đến việc bàn tán cô Lancaster và vụ tự tử của cô ta . Giả điếc chàng xoay sở vòng họ sang tiêu đề khác.

Đàn ông trong phòng thì bàn luận về trận đá bóng hồi chiều , tổng quát của mùa banh và cơ hội của đội banh vào vòng chung kết .

Grant giới thiệu Shelley không giải thích thêm nàng là ai, nhưng một trong những vị giáo sư cũ nhớ ra nàng .Shelley chắc rằng tin tức thầy- trò quan hệ với nhau đã truyền đi khắp phòng rồi.

Nửa giờ sau Shelley và Grant nhận ra họ đang ở trong phòng riêng của viện trưởng . Họ đang bàn bạc về giá trị của ván cờ tướng thì đích thân viện trưởng bước vào." À, đây rồi , giáo sư Chapman . Tôi đang hy vọng được có vài lời với anh." Ông ta nói về rất hiếu khách , nhưng cái lồi ông khép lại sau lưng cánh cửa đôi dẫn sang căn phòng kế cận ,khiến Shelley cảm thấy điều gì chẳng lành.

" Chúng tôi vừa mới trầm trồ khen ngợi cách bài trí của căn phòng này" Grant tương đắc nói " nó thật là đẹp , như toàn bộ ngôi nhà vậy."

" Vâng , tốt quá " Ông nói, vờ ho lục khục " Như anh đã biết rồi đấy , trường đại học là chủ nhân của ngôi nhà này , nhưng khi tôi được chỉ định làm viện trưởng và dọn vào, Marjorie trang trí lại hết "Đi lại phía hàng dãy kệ sách sát trong tường , ông chấp hai tay sau lưng , đu đưa thân mình trên gót giày . " Giáo sư Chapman....."

" Tôi xin lỗi," Shelley nói , khép nép đi lùi ra cửa.

" Không , cô Robins . Việc này có liên quan tới cô , tôi mạn phép xin cô ở lại .

"Nàng ném một cái liếc trộm về hướng Grant , rồi nói . " Dạ , được. "

" Giờ đây," Viện trưởng nặng nề nói." Như mọi người đã biết, trường đại học chúng ta có tiếng cả về giáo dục lẫn đạo đức . Chúng tôi , nghĩa là ban hiệu trưởng , rất quan trọng phẩm cách của trường , cả hai mặt giáo dục và sinh hoạt cộng đồng. Bởi vì chúng ta là trường đại học được bảo trợ bởi nhà thờ , chúng ta phải bảo vệ an toàn phẩm giá đó . Vì thế .." Ông quay đầu lại phóng cái nhìn dữ tợn vào họ với thái độ bảo đảm cho một cuộc công kích khủng bố vào tận tim gan của những kẻ vô lại , " Thành viên của khoa viện phải tuyệt đối giữ phẩm cách đó trong cũng như ngoài khuôn viên trường đại học".

Một sự im lặng chết chóc bao trùm căn phòng . Grant hoặc Shelley đều không lên tiếng hoặc cử động , nhưng qua khóe mắt nàng thấy nắm tay của Grant siết chặt hai bên hông chàng.

" Chúng tôi đã cho anh cơ hội dạy tại trường đại học này , giáo sư Chapman. Ban hiệu trưởng khi duyệt qua đơn của anh cẩn thận . Họ thấy rằng anh không được công báo công bằng bởi truyền thông ở Washington. Họ nhân từ cho anh được thuận lợi từ những nghi ngờ đó.

" Những ủy nhiệm thư của anh đều xuất sắc . Khi anh in ra và bán cho công chúng , như anh dự tính làm , cái đó sẽ làm cho trường đại học được nhiều phần thưởng ưu tú hơn nữa . Nhưng anh giữ quan hệ mật thiết với sinh viên , dù cho đã lớn tuổi , vẫn cho anh cái yếu điểm dễ bị chỉ trích phê bình và đặt trường chúng ta vào thế bất lợi .Đặc biệt sau vụ lãng nhãng xui xẻo được đăng tải cách đây không lâu . Tôi yêu cầu anh và cô Robins,người có tình trạng vừa mới li dị chỉ đổ thêm nghi vấn thích đáng vào nan đề của anh , ngưng những cuộc gặp gỡ nơi công cộng ".Chỉ dụ của viện trưởng hay cả lòng mến mộ của ông ta xem ra không gây nên ấn tượng gì cho lắm ở Grant .

" Hoặc là cái gì ?" chàng bình tĩnh hỏi . Giọng nói tự chủ thật không đi đôi với nét hung dữ trên mặt chàng .

" Hoặc là chúng tôi có lẽ phải duyệt lại hợp đồng của anh vào cuối mùa học ." viện trưởng Martin nói.

Grant đi ngang qua hướng Shelley và nắm lấy cánh tay nàng ." Ông không những chỉ xúc phạm và nghi vấn đạo đức của tôi, cái chắc chắn tôi sẽ giữ cho trường đại học, mà còn có ác ý với cô Robins, người có thanh danh trong sạch ."

Nàng cố xen vào , sợ rằng vì bảo vệ nàng mà chàng sẽ nói ra những gì gây hận thù với viện trưởng. Bằng vào suy đoán bởi vẻ mặt tái nhợt của chàng, không ít thì nhiều , nếu có ,đã phớt lờ lời cảnh cáo của ông ta." Cảm ơn sự đối đãi của ông " Grant vừa nói vừa lôi nàng hướng ra cửa " và cảm ơn bà Martin dùm chúng tôi nhé "

Chàng hất tung cửa rộng mở , hiên ngang mở đường đi xuyên qua đám đông tới cửa trước. Nếu chàng có để ý thấy những cái đầu tò mò quay nhìn thì chàng cũng không tỏ ra chú ý.

Shelley chỉ cầu nguyện cho đôi má nàng không đỏ bừng như nàng cảm thấy , và đầu gối nàng tiếp tục đỡ lấy nàng cho đến khi họ ít nhất thoát ra bằng cửa trước.Thực tế là họ giữ vững cho đến khi nàng ra đến xe .

Ngay khi Grant mở cánh cửa xe bên phía hành khách , nàng nặng nề đổ người vào ghế , run rẩy bất lực .Chưa hết cho đến khi Grant phóng xuống con đường chính , bẻ lái chiếc xe thể thao vào một quãng đường thưa xe , khi đó chàng nói. " Anh đói bụng quá . Em thích ăn gì ? pizza , bánh mì kiểu Ý nhé ?"

Nàng quay đầu nhìn trừng trừng vào chàng với vẻ không tưởng nổi ." Pizza ! Grant, viện trưởng vừa mới hăm dọa đuổi việc anh."

" Việc đó ông không thể làm nếu không có đại đa số phiếu bầu từ ban hiệu trưởng. Và không kể những quảng cáo công cộng anh được nhận , và những cảm xúc của vụ bê bối xung quanh anh, vài người trong bọn họ khoái người nổi tiếng , và muốn giữ anh ở bên. Còn những người khác thì nhận ra anh là một ông thầy giỏi bỏ mẹ ".

" Chỉ có một việc làm anh rất tức giận như bị bỏ trong hỏa ngục là cái hấn nói về em. Đồ ngu ngốc

đạo đức giả . Nếu hắn có cơ hội , đừng có nghĩ là hắn không ham muốn cặp kè với em ở nơi công cộng "

" Grant !" Shelley bật khóc , hai tay bưng mặt .

Nỗi đau khổ cùng cực của nàng rõ ràng đã làm chàng tỉnh táo . Sau khi chạy hết quãng đường về nhà nàng trong im lặng , chỉ có tiếng nước nở của Shelley thỉnh thoảng điem vào , chàng quay gắt bánh xe vào lề đường , đạp thắng đột ngột . Đề nghị ăn tối lúc này của chàng chìm vào quên lãng .

Một lúc lâu họ ngồi im lặng như tượng đá . Khuôn mặt nhìn nghiêng của Grant sáng lên bởi ánh đèn đường yếu ớt phản chiếu qua cửa kính xe , trông nghiêm khắc như của viện trưởng Martin.

Shelley cố gom hết can đảm nói " chúng ta không thể gặp nhau nữa , Grant . Không thể như hôm nay "

Chàng quay người vẫn còn vướng trong khoá dây an toàn lại đối diện với nàng , quần áo chàng kêu sột soạt trong bóng tối . Chàng quàng tay vào lưng ghế để có thể nhìn trừng trừng vào mắt nàng " Em có thật lòng sẽ để cho người đáng được tôn trọng cách giấu cọt như Martin ngăn cách chúng ta sao ?"

Nàng thờ dãi mệt mỏi. " Em biết ông ta là cái gì , và nếu ông ta không giữ vị trí như hiện nay , em không cho ông ta hoặc ý kiến của ông ta một bản khoản nào cả . Nhưng ông ta là viện trưởng của trường đại học và anh là nhân viên của ông ấy."

" Không có mục nào trong hợp đồng của anh về người nào anh hò hẹn cả "

" Nhưng có một luật bất thành văn bản là giáo sư không thể hẹn hò với sinh viên . Em đã cố giải thích với anh vài tuần trước cái mà mọi người quanh đây sẽ nghĩ về chúng ta . Anh không có nghe . Những thứ ở đây không có giống như miền đông hay miền tây . Đây là trung Mỹ . Có nhiều thứ chưa được chấp nhận"

" Chúng ta có làm gì xấu xa đâu chứ ?" chàng hét lên , cuối cùng cũng mất tự chủ mà chàng đã cố hết sức kềm chế từ nãy đến giờ.

Khi chàng thấy nàng co rúm lại , mới tự rửa mặt hơi , rồi thờ dãi. " Cho anh xin lỗi . Anh không có giận dữ vì em đâu."

" Em biết ", nàng thì thào . Tình thế hoàn toàn bất lợi đã làm chàng tức giận. Dù thế nào đi nữa Grant khó khăn lắm mới thừa nhận điều đó

" Anh không muốn có một biến động nữa trong đời anh . lạy chúa đày anh xuống hỏa ngục , đó là điều cuối cùng trong đời mà anh muốn. Anh cũng đặc biệt không muốn vụ nào đụng chạm đến em dù bằng cách nào đi nữa . Nhưng, mẹ kiếp , anh cũng không thể để mất em ?"

" Anh phải bắt buộc thôi . Anh nghĩ như thế nào nếu em biết vì em mà anh bị đuổi việc ? Anh nghĩ em có thể sống với điều đó chẳng?"

" Anh đã trải qua cái còn tệ hơn thế này nữa, Shelley . Tin anh đi , anh biết làm sao để sống sót mà.

Nó sẽ không làm phiền anh đâu."

" Thế mà , nó sẽ làm phiền em nhiều lắm đấy". Shelley đặt tay lên nắm cửa. " Vĩnh biệt , Grant".

Chàng bắt lấy cánh tay nàng với bàn tay cứng như sắt. " Anh sẽ không để họ bắt buộc chúng ta phải chia cắt bất kể họ có hăm dọa như thế nào . Và anh sẽ không để cho em vứt bỏ nó . Shelley, anh cần em , anh muốn em . Và anh biết em cũng muốn anh nhiều như thế." Bàn tay còn lại của chàng vụt qua thành xe nắm lấy sau cổ nàng , kéo nàng vào người chàng.

" không...." nàng cố xoay trở thoát ra trước khi chàng bập môi vào miệng nàng. Nụ hôn tàn nhẫn , đam mê trộn lẫn với thất vọng giận dữ của chàng .

Giữ nàng tê dại bằng một tay, chàng luồn tay kia xuống người nàng . Những ngón tay tài tình trong nghệ thuật quyến rũ của chàng té nhì xông vào phá vỡ hàng phòng thủ kiên quyết của nàng bảo vệ cho lòng khao khát đang dâng lên .

" Em xin anh , không...." nàng thở hổn hển trong miệng chàng khi nụ hôn của chàng trở nên mềm mòng hơn,

" Đừng đụng vào em nữa.." lưỡi chàng quấn quanh môi dưới nàng , mơn trớn thành trong miệng nàng." Đừng từ chối chúng ta nữa em , Shelley . Sau ngàn ấy năm , đừng vất bỏ cảm xúc này khỏi chúng mình . Chúng ta đã chẳng trả giá đủ cho những đặc quyền ấy rồi sao? Anh muốn biết tất cả con người em ."

Chàng bắt đầu từ tai nàng . Khám phá bằng chiếc lưỡi nhám mềm mại không định hướng dọ dẫm hoặc trêu chọc. Hai tay nàng không tự chủ vô tình bầu chặt đùi chàng , nghiêng vào da thịt rắn chắc dưới lớp vải.Nếu Grant chưa quyết chí chiếm đoạt nàng , thì nơi đặt tay của nàng cũng đã cung cấp cho chàng đầy đủ sự kích lệ . Cũng như thế , sự vuốt ve không tự chủ của nàng chỉ quạt thêm cho ngọn lửa đam mê và làm cho chàng quyết định loại trừ sự sợ hãi và thái độ bất đồng tình của nàng với cuộc tình của họ .Miệng chàng nếm làn da mịn màng ở cổ nàng và ngực .

Nàng cảm thấy bản thân đang chào đón một cơn bão đang dâng lên trong lòng . Nàng muốn được lôi cuốn vào dòng tố , vào vùng lốc xoáy mang tới bởi những mơn trớn của chàng ,tạo nên một vũ trụ riêng của nàng.

Mất kiên nhẫn với quần áo nàng , chàng hôn nàng xuyên qua chúng . Chàng đặt những cái hôn cháy bỏng trên người, nàng hổn hển gọi tên chàng ,và xoắn chặt tóc chàng trong những ngón tay nàng.Lưỡi chàng khơi dậy đỉnh điểm , đốt cháy làn áo lụa xanh và áo nịt ngực bằng tơ mỏng . Hơi thở nàng trở nên nhanh , gấp gáp Chàng nhấc đầu lên chỉ vừa đủ để thăm thì gọi tên nàng trong chuỗi phản ứng yêu đương.Nàng tiếp đón chàng khi bàn tay chàng dần lướt dọc theo đùi nàng.Làn vải thun mỏng của đôi dớ làm tăng độ nhạy cảm của nàng ,thân thể nàng tan thành nước dưới những khám phá hỗn xược của chàng.Cả hai đều ở đỉnh điểm gọi cảm , không ai chuẩn bị cho cơn bão táp xúc cảm rung chuyển họ .

Chàng gục trán vào ngực nàng trong khi những ngón tay nàng vẫn xoắn chặt mái tóc đậm màu của chàng. Chàng thầm thì yêu đương " Shelley , anh phải yêu em," và ôm chặt nàng .

Đây là người đàn ông nàng muốn và chàng đây , dâng tặng nàng sự đam mê vô bờ . Tại sao nàng không sẵn lòng nhận lấy? Bởi vì đây không phải là chuyện cỏ tích . Đây là cuộc đời . Những chuyện như thế không xảy ra trên đời thực. Không có người đàn ông được người đàn bà yêu và khao khát nhiều năm , trở lại trong cuộc đời nàng như hiệp sĩ trên lưng bạch mã . Không có gì là hoàn toàn . Ở nơi nào đó , lúc nào đó , cái giá buộc phải trả.

Thật là dễ dàng hàng phục những lời nói yêu đương của chàng và ngọn lửa đam mê của nàng . Nàng muốn chàng , nghĩ rằng nàng sẽ chết tốt nếu nàng không được chàng . Nhưng nàng không thể đánh cá danh dự và nghề nghiệp của cả hai bằng một đêm vui thú. Và cũng có thể chỉ cần như thế thôi cũng đã tan tành rồi.

Chàng sẵn sàng đánh cá vào cuộc tình này . Sau hết , chàng luôn có thể bỏ ra đi . Khi chàng đã chán chê nàng rồi , khi chàng lại làm cho trái tim nàng tan vỡ lần nữa , chàng có thể rút lui êm đẹp .

Chàng sẽ được tự do và nàng bị bỏ lại để nhặt nhạnh mảnh đời tan vỡ ...lần nữa

Nàng không thực sự nghĩ là Grant chai đá . Nhưng nàng cũng không nghĩ Daryl có thể thế bao giờ . Khi đã đến mức đó , người đàn bà chỉ ở mức thương hại đối với người đàn ông họ yêu mà thôi. Mặc dù yêu Grant , nàng sẽ không để mình tổn thương thế nữa .

Mới đầu chàng chưa nhận ra là nàng đang chống chọi để gỡ mình ra khỏi chàng , không phải là nhích lại gần hơn . Lòng ngực nàng đột nhiên trở nên cứng ngắc là ám hiệu thật rõ ràng cho chàng . Hai tay nàng tránh né chàng . Chàng nhìn thẳng vào nàng mà đầu trống không , chớp mắt , chàng lắc lắc đầu để tỉnh táo lại." Shelley....?"

" Vĩnh biệt , Grant." Nàng húc vào cửa xe và đổ nhào ra ngoài

." Shelley ! "Nàng nghe chàng la lớn .

Nàng chạy lên lối đi , lách vào trong nhà và sập cửa trước lại tựa hồ như ma quỷ đang rượt nàng sát nút .Như người máy biết chính xác phải hành động như thế nào trừ ra cảm xúc , nàng đi thẳng vào phòng ngủ và trút bỏ quần áo . Nàng nhìn xuống hai vết ướt trên vạt áo trước một cách ngạc nhiên . Sau cùng nó phải được bỏ giặt ủi thôi , nàng nghĩ thế cùng với hàng nước mắt tuôn trào.

Nàng nhốt mình trong nhà cả ngày chủ nhật . Vì trời mưa suốt ngày , nàng có lý do để quanh quẩn bên trong.

Mẹ nàng gọi và hỏi nàng có gì mới trong cuộc đời nàng chưa , và nàng có thích thú với khóa học này không ? Shelley chọn lựa không nhắc gì đến thầy giáo chánh trị -khoa học của nàng.

Xem ra Grant sẽ để cho quyết định của nàng làm chủ . Nàng trông đợi chàng gọi điện thoại , nhưng chàng không .

Tối thứ Hai nàng cứ ngã giá với việc tham dự lớp học của chàng ngày hôm sau , hay là bỏ ngang như

nàng đã hăm dọa một tuần trước đó .

Lý do để bỏ học đã rõ ràng rành ròi . Nàng chưa tìm được lý do để tiếp tục đến lớp. Thứ nhất, nàng không muốn cho viện trưởng Martin hài lòng vì sự hèn nhát của nàng . Dù cho là ông ta có biết được hay không , nhưng nàng không chịu nổi ý nghĩ chịu thua một cách dễ dàng

Thứ hai, nàng cũng không muốn Grant nghĩ nàng là một kẻ hèn sợ chết . Chàng đã gọi nàng thế một lần rồi và chàng không sai tí nào , nhưng nàng không muốn chàng nghĩ về nàng một cách ti tiện như vậy. Nàng tự hào đã sắp xếp trình tự cuộc đời mình , có nghĩa là nàng tự lập , tự cung, tự cấp . Nếu nàng bị thua ngay từ khó khăn đầu tiên và bỏ chạy bất kể danh dự , chàng sẽ coi nàng như là một kẻ ngu ngốc hết sức , trẻ con và không xứng đáng với những gì chàng đã ban tặng cho nàng.

Đau như bị ong chích . Nàng không thể chịu được.

Vào ngày thứ ba trong tuần , với đôi mắt đỏ hoe vì khóc , và một sự quyết chí hung hăng rõ ràng trên mảnh người yếu ớt , nàng bước vào lớp.

Grant đang đứng , gập người trên bàn chăm chú đọc tài liệu . Cơ bắp quai hàm chàng co giật chứng tỏ chàng biết sự xuất hiện của nàng , nhưng chàng không thèm ngẩng lên. Đó là cách xử sự đã sắp xếp cho hai tuần tới . Chàng không bao giờ nhìn thẳng vào nàng tựa hồ như nàng vô hình .

Vài dịp , nàng toan trả lời những câu hỏi chàng khuyến khích cả lớp sôi nổi thảo luận , nhưng nàng kìm chế được. Nàng có thể duy trì sự im lặng thánh khiết này như chàng.

Một buổi chiều nàng cố ý đến sớm để có dịp buộc Grant phải nói chuyện với nàng , bắt gặp chàng đang trò chuyện với cô Zimmerman.

Cô gái trẻ ngồi ghé trên góc bàn của chàng một cách khéo gọi không thể nhầm vào đâu được .

Chàng đang cười cô nàng trong khi chàng đang ngồi ngựa ghé trên hai chân , đôi chân chàng gác lên bàn ngay bên cạnh eo của cô ta .

Shelley nghiêng răng cô đập tắt sự căm dỗ đá văng hai cái chân ghé cho chàng đổ nhào xuống đất và tát cô nàng Zimmerman thật kêu vào cặp má tròn đầy đặn .

Tuy nhiên , quá ghen tức với chàng và ghé tởm bản thân vì vẫn còn để tâm tới chàng , nàng không ghi chép lại một chút gì trong giờ chàng giảng bài . Quang cảnh ngoài cửa sổ đã nuốt trọn sự chú ý của nàng khi nàng ngồi cúi kính tại bàn .

Hết giờ học , nàng giật mạnh mấy quyển vở ôm chặt vào người , hối hả vượt qua chàng trên đường ra cửa.

" Cô Robins ??"

Đôi chân nàng dừng phất lại , khiến cho vài sinh viên đâm sầm vào nàng . Nàng đang đầu trí xem có nên phớt lờ lệnh gọi của chàng , nhưng vài sinh viên khác cũng đã nghe chàng kêu đích danh nàng . Ngoài ra , nàng cũng không muốn cấp thêm dầu cho cái cách đối xử kì cục của chàng mấy hôm nay đối với nàng .

Sửa lưng cho thẳng , hai vai ngay ngắn , nàng quay lại để đối diện với đôi mắt xanh xám của chàng." Vâng ??" nàng nói cố hết sức lạnh lùng , mặc dù máu nàng bắt đầu nóng lên ngay giây phút chàng gọi tên nàng.

" Tôi cần một phụ tá nghiên cứu và chăm bài . Cô có thích thú với công việc đó khôngcô Robins?"

Sinh viên lữ lượt rời lớp phải đi vòng qua Shelley , và nàng đang đứng như trời trồng nhìn trừng trừng vào chàng. Chàng coi nàng như là cái gì đây, một con rối nhảy mỗi lần chàng giựt đúng dây chằng ? Chàng không ngó ngang gì đến nàng cả tuần lễ , giờ lại yêu cầu nàng làm phụ tá.

" Tôi....tôi nghĩ không được , giáo sư Chapman".nàng lạnh lẽo nói.

Trước khi nàng quay lưng đi, chàng vội vã thêm " Ít nhất cũng cho tôi phân tích rõ công việc , rồi nếu cô không thú thì tôi sẽ mời người khác."

Trên bề mặt của cuộc đối thoại xem ra bình thường. Nhưng đằng sau mỗi từ lịch sự của chàng ẩn chứa dục vọng và hận thù . Shelley muốn mắng vào mặt chàng vì đã phớt lờ nàng những tuần qua , và cùng một lúc muốn nhảy vào vòng tay chàng , van xin chàng ôm nàng.Nàng khinh bỉ sự yếu đuối bản thân nhưng đủ trưởng thành và chân thật để chấp nhận đó là nhược điểm của nàng . Không muốn phản bội cảm giác của mình , nàng giữ bộ mặt dửng dưng, thản nhiên . Thân hình nàng thẳng tắp như lính trong giờ chào cờ

Khi người sinh viên cuối vừa rời khỏi và cửa đóng lại , Grant bình tĩnh nói . " Mời ngồi , cô Robins."

" Tôi đang vội , giáo sư Chapman . Tôi xin phép được đứng . Tôi không có thú làm phụ tá cho ngài ." Chàng lắc đầu , cúi kính vò vò mái tóc sau gáy .

Nàng nhớ lại chàng đã giễu cợt mô tả hình ảnh của vị giáo sư già và muốn bật lên cười . Chàng trông giống bất cứ cái gì trừ ra cái hình ảnh đó . Quần chàng may vừa đúng cỡ ôm sát hai bờ hông hẹp như người ta đeo găng vậy. Áo sơ mi vải bông mềm sọc ca-rô đậm nhạt màu xám , xanh lá cây , và nâu đồng căng ra bởi bắp thịt cuộn cuộn trên vai , ngực chàng. Nàng cố dút ánh mắt khỏi phần lông ần hiện nơi cổ chữ V , và ngược mắt lên đụng độ với ánh mắt đăm đăm của chàng .

Bắt gặp tia nhìn của chàng chứng tỏ nàng đã hấp tấp phạm một sai lầm . Chúng nhìn nàng biểu lộ một tình cảm vô cùng mềm yếu . Sự đói khát nàng nhìn thấy trong đó phản ánh hết như nàng.

" Tôi cần một người làm công tác nghiên cứu cho tôi , cô...mẹ kiếp....Shelley. Công việc bao gồm cả việc báo cáo cho tôi phần tài liệu em đã đọc. Báo cáo miệng , không phải viết. Chúng ta có kỳ kiểm tra tuần tới và tôi cần phụ chăm bài. Tôi có năm lớp , mỗi lớp có bốn mươi hay hơn sinh viên"

Nàng chăm chú nghiên cứu ngón chân đôi giày bột của nàng , nó chẳng có hấp dẫn bằng dáng dấp đàn ông của chàng , nhưng nó an toàn hơn. Khi nàng nhìn chàng , sức mạnh trong giọng nói bỏ rơi nàng . Nàng buộc phải dốc hết sức tàn còn lại cho những lời cuối." Tôi không thể giúp anh được " Chàng tiếp tục như chưa nghe thấy nàng nói gì." Em là một sinh viên giỏi. Tôi biết thời khóa biểu

của em dày đặc mùa này , nhưng tôi chẳng nghi ngờ điểm của em bây giờ kém hơn hai chấm năm . Em không đi làm và không có bận rộn gia đình . Và tôi cần em."

Đôi mắt nàng phóng lên mặt chàng . Những từ này là một tiếng vọng của những gì nàng đã nghe thấy lúc trước. Về tội nghiệp như vừa bị ai tước đoạt mất cái gì trên mặt chàng khiến nàng nghi ngờ cái ý mờ ám trong câu nói . Nhưng cách dùng chữ của chàng đạt được mục đích . Nàng cảm thấy sợi chỉ bảo vệ mong manh cuối cùng vừa đứt.

" Tôi chắc anh có thể kiếm được người khác" nàng khẽ run run nói.

" Tôi cũng chắc là tôi có thể . Nhưng tôi không muốn ai khác . Tôi muốn em."

Thân hình căng thẳng của nàng dần dần thư giãn cho đến khi đôi vai nàng trở nên mềm mại như thường ngày. Tránh nhìn vào đôi mắt màu rêu của chàng , nàng nhìn ra cửa sổ , ngoài trời xám xịt , gió lạnh thổi ào ào.

" Chỗchỗ nào anh muốn để làm việc chung đây?"

" Chỗ hợp lý nhất là căn duplex của tôi. Tất cả sách đều ở đó. Chúng nặng quá để em có thể xách đi chỗ khác. Tôi có một hệ thống đặc biệt tốt nhất cho em tìm thấy những tài liệu cần thiết hoặc phân chia bài để chấm,...vân vân và vân vân ..."

Nàng lắc đầu. " Thật là điên , Grant ". Để không phải thô lộ với chàng , nàng không thể chịu đựng được ở chung với chàng trong một căn phòng ẩm ướt , nàng tìm lý do khác " Nếu viện trưởng Martin biết được...."

"Tôi sẽ nói tôi cần một phụ tá , đó là sự thực, và em là sinh viên giỏi nhất của tôi , đó cũng là sự thực luôn."

Nàng đối diện chàng bằng một tác phong bình tĩnh, mà nàng phải cố lắm mới giữ được." Tôi chắc chắn là người ta sẽ xin phép anh chọn một phụ tá nam sinh viên"

Lần đầu tiên , khóe miệng chàng nhếch lên một nụ cười vô hình. " Xin phép chọn ...ai ?? " Chàng cũng dụ được bóng một nụ cười từ nàng , trước khi chàng nói với giọng tha thiết mềm lòng , " Anh nhớ em , Shelley "

"Đừng , " nàng nghẹn ngào , buộc phải cúi mặt xuống, lắc lắc đầu . Nàng tự chửi rửa dòng nước mắt đọng đầy trong mắt." Xin anh , đừng . Đừng làm cho nó khó khăn hơn nữa."

" Em mới đang làm cho nó khó khăn hơn đó chứ. Anh bảo em anh sẽ tùy thuộc vào thời gian của em , nhưng mà anh không thể chịu nổi cái tình trạng không lui không tới này lâu hơn nữa"

"Anh lờ tịt em gần ba tuần lễ "nàng bật khóc với tự ái con gái bị tổn thương." Làm như em đã chết mất rồi ."

" Ồ , không đâu , Shelley. Anh cũng nhận thấy em như vậy. Đồ ngoan cố , anh hy vọng là em cũng bị đau khổ như anh. Mỗi đêm anh nằm trên giường chỉ nghĩ về em thôi , mùi thơm của em, cảm giác da thịt em , vị ngọt môi em."

" Không... "

" Anh muốn em quá đổi anh đau đớn.. " chàng bước về phía trước và đặt tay lên vai nàng."

Shelley...."

Cửa vụt mở.

" Thừa giáo sư Chap...ồ, xin lỗi " người nữ sinh kéo dài giọng nói bóng gió , ra về thờ ơ dựa người vào thành cửa, đôi mắt nheo lại giảo quyệt.

Shelley quệt vội nước mắt trên má và quay người ra hướng cửa sổ. Nàng khoanh hai tay trước ngực tự vệ.

" Có chuyện gì , cô Zimmerman ?" Grant hỏi ngắn gọn.

Không phải là người dễ bị dọa nạt , cô gái nhìn thẳng vào vẻ mặt nghiêm khắc của chàng với một nụ cười xác lác." Không có gì . nó có thể chờ , để sau đã." Cô ta nói và bước ra ngoài sau khi đóng mạnh cửa lại sau lưng.

Qua một phút nặng nề căng thẳng không ai nhúc nhích, rồi Grant hướng về nàng" Shelley , anh xin lỗi...."

Nàng quay phắt lại đối diện với chàng " Tại sao anh không hỏi cô ta làm phụ tá cho anh đi ? Cô ta có vẻ muốn làm bất cứ điều gì anh yêu cầu."

Cái nhìn ngạc nhiên trên mặt chàng khiến nàng hả dạ , nhưng không bắt đầu hạ được cơn giận của nàng . Bực bội nàng trút hết thịnh nộ với bản thân vào chàng. Nàng không hơn gì những cô gái khác dâng hiến mình cho chàng , thềm muốn chàng.Có bao nhiêu trái tim chàng đang đọa đày ? Nàng có thể là một trong những phụ nữ bị nhốt trong lâu đài tình ái đang làm cho người khác ghen tị " Tôi chắc là cô Zimmerman của anh hoặc ai nữa giống như cô ta thềm chết được để có một buổi tối dài dằng dặc với anh chăm chỉ đọc mớ sách đầy bụi của anh

"Grant khổ sở giữ cho mình không nổi nóng . Nàng có thể đoán được bằng quai hàm dưới chàng bạnh ra và hai cánh tay nắm cứng ngắt hai bên hông

" Cô ta không phải là cô Zimmerman của tôi . Trời đất quỷ thần ơi ,cô ta thì dính dáng gì với chuyện này chứ? cô ta chỉ là một cô sinh viên nhỏ bé ngu dại , thế thôi ? Cho anh một chút uy tín , Shelley , " Chàng nói cay cú vì bị nàng chọc tức." Bây giờ , em có giúp anh hay là không ?".

Một sự thách thức , táo bạo và không nhân nhượng . Nàng phải đối đầu trực diện " Được, tôi giúp anh , tôi sẽ làm bản nghiên cứu cho anh và tôi sẽ chăm bài phụ anh . Nhưng tuyệt nhiên chỉ là công việc thuần túy , không ý gì khác."

" Rất tốt "

" Tôi nói nghiêm chỉnh đấy , chỉ là thuần túy công việc "

" Anh hiểu "

Họ đang nói dối và cả hai biết rõ điều đó. Cuộc chạm trán một chọi một này không có liên quan gì

đến công việc, nhưng nó phù hợp với mục đích của họ vào thời điểm mà họ giả bộ là đúng.

" Anh sẽ trả lương tôi cái gì ?"

Chàng lăm lăm chửi thề , thọc sâu hai tay vào túi quần kéo căng sang hai bên hông. Nàng quay mắt đi

" Hai chục đồng một tuần tốt chứ ? một tuần hai buổi tối ."

" Tôi thích được trả bốn chục đồng một tuần . Hai chục đồng một buổi tối , ba tiếng tối đa , bảy giờ tối mười giờ."

" Đồng ý " chàng gầm lên . " Anh chờ em tối nay " .

" Tôi có bài tập kinh tế học tôi phải làm tối nay , Anh có thể gặp tôi tối mai."

" Được " chàng căng thẳng nói. " Anh sẽ tới đón em " .

" Tôi tự mình lái xe đến."

Càng bực tức và thất bại không thể ngăn cản tạo ra một bầu khí ngọt ngào sờ thấy được bao quanh chàng . Chàng là một con thú đang xù lông giận dữ. " Em đã biết chỗ ở của anh". "

Vâng, bảy giờ đúng , ngài Chapman. "Nàng hùng dũng vượt ngang chàng, mở cửa và lái được mình ra ngoài trước khi nàng vâng phục sự thôi thúc tận đáy lòng chôn bàn tay nàng vào bộ ngực lông vũ trật tự kia và van nài chàng hãy hôn nàng.

Em rất đúng giờ " chàng nói , trả lời tiếng gõ cửa của nàng tại cửa nhà chàng đêm hôm sau.

" Em đã hứa mà " .

" Vào trong đi ." Chàng mặc quần jean cũ rách và áo lạnh với tay áo bị cắt rời . Chân trần đi trong đôi xăng-đan . Nhìn thấy chàng mặc quần áo xuềnh xoàng làm tim nàng đập mạnh và tay nàng đỏ mồ hôi ẩm ướt, nhưng nàng phớt tình đi ngang qua mặt chàng vào nhà.

Nàng mặc chiếc áo sơ-mi trắng hồ cứng với những nếp gấp đặng trước và sợi dây đen cột lại với nhau. Váy nàng bằng len màu đen. Đuôi tóc ngay ngắn cộng thêm vào cho dáng dấp khô cứng mà nàng đã cố ý tạo ra. Nàng ghê người thu nhặt núi giấy rác trên bàn cafe của chàng và trên nền nhà

" Em bắt đầu từ đâu đây ?"

Chàng mặc áo choàng của nàng lên mặc áo gần cửa và quơ tay ra dấu nàng nên để chàng đi trước vào phòng. " Anh nhờ em đọc qua ba cuốn sách này- anh sẽ chỉ em phần phải đọc- và trích dẫn những ví dụ khi quốc hội từ chối quyền phủ quyết của tổng thống. Cũng nên để ý nếu một dự luật đã được thông qua dần dần mang lại những lợi ích cho công dân , lập danh sách một loạt lý do tại sao . Nó sẽ là một câu hỏi thí dụ rất tốt, nếu sinh viên nào có đọc qua tài liệu , anh ta sẽ có thể đưa ra vài dẫn chứng cụ thể."

" Em có làm cùng một đề bài không?"

" Em sẽ có những câu hỏi dự khuyết"

Nàng gật đầu , không nghĩ gì đến những điều vừa nói , không nghĩ đến thứ gì khác ngoại trừ đôi mắt chàng mới quyến rũ làm sao.

Chàng nhìn nàng một lúc lâu , căng thẳng trong lòng tăng dần lên . Đôi mắt chàng tuột xuống đến miệng nàng , nhưng chỉ trừu trừ một giây trước khi chàng cục cằn nói," Anh sẽ làm việc bên này nếu em có bất cứ câu hỏi nào cần anh ,"

Cho suốt cả buổi tối cả hai chia nhau căn phòng làm việc , không chuyện gì khác . Chàng đối xử với nàng đúng tư cách của một vị giáo sư.

Khi nàng chuyển mình đổi tư thế cho thoải mái hơn trên bộ ghế sa-lông chàng mở nhạc , rồi đi lại bàn làm việc hỗn độn bắt đầu ngâm cứu đồng sách của chàng.

Khoảng một tiếng đồng hồ hay hơn sau đó chàng đứng dậy vươn vai , giơ tay cao lên khỏi đầu .

Shelley bất ngờ nhìn lên và bắt gặp làn da bụng của chàng giữa đường viền áo và lưng quần jean eo thấp . Rõn chàng , lẫn với đám lông đen đậm màu mượt mà gợi nhớ trong lòng những ngón tay nàng, nó trở nên chỗ cấm kị , kêu gọi khi bị nhìn trộm như thế này.

Cái lỗi phô trương tội tệ của chiếc quần jean mòn xơ hằn lên phần kín đáo khiến cho tim nàng càng dội mạnh vào xương sườn .Liếm đôi môi đột nhiên trở nên khô nứt nẻ , nàng chậm chạp đưa mắt xuống trang sách đang đọc , mặc cho vài phút đã trôi qua những dòng chữ lẫn lộn vẫn không thể tập trung lại được.

" Nước ngọt so-da không ?". chàng gọi với từ trong cửa phòng có quầy rượu.

" Vâng , cho em xin ." Chàng trở lại phòng mang theo hai ly cao đựng đá . Chàng để một ly trên miếng đệm lót ly lên mặt bàn .

"Cám ơn", nàng nói khô khan.

" Không có chi ", chàng lịch sự trả lời.

Đúng mười giờ nàng cất viết vào ví tay , xếp gọn ghẽ những tờ giấy nàng ghi nhận những chi tiết theo như yêu cầu của chàng và đứng dậy . Nàng mang tất cả giấy tờ đến bàn làm việc .

" Xong cả rồi à , Shelley ?" Đôi mắt chàng đang chú theo nhịp lên xuống của ngực nàng theo từng bước đi .

" Vâng , em đã làm hết rồi , nhưng nếu những chú thích của em cần xác định , em sẽ vui lòng giải thích cho anh ".

Đôi cánh tay trần của chàng trông tuyệt đẹp trong ánh sáng dịu . Vòng bắp thịt láng mượt nổi bật bởi ánh sáng và bóng tối . Nàng muốn được sờ vào chàng , được vuốt ve yêu thương chàng , như một nhà điêu khắc tự hào về tác phẩm mà mình đã nhạo nắn nên từ đất sét.

" Anh chắc là những chi tiết đều rõ ràng và súc tích."

Chàng đứng dậy . " Anh trả em bằng tiền mặt được không?".

Chàng quá gần , nàng phải rút lui về phía cửa . Tránh không nhìn thẳng chàng , thay vào đó nàng

tháo chiếc áo choàng khỏi mặc.

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch : Thùy Lan

Chương sáu

Không cần, anh có thể viết chi phiếu cho em mỗi hai tuần hay thế cũng được."

" Tốt thôi"

Giọng chàng trầm ,khản đặc ngay sau lưng là một sự lòi cuốn không thể cưỡng được. Cầm nàng sượt qua vai khi nàng nhìn lên chàng. " Ngủ ngon nhé , tạm biệt .".

Tay nàng đặt trên nắm cửa , nhưng nàng do dự xoay nó. Nàng ước mong chàng nói cái gì , làm cái gì đó , yêu cầu họ hãy chấm dứt cuộc chơi kì quặc này. Vào giây phút này , khi mà toàn thể con người nàng đang kêu gào nàng rủ lòng thương , nàng sẽ vui lòng vâng phục chàng , ném bỏ tàn tích cuối cùng của sự thận trọng . Tại sao chàng không với tới nàng đi , vuốt ve nàng , hôn nàng đi ?

Chàng tro tro như gỗ , không lộ ra chút gì của trận bão đang trêu ngươi trong lòng. Lời giả từ của chàng ngắn và dứt khoát " Ngủ ngon ."

Vào phiên làm việc đêm hôm sau , nàng chăm bài. Chàng đưa cho nàng danh sách những trọng điểm mỗi bài văn phải đạt được." Chỉ đánh dấu những chỗ đó . Anh sẽ chăm điểm sau."

Cùng cách cư xử trái khoáy như đêm hôm trước , họ ngồi xuống làm việc . Sự im lặng tuyệt đối không hề bị phá vỡ cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo vang . Grant lòi mình dậy từ trong lòng chiếc ghế sa-lông , nơi chàng đang nằm giãn lưng , cuốn sách đề thi dựng đứng trên ngực.

" Hê lô," chàng nói vào ống nghe chiếc điện thoại để ở cuối bàn. " Không , cô Zimmerman , tôi không nghĩ là nó đã được chấm xong....không, cô sẽ biết được điểm của mình cùng với mọi người khác...tốt quá , tôi lấy làm biết ơn , nhưng.... không . Tạm biệt . " Chàng cúp điện thoại với vẻ bực mình . " Cái con bé này không bao giờ chịu thua !"

"Pru ? "

Chàng quay về phía Shelly với cái nhú mày không tin ." Pru ".

Nàng giờ bài kiểm của cô nữ sinh ấy lên mà nàng đã chăm vài phút trước . " Viết tắt của Prudence . Nó được viết ngay đây . P-R-U-D-E-N-C-E với dấu ngoặc kép trên ba chữ đầu"

Chàng lật ngửa đầu ra sau cười ngất " Khi thật , nếu nó không cố ý bị làm tên , anh cũng không biết

nó là cái gì."

" Cô ta gọi điện thường xuyên không ? " Shelley hỏi một cách tình cờ khi nàng xếp ngay ngắn chồng tập kiểm tra

" Ghen ? "

" Không ". nàng nói ngắn gọn , nhưng sự tương phản bốc khói trong đôi mắt xanh báo cho chàng biết ngọn lửa đang âm ỉ cháy ngay bên dưới lớp vỏ ấy.

Chàng cười ranh mãnh " Cô ta gọi vào những ngày cô không để quên thứ gì trong lớp phải quay lại để lấy hoặc khi cô ấy không vô tình gặp anh ở trung tâm dành cho sinh viên. Cô ta sắp sửa thành cái đầu máy xe lửa chạy êm ái đến nỗi đâm sầm vào mình bất cứ lúc nào không hay."

Shelley cũng định bảo chàng nàng thấy một nữ sinh không nên gọi điện cho nàng, nhưng nàng có quyền hạn gì để cấm chứ ? Khi đặt vấn đề ra , thì nàng và Pru Zimmerman đều cùng một loại .

" Cô nàng có cái đẹp ...đồ sộ đấy nhỉ ." nàng buột miệng nói.

" Kiểu đồ sộ có phải em ám chỉ cô nàng có bộ ngực núi lửa ?" Nàng há miệng kinh ngạc và chàng phá lên cười trước phản ứng của nàng.

Nổi giận , nàng ngậm phất miệng lại." Tôi thấy là anh cũng để ý lắm đó chứ ." Nàng nói qua đôi môi mím chặt.

Chàng càng cười dữ dội." Anh cũng để ý cả cái xe ủi đất nếu nó cứ phăm phăm tiến tới anh ở mọi nơi".

"Tội anh ghê nhỉ," nàng nói . " Anh đâu thể tránh được nếu mọi cô gái trong trường bị cú sét ái tình ,phải không nào ?"

Nụ cười của chàng thỉnh thoảng đổi thành cái nhăn mặt dữ dằn . " Em lại là cô gái đẹp để tán đấy. Anh đã từng thấy hấn , tên ngồi bên cạnh em hau háu đôi mắt bò từ bên kia dãy bàn cũng nhận ra." Khuôn mặt chàng dịu đi đôi chút . " Anh đoán anh phải cảm ơn em đã khiến hấn ta tỉnh ngủ suốt giờ lên lớp."

Chàng bước về phía nàng cho đến khi chỉ còn cách vài phân . Nàng phải ngửa đầu ra sau để nhìn mặt chàng." Anh cũng phải nhấn mạnh .Ảo tưởng về em cũng khiến anh không ngủ được."

Miệng khô khốc , nàng nhìn đi chỗ khác và mau lẹ đứng dậy " Đến giờ em về " , nàng khàn giọng nói , chân bước vòng qua mặt chàng và va vào bàn bầm tím cả hông khi nàng vội vã ra đi.

Thật đáng ngạc nhiên chàng không tìm cách ngăn nàng lại , nhưng chàng theo sát dấu chân nàng như một tên thợ săn khi nàng đi một vòng nhật túi xách , áo khoác, hồ sơ , những thứ mà nàng mang theo .

"Shelley ?"

" Vâng ??" nàng nói , xoay hẳn một vòng đối diện với chàng trước khi tên nàng được phát ra trọn vẹn trên môi chàng.Đôi mắt chàng lục soát mặt nàng , nấn ná một lúc lâu trên miệng nàng .

" Không có gì " , chàng thờ dài nói . " Nếu được thì chúng ta làm việc tối thứ sáu , vì anh có cuộc họp tối thứ năm?"

" Được "

" Hẹn gặp lại em"

" Trời mưa sao?"Grant vụt dậy từ trong lòng ghé sâu và đi ngang qua phòng đến bên cửa sổ , kéo một cánh cửa ra xem . " Đúng vậy . Mưa nặng hạt lắm."

" Trời đã lạnh lúc em đến tối nay "Nàng gần như đến trễ .

Chiều nay hội nữ sinh danh dự của nàng tổ chức bữa tiệc trà cho phụ nữ trong ban giao vụ . Nàng ở lại sau cùng phụ dọn dẹp và đã trễ nên nàng đi bộ tới căn duplex của chàng . Vì nó gần hơn là bãi đậu xe nàng đã đậu hơi sớm mai trong ngày.Nàng chạy tới nơi muốn dứt hơi, vẫn còn mặc chiếc áo nhiều xám bên dưới là bộ com-lê cắt khéo màu xám xanh .

"Bộ có ai vừa mới đám cưới sao?" chàng châm chọc lúc đón nàng ở cửa.Chàng mặc quần jean , dường như đó là đồng phục ở nhà của chàng và chiếc áo lạnh cao cổ màu vàng đồng.

Họ làm việc trong im lặng cả giờ đồng hồ. Giờ đây, với chồng bài kiểm họ chấm đã gần xong, Shelley ngược đầu lên để nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái lầu hai .

"Em thích anh đốt lò sưởi không ? em để chân em co quắp dưới người như thế mấy tiếng đồng hồ qua , anh biết là chúng có thể lạnh tới đâu"Lời chàng là một mối thương cảm gọi nhớ đêm ở thư viện khi chính đôi tay chàng làm ấm chân nàng .

Họ nhìn nhau một lúc trước khi nàng thềm thường nhìn vào lò sưởi. " Anh không nên bận tâm. Chỉ còn vài bài nữa để chấm , là đến giờ em về "

" Không phiền gì ." Chàng nói , đang quỳ gối xếp lại củi trong lò hình như đã được sắp xếp từ trước trên nền lò sưởi.Trong khi chàng châm củi , Shelley đọc xong thêm hai bài kiểm , chú thích bên lề .

Nàng đang tập trung vào một bài viết khó hiểu thì đèn trên đầu vụt tắt , nhận chìm căn phòng vào bóng tối , chỉ còn ánh sáng hắt ra từ lò sưởi .Nàng ngược đầu lên và nhìn thấy Grant vừa hạ tay xuống từ công tắc đèn trên tường . Trong ánh sáng lập loè chàng hiện ra to lớn , mạnh mẽ hơn , đàn ông hơn bao giờ hết .Ánh lửa tô điểm khuôn mặt chàng , làm cho những chỗ trũng chìm sâu trong bóng tối. Sự tương phản hoàn toàn làm nên vẻ bí hiểm trên khuôn mặt chàng , nhưng đáng diệu tượng cướp chàng hướng về nàng đã thông báo ý muốn của chàng.

Nàng duỗi chân và đặt đôi chân đi vớ xuống sàn như sẵn sàng chạy.

" Em còn một bài nữa để chấm " , nàng run rẩy nói.

" Nó có thể chờ . Anh không thể . Anh đã chờ mười năm rồi ."

Chàng đứng trước chiếc ghế bành sâu lòng là nơi làm việc của nàng suốt buổi tối . Ánh lửa nhảy múa trong đôi mắt sâu thẳm của chàng khi nàng ngửa đầu lên nhìn chàng . Đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa xuống chân mày nàng , ngón tay chàng nâng cằm nàng , ngón tay cái xoa bờ má đã trở nên nóng

bất thường và đỏ bừng.

Nàng nhắm mắt lại khi ngón tay cái chàng vuốt ve miệng nàng . Môi nàng hé mở dưới sự khêu gợi dịu dàng , và ngón tay cái của chàng nhẹ nhàng phiêu lưu giữa răng nàng và chạm đến lưỡi nàng . Đắm ướt mật ngọt của miệng nàng ngón tay chàng mân mê tấm ướt bờ môi dưới của nàng.Hơi thở nàng dồn tắc trong phổi khi tay chàng lần xuống cổ . Chàng nhấn mỗi đầu ngón tay vào vùng tam giác nhỏ trũng sâu nơi cổ họng ,trong khi ngón tay cái chàng trân trọng vùng xương cổ mỏng manh. Đê mê ngon ngọt thấm vào cơ thể nàng qua những ngón tay của chàng và nàng xa hoa tận hưởng chúng. Làm sao nàng có thể chịu trách nhiệm cho cái gì phải xảy ra khi sự đụng chạm của chàng khiến cho nàng mềm nhũn ?

Nhưng uể oải bị xua tan khi ngón tay trở của chàng dò theo cổ áo nàng xuống điếm sâu nhất cổ chữ V . Nàng mở mắt nhìn chàng . Một cái nhìn sâu vào trong khuôn mặt chàng , và tất cả những cảm thán, kiềm chế và cảm đoán bị quên lãng ngay.

Khuôn mặt chàng là một sự nghiền ngẫm khao khát . Mắt chàng ánh lên say mê . Qua môi chàng , hơi thở không đều thắm thì như tình yêu dâng hiến cho người đàn bà mà bàn tay chàng đang nâng niu trân quý. Một tay nhẹ nhàng đỡ gáy nàng khi nàng đắm đuối nhìn chàng , trong khi tay kia kinh ngạc khám phá làn da láng muốt như tơ lụa của nàng.

Tim nàng ngừng chỉ một giây để bắt đầu đập dồn khi tay chàng dừng lại ở chiếc cúc áo đầu tiên . Chàng đợi, thưởng thức phút giây mầu nhiệm, ánh lửa hồng , mưa rơi tí tách , cảm giác đê mê thuyên chuyển khuôn mặt nàng .Rồi ngón tay chàng mở chiếc cúc áo bọc vải . Chàng ấn tay vào nơi tim nàng , như thể để nắm bắt từng nhịp đập vào lòng tay chàng.Chiếc cúc thứ hai rời ra theo sự điều khiển khéo léo của chàng , cả hai vẫn bất động. Mỗi bên sững sờ trong khi họ nhìn nhau đắm đắm.đầu ngón tay trở của chàng vuốt theo đường biên của chiếc áo lót lụa màu xám . Hơi thở nặng nhọc của chàng hòa cùng một nhịp với nàng. Nàng mỉm cười quyến rũ , chàng cười đáp trả , nhưng không thay đổi nét mặt.

Chàng chăm chú nhìn nàng thật lâu- làn da trắng ngà căng đầy nhựa sống . Chàng thốt lên vui sướng khiến nàng lại mở mắt nhìn.Chàng mơn trớn nàng trùi mền vô tận.Một tiếng thở dài buột khỏi cổ họng nàng.

Điên cuồng nàng sờ soạng tìm chỗ vịn giữ nàng lại trên thế giới này , giữ nàng khỏi bị bay ra ngoài không gian .Tay nàng vùi trong áo lạnh chàng , bốn ngón tay nàng xuyên qua lưng quần jean , móc chặt vào đó với ngón tay cái nàng bên ngoài. Nàng dụi dụi trán vào bụng chàng khi chàng trình diễn sự hành xác ngọt ngào của chàng trên vú nàng . Tay chàng , khum sau gáy nàng , siết nàng gằn hơn. "Grant, Grant," nàng nhắc đi nhắc lại trong tiết tấu kích động cùng nhịp độ nhanh với những ngón tay chàng . Chiếc áo lót của nàng rơi hẳn xuống bên dưới vú nàng . Bàn tay chàng lang thang dường như không có hướng nào nhất định , nhưng mơn trớn nàng mê say đến nỗi từng đợt sóng đê mê sung

sương tràn ngập nàng .

" Làm ơn..." Nàng thở hổn hển. Tay nàng giật mạnh , cổ kéo chàng xuống.

Cuối cùng chàng quỳ xuống bên cạnh nàng . chàng nâng mặt nàng lên giữa lòng bàn tay , kéo lại gần mặt chàng " Shelley , anh yêu em." Hơi thở ngọt lịm nóng bỏng của chàng đập vào môi nàng . "

Không gì ngăn anh lại được đâu."

Nàng lắc đầu " Em không muốn anh dừng lại ".Với hai bàn tay hết nghi ngại và nhiệt tình , Nàng ôm chặt đầu chàng kéo xuống ngực nàng . Chàng hôn da thịt thơm ngát xa xỉ với những cái hôn ướt át , nồng nàn bỏ rơi bờ bãi khắp nơi . Khi miệng chàng siết trên núm vú và mút nhẹ , theo bản năng nàng cong người . Tay chàng luồn quanh nàng , tìm thấy đường sống lưng và thúc nàng rướn lên về phía trước.

Khi cái đói khát man dại quan trọng nhất của chàng đã được thỏa mãn , Chàng lịch sự trả cho nàng thêm phần âu yếm , với những cái nhay bằng môi , tẩm bằng lưỡi. Tay nàng nóng rực trong mái tóc đậm màu, dày , và lượn sóng của chàng . Ngón tay cái của nàng xoa hai bên thái dương và xương gò má chàng

Chàng hôn ngược lên đến miệng nàng và làm tình với nó , ngỗ ngược với lưỡi nàng, ham muốn chinh phục, nhưng đành cam chịu đầu hàng.

" Cho phép anh cởi dùm em được không?" chàng thăm thì bên tai nàng.

" Vâng."

Chàng kéo cái áo ngoài dùm đó khỏi hai vai nàng và chiếc áo lót tụt theo xuống eo nàng . Chàng cởi nút chiếc váy nàng , kéo phեc-mơ-tuya xuống, cả áo lót và váy rớt xuống sàn . Chàng giúp nàng bước ra khỏi đồng quần áo .

Chàng ngắm toàn thân đẹp như pho tượng của nàng , đôi tay chàng cũng mơn trớn theo .Chàng vuốt đôi tay lên che kín vú nàng , trong lòng chàng dâng lên một niềm cảm phục , không phải là dục vọng, chàng hôn môi nàng ngọt ngào trước khi quỳ xuống lần nữa. Đôi vớ da người của nàng màu xám nhạt , lại là đôi vớ da đăng ten bóng lưỡng và chàng hôn nàng xuyên qua nó.Khi chàng kéo lớp vải mỏng xuống đến đâu chàng đặt môi lên làn da mịn của nàng đến đó , chàng ham muốn nàng đến nỗi muốn làm rách đôi vớ mà chàng đang chặt vật cởi ra khỏi chân nàng .

Vẫn nguyên vẹn lòng thềm muốn đó chàng tiến tới từ tốn. Nàng vuốt ve chân mày đậm của chàng với những ngón tay yêu thương , trong khi chàng thám sát từng ly thịt da nàng, vuốt ve nàng bằng tất cả tâm hồn , hôn nàng đê mê , nếm trải mùi vị nàng . Chàng dần lên trước chà xát vào vùng delta đàn bà của nàng .

" Grant " Nàng rên rỉ.

Chàng đứng dậy lập tức , bồng nàng trên tay , nhẹ nhàng đưa về hướng cầu thang xoắn.Chàng đặt nàng xuống cạnh giường , tung mền ra . Đôi mắt chàng rực lửa nhục dục tranh đấu với âu yếm dịu

dàng khi chàng đặt nàng nằm lên giường.

Trở nên bạo dạn nàng không hay mình bị quyến dụ , trường hợp này chưa bao giờ xảy ra với nàng trước đây. Nàng chống khuỷu tay nhóm dậy ngấm chàng cởi bỏ quần áo.Khi chiếc quần lót của chàng lộn xuống bấp đùi rắn chắc , nàng như bị thôi miên vào vẻ khoẻ mạnh chắc chắn của chàng. Chàng chậm chậm tiến về nàng, không vội vã , không muốn làm nàng sợ hãi.Chàng ngạc nhiên hơn khi nàng nói , " Anh tuyệt đẹp , Grant . đẹp lắm ". Những ngón tay thẹn thùng vươn ra chạm vào đùi chắc nịch của chàng. Rồi nàng dướn tới hôn chàng , ướm trước , sau đó mạnh bạo hơn vết sạch hơi thở, xoa sạch mọi suy nghĩ , cướp sạch đời chàng.

" Lạy Chúa tôi , Shelley." buông rơi người nằm bên cạnh nàng, chàng ôm nàng vào lòng . Tay chàng siết mạnh lưng nàng sát người chàng . Nàng mềm mại thấm thấu sức mạnh khao khát của chàng , họ cùng hoà một nhịp.Chàng chậm chậm vuốt đùi nàng khiến nàng lả nhảm lời khấn cầu trên môi. Chàng đáp trả bằng chính đôi môi mình khi bàn tay yêu đương của chàng tách đùi cặp đùi nàng ra và chạm đến tâm đàn bà của nàng.Sự môn trốn của chàng dịu dàng say sưa , càng tò mò hơn khiến tay nàng bấu chặt cổ chàng . Bên tai chàng hơi thở nàng dồn dập khi nàng nức nở sung sướng , " Em không tưởng tượng việc này xảy ra cho em . Đây có phải là một giấc mơ nào khác không ? ồ, Chúa ơi, xin đừng. "

" Thật đấy , em yêu . Em là thật , người đàn bà tuyệt diệu quý giá của anh " .

Một tiếng rên xé họng khi chàng môn trốn nàng đứng kiểu nàng chưa bao giờ cảm giác được . Trái tim nàng , linh hồn và lý trí cứ nở lớn mãi cho đến khi vỡ tung ra ngàn vì sao lấp lánh.

" Grant...." nàng gọi , cố kéo chàng lên người nàng.

" Không , em yêu " chàng thì thầm bên cổ nàng . " chúng ta chia sẻ công bằng ngay từ đầu"

Lời chàng chẳng có nghĩa gì với đầu óc mê muội của nàng . Nàng chỉ biết về rục rỡ của tay chàng luôn dưới đường cong eo nàng nhắc nàng lên tiếp nhận cái thúc mạnh yêu đương của chàng . Nàng tiếp nhận tất cả chàng , nâng đùi nàng qua đùi chàng , ấn chàng vào tận cùng nàng. Lừa dục chàng quét sạch nàng . Trong đời nàng chỉ xảy ra một lần chỉ trong vòng vài giây , giờ lại đang xảy ra , kỳ diệu hơn, ý nghĩa hơn lần đầu vì chàng đang ở trong nàng.

Với thân thể vẫn còn gắn với nhau , họ nằm thõa mãn thở hổn hển. Tóc nàng ướt đẫm bóng lưỡng phủ lên ngực chàng . Tay chàng vuốt ve trân trọng sống lưng nàng.

" Grant," nàng thì thầm thì , ngập ngừng phá vỡ giây phút hạnh phúc hoàn hảo này," Anh có tin chuyện thần tiên không ?"

Chàng hít thở thật sâu và nàng cảm thấy chàng thức dậy lần nữa , quây bên trong cơ thể nàng . "

Không tin cho tới ..đêm nay "

Grant chăm chú nhìn vết cắn trên miếng trứng dính trong nĩa và trầm tư nói " Em chưa hề hỏi anh " .

Nàng nghiêng đầu nhìn chàng dò hỏi " về chuyện gì " .

Chàng chậm chậm nhai một lúc, nuốt ực , nhấp một ngụm cà phê , rồi nói " Em chưa bao giờ một lần hỏi về cô Lancaster và anh "

Nàng liếc nhìn xuống đĩa của mình . Nàng không nhớ khi nào được ăn ngon miệng như vậy hay là nàng quá đói. Sau khi tắm chung với nhau, nàng quần quanh người chiếc áo choàng ngủ màu xanh của chàng . Vạt áo chỉ ngang đùi chàng nhưng lại dài phủ gối với nàng. Như vậy nàng còn đỡ hơn chàng chỉ mặc có chiếc quần ngủ .

Giờ đây , ngược mắt nhìn chàng qua bàn điếm tâm lần đầu họ ăn với nhau, nàng lại cảm thấy tự hào về khuôn mặt đẹp trai của chàng làm sao. Tóc vẫn còn ướt , hai má cạo râu nhẵn nhụi . Ngực đầy lông lỏa xoắn vẫn quyến rũ tâm trí nàng đi ngược lại thời gian đêm qua với đôi mắt buồn ngủ và những ngón tay mỗi nhừ. Nàng nhớ đã bị mê hoặc bởi mồ hôi mặn mà của chàng mỗi lần họ làm tình với nhau . Nàng đã nếm mùi vị da thịt chàng trong khi chàng lằm bằm những lời yêu và đan xoắn ngón tay vào tóc nàng.

Ánh mắt nàng nhìn chàng ấm áp , đờ đẫn vì kí ức " Không quan trọng với em , những gì anh làm hoặc có thể làm không thay đổi được tình yêu của em . Em nghĩ nếu anh muốn em biết , ắt anh sẽ nói ra không cần em hỏi."

Chàng đặt cốc đá đựng cà phê xuống đĩa và với tay ngang qua bàn nắm tay nàng." Anh không hề biết loại người yêu nào cô Lancaster có. Anh không bao giờ.....chưa bao giờ , Shelley.....là người yêu của cô ta . Cô ta yêu người khác."

Shelley tiêu hoá câu nói của chàng một cách chậm chạp" Anh có yêu cô ta không ? " Một vòng gút ghen tuông thắt quanh eo nàng , bóp chặt nàng. Nàng không muốn biết , nhưng nàng phải biết.

Chàng mỉm cười dịu dàng , lắc đầu. " Không , bọn anh chưa bao giờ có cái gì khác hơn là bạn bè . Anh ước ngàn lần anh không phải là người bạn tốt . Có lẽ nếu anh không cư xử như một người bạn tốt may ra cô ấy còn sống".

Trước đôi mắt tròn tròn ngạc nhiên của nàng , chàng tiếp " Để anh xác định lại . Cô ta có dan díu với một thượng nghị sĩ. Anh ta trẻ , đẹp trai, có triển vọng, có tầm vóc chính trị..... đã có gia đình , ba con nhỏ".

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch : Thùy Lan

Chương bảy

Shelley nhăn mày giận dữ biểu lộ sự bất đồng tình của nàng với vị thượng nghị sĩ vô danh ." Đúng vậy," Grant nói, diễn tả sự bất bình của nàng cho chính xác . Anh tưởng tình yêu của cô ta làm chỗ , nhưng cô ấy điên cuồng vì gã . Dù gì đi nữa"--chàng thờ dài--" Khi anh vào làm việc cho thượng nghị sĩ Lancaster , và gặp gỡ cô ấy , chúng tôi trở thành bạn. Bất đắc dĩ anh phải đồng ý hộ tống cô tới một buổi tiếp tân nơi cô hẹn gặp người tình . Sau khi anh ta ủy thác người đưa vợ anh ta về trước " có việc khẩn cấp cần giải quyết " , anh ta lên đưa cô ấy đến nơi hẹn hò của họ "

" Và lần đầu tiên đó bắt đầu cho mọi sự rắc rối " Shelley nhảy bèn nói

" Rất chính xác. Anh tự nhiên thấy mình sở hữu cô gái trẻ đẹp nhất không thể với tới được của Washington vì tiện ích riêng của người tình cô ta. Anh đón cô ấy tại ổ hẹn của họ và đưa về trong giờ khuya khoắc, hoặc là cô ta đi tắc -xi về. Kiểu nào cũng vậy, mọi người kết luận anh cô ta hẹn hò với nhau , không phải là vị thượng nghị sĩ nọ cùng với người vợ đáng yêu và ba đứa con". Sự ghê tởm của Grant đối với vị thượng nghị sĩ kia về như thật , nhưng thật ra cũng là sự ghê tởm với tội đồng lõa của chàng.

" Chuyện gì đã xảy ra ?" Shelley hỏi nhỏ nhẹ . " Tại sao cô ấy tự tử ?"

Chuyện bình thường . Cô ta có bầu và vị thượng nghị sĩ tức giận khi được tin . Trong cả câu chuyện cô ấy đã ngu dại hy vọng anh ta bỏ vợ vì cô ấy . Anh đã khuyến cáo cô ấy hàng tháng trước rằng cô ấy đánh huyết khí trong bóng tối, nhưng cô ta từ chối nghe lời anh. Cô ta gọi anh từ căn hộ bí mật của họ . Khi anh đến đó cô ta rất thất vọng. Anh ta đã bảo cô ấy anh ta sẽ sắp xếp một cuộc phá thai thầm kín và đó là tất cả những gì cô có thể trông đợi ở anh ta. Khi anh đưa cô về nhà , anh khuyên cô nên lên giường và ngủ quên chuyện đó đi. Sáng hôm sau , cô ấy chết".

Nàng đặt tay lên tay chàng." Tại sao anh không kể chuyện này cho mọi người khi anh bị kết án không công bình và bị đuổi việc ? nếu anh im lặng đến nói với thượng nghị sĩ , ông ta không lẽ không tin anh sao ?

"Có lẽ . Anh không biết . Nếu anh không nêu tên bên có tội, ông ta có thể nghĩ rằng anh đặt chuyện để bảo vệ mình. Và nếu anh nói cho ông ta người đàn ông kia là ai, ông thượng nghị sĩ chắc chắn là sẽ phải giải quyết với anh ta. Anh sẽ thích thú nhìn thấy hắn ta bị trừng phạt , nhưng anh không muốn thấy vợ con của anh ta bị trừng phạt theo. Họ là người duy nhất vô tội trong cả vụ bê bối này . Ngay cả cô nương kia cũng đủ trưởng thành để hiểu cô phải trả giá cho chuyện giải trí thối sáo của cô."

" Chỉ có ít người đàn ông làm được như anh , nhận tội mà anh không có làm "

Chàng cười chói tai " Đừng có gán mẽ đay cho anh ,shelly. Ngay thời điểm đó những hành động của anh đều lạnh lùng hơ hững không một chút lương thiện . Anh đã quá đủ với những trò hai mặt , cắn sau lưng . Nếu những bạn đồng nghiệp tin rằng anh quá chai đá , thì anh không còn gì để làm với họ nữa . Chúng sẵn sàng, háo hức , để tin rằng anh đã phá hủy cuộc đời của cô bé đó. Anh chẳng thêm

đếm xia gì nữa những cái chúng nghĩ về anh ", chàng dừng lại và sự yếu đuối của chàng làm đau tim nàng.

" Anh đi Washington với những ngôi sao trong mắt anh, với lòng tôn trọng cuồng tín đối với chính phủ và những người đàn ông làm việc trong đó. Trong một thời gian ngắn anh hiểu ra ngay họ cũng chỉ là những người bình thường như chúng ta , với tất cả những khuyết điểm tự nhiên của loài người . Anh ra đi với lòng tự hào anh hơn hẳn bọn họ"

Chàng nhìn nàng bằng đôi mắt xanh -xám , nhỏ nhẹ nói," nhưng anh cũng không tốt hơn họ."

Chàng kéo nàng đứng lên và hướng nàng đi vòng qua chiếc bàn nhỏ cho đến khi nàng đứng trước mặt chàng . Chàng chập hai tay nàng vào bàn tay mình. " Nếu em đến lớp anh là một người đàn bà đã có chồng . Anh ngờ rằng nó chẳng làm thay đổi gì khác với tình yêu của anh. Nhìn thấy em sau mười năm xa cách , trưởng thành và đẹp hơn bao giờ hết , anh sẽ không để một ông chồng nào ngăn cản anh muốn em . Anh sẽ làm , sẽ nói , để đem lại chuyện xảy ra đêm hôm qua giữa chúng ta."

Nàng vuốt sợi tóc màu bạc bên thái dương chàng . Giọng nàng run run cảm động " Anh sẽ không phải cố gắng nhiều lắm đâu . Cám ơn thiên đàng em không bị rơi vào tình trạng khó xử để chọn giữa anh và chồng . Em không chắc những nguyên lí đạo đức có được đặt nặng trong quyết định của em hay không."

" Chồng em đã không biết quý người đàn bà trong em, anh biết . Anh có thể đoán ra bằng những phản ứng ngạc nhiên của em tối qua."

Nàng mỉm cười ngu ngơ trước vẻ đàn ông tự đại của chàng." Nếu anh nói anh ta không yêu em thật lòng , anh đúng. Anh ta chưa bao giờ yêu vú em bằng miệng . Anh ta đôi khi hôn nó , nhưng không được nhiều như em muốn và chưa bao giờ giống như anh ."

Nàng không hiểu sự bạo dạn này hình thành từ lúc nào , và từ đâu ra , nhưng nàng không cảm thấy xấu hổ nói ra những điều như thế với chàng . " Anh ta không liếm phía sau đầu gối em, hoặc thâm thì với em trong lúc làm tình hoặc ôm ấp em sau đó. Anh ấy không làm cho em lên tới tột đỉnh, và anh ta không tha thứ cho em chuyện đó. Anh làm được , suốt đêm."

Chàng nắm tay nàng , đưa lên môi, hôn lòng bàn tay nàng nóng bỏng." Cám ơn em đã thổ lộ cho anh biết, Shelley , Chúa ơi , anh muốn hết sức . Bằng những phản xạ của em , dường như anh đạt được hiệu quả, anh hy vọng vậy. Anh là một thằng ích kỷ khốn nạn , nhưng anh đã không được sự trinh trắng của em mà anh rất muốn "

Nàng vẽ yêu ngón tay quanh đường viền miệng chàng " Lần đầu tiên chẳng có nghĩa gì với em , chỉ đau đớn thôi , chẳng có yêu đương hoặc lạc thú . Đêm qua là..." nàng đưa mắt tìm trên bức tường bếp nhỏ xíu tựa như nàng có thể tách ra được một ý tưởng từ những đường vân trang trí trên tường "

....Sinh ra . Em trở thành đàn bà đúng nghĩa."

Cảm xúc dâng đầy trong đôi mắt chàng " Anh yêu em".

" Em yêu anh " nàng đáp lại dịu dàng , lời đáp này đã bị chôn kín trong lòng mười năm , nay nàng nhắc đến long trọng hơn.Chàng kéo nàng sát lại , đặt bàn tay nặng nề lên ngực nàng . Cánh tay nàng ôm đầu chàng , giữ sát vào người nàng. Giữ nguyên vị trí một lúc lâu ,hường thụ giây phút thú nhận tình yêu của nhau .

.Khi chàng ngược đầu lên ,đôi mắt mờ mịt " Tất cả chuyện hôn hít ,...vân vân ..., làm anh...à.." Với bàn tay khéo léo , chàng cởi dây thắt áo choàng quanh chiếc eo nhỏ của nàng . Hai vạt áo rơi xuống tự do , tạo cho chàng một khoảnh nhìn không giới hạn trên thân thể nàng.Hai bàn tay chàng ve vuốt sau đùi nàng, trong khi chàng hạ thấp đầu xuống hôn vùng rốn nàng. Lưỡi chàng sục tìm sâu trong phần lõm mềm mại và lảm bả," Nghĩ em có thấy hứng không ?" nếu nàng chưa bị sự thèm muốn quặn thắt , thì miệng chàng nóng bỏng , ướt át giục giã trên bụng cũng đủ thuyết phục nàng mạnh mẽ . Hai bàn tay chàng ôm trọn mông nàng ,nâng lên, giục hướng vào.

" Em thú tội ," nàng thì thào " em nghĩ tới nó trước cả anh "

" Đừng hồng "

" Lên lầu đi"

" Ở đây đi "Chàng làm nàng bất ngờ , trước khi nàng hiểu chuyện gì xảy ra , chàng đã kéo nàng lên đùi chàng.

" Grant," nàng mở to mắt , hỏn hển." Em chưa bao giờ..."

Chàng nháy mắt nghịch ngợm , hài lòng với bản thân, trong khi chàng giật gút dây quần " Em luôn luôn là...ah, Shelleymột học trò xuất sắc, đúng rồi ..vậy đó ...học rất nhanh " chàng hỏn hển nói qua hàm răng nghiền chặt trong khi nàng thủ diễn kiểu làm tình mới học được. . Nàng bám chặt chàng ướt đẫm nóng hổi , " Anh là....một tay huấn luyện ...giỏi.."

Nội dung khô khan chẳng hấp dẫn của cuốn sách giáo khoa tài chính nàng đang nghiên cứu không thể nhét vào đầu được. Cả tiếng đồng hồ nàng cố gắng tiêu thụ những thông tin đó , nhưng tâm trí nàng cứ ở những đâu và đôi mắt nàng dường như chỉ có ý định tìm người đàn ông đang ngồi đối diện phía bên kia căn phòng ,cũng đang tập trung vào cuốn sách trên đùi.

Nàng yêu chàng nhiều lắm , nàng khó có thể kìm chế nổi , sự quyến rũ của Grant và phản ứng của bản thân nàng với chàng khiến nàng kinh ngạc.Daryl , quá quen thuộc với kiểu làm tình máy móc của con người , không biết một chút gì về lãng mạn , kỹ thuật yêu đương . Anh ta không thể nhận ra người đàn bà nhiệt tình tham dự mọi hoạt động yêu đương với Grant ,cũng là người đàn bà cùng ăn nằm lạnh nhạt , hững hờ với anh ta trước đó . Điều đó sẽ nghiền nát tự ái của anh ta ,cho biết rõ anh ta là một người tình tệ như thế nào . Thầm nghĩ đến đó nàng cảm thấy hài lòng thêm một chút ngang ngạnh

"Em nhìn đăm đăm cái gì thế " câu nói của Grant lôi nàng ra khỏi cơn mơ , nàng nhăn mặt trêu người khi chàng ngược mắt lên nhìn." Em đang học mà"" ừ ...hử ," chàng ra chiều không tin .

" Em sẽ biết ơn anh nếu anh đừng có làm đứt dòng suy nghĩ của em " nàng nói nghiêm trang . Chàng cười lớn trước khi quay lại đọc sách của mình.

Ngoài trời vẫn còn mưa và lạnh , họ quyết định ở lại trong nhà . Họ trở lại giường sau khi dọn dẹp bữa ăn sáng . Ngủ một giấc đem lại vẻ tươi mát cho cả hai, nhưng họ đồng ý với nhau sẽ không làm gì suốt ngày còn lại . Mỗi người cảm thấy ghen tị với thời gian quý giá họ có với nhau hiện nay , không muốn điều gì phá hỏng nó.Nàng miễn cưỡng nói với chàng nàng có kỳ thi cuối năm phải ôn bài . Trong khi chàng phải chuẩn bị cho bài giảng tuần tới , họ đồng ý tách rời nhau hai tiếng đồng hồ để làm việc.

Đứng giữa phòng cả hai trình diễn một màn chia tay ,sẽ làm kịch thủ động lòng hết như phim bộ tình cảm đầy nước mắt .

" Chúng mình hãy ngồi chung với nhau trên ghế so-fa " Chàng hôn tai nàng , liếm vành tai nàng.

" Không. Chúng ta sẽ không bao giờ làm xong việc , chỉ kéo dài tình trạng khổ sở này thôi"

" Anh hứa sẽ không đụng tới em"

" Nhưng em không thể hứa" nàng luồn tay dưới áo sơ-mi chàng xoa nhẹ bộ ngực rần rỏi.

" Nhưng anh ngồi tuốt ở đằng kia," chàng phàn nàn " Anh sẽ nhớ em"

" Không giải quyết được gì đâu " Nàng thở dài , cởi nút áo và hôn ngực chàng.

" Em sợ anh sẽ làm em xao lãng ? làm những chuyện này phải không?" Chàng cúi đầu xuống liếm núm vú nàng . Nàng mặc chiếc áo sơ-mi cũ của chàng . Chàng thuyết phục nàng không phải mặc lại bộ quần áo nhiều lớp của nàng. Với chiếc áo này , tay áo dài xắn lên tận khuỷu , chân mang đôi vớ thể thao lên tận đầu gối , đuôi áo dài phủ xuống giữa đùi , cung cấp một chút bảo vệ cho...hòa bình.Khi chàng lùi lại , làn vải mềm ướt đầm nơi miệng chàng vừa hôn.

" Hoặc chuyện làm em bị phân tâm như thế này ?" những ngón tay chàng mò mẫm xuống bụng nàng, vài phân dưới đuôi áo và tìm thấy vùng chữ V phía trên đùi nàng.

" Ô , Grant," nàng rên rỉ và , với một ý chí mãnh liệt , xô chàng ra " Đi "

" Đồ giết chết lạc thú , " chàng lầm bầm , nhưng cũng bỏ đi sang phía bên kia phòng ngồi thụp xuống ghế.

Giờ đây, sau một tiếng đồng hồ , nàng cũng không biết gì hơn về đề tài thi như một giờ trước đó .

Ngay cả với khoảng cách này chàng tiếp tục làm nàng phân tâm . Nàng tập trung chỉ để nhớ những cử chỉ yêu đương của chàng , môi chàng , tay chàng mang nàng đến đỉnh cao lạc thú mà nàng không thể tưởng tượng được. Nàng đáng lẽ phải đoán ra chuyện phải xảy ra giữa họ . Có phải nụ hôn mười năm trước , nụ hôn bị cấm đoán không thể xoá nhòa trong tâm trí nàng đã ám chỉ rằng không người đàn ông nào có thể yêu nàng như chàng đã yêu ?

Nàng đã suy nghĩ thấu đáo cho quá khứ , thế còn tương lai , nàng run sợ ,họ sẽ đi về đâu từ thời điểm này ? Nàng muốn chàng. Nhưng dang hiến bản thân cho đàn ông là chuyện nàng đã thề không bao

giờ làm nữa.

Nàng không muốn trở lại khoảng đời làm vợ Daryl , nàng đã làm mất chính bản thân mình , một cái bóng mờ vật vờ không linh hồn, lý trí , không nơi nương tựa.

Không bao giờ như thế nữa. Grant đã nói chàng yêu nàng. Nhưng sẽ được bao lâu? chàng chưa nói lời hứa hẹn nào cả. Hay nàng chỉ là một liều thuốc bổ chàng đang cần để lấy lại phong độ sau trận phong ba ở Washington ? Một khi vết thương đã lành , chàng sẽ đối xử với nàng như thế nào đây ?

" Em làm gì mà nhìn bản thân thế " . Chàng trêu chọc. Nàng chớp chớp mắt cho đến khi nhìn thấy chàng rõ hình , nét bản thân trên mặt dần dần biến thành nụ cười mãn ý . Nếu họ không có tương lai thì nàng sẽ sống cho thực tại , nàng sẽ không phí thời gian suy tư cho những gì sắp xảy đến .

" Em xin lỗi , " nàng nói đầu hàng và đóng sập sách lại " Em đang nghĩ đến điểm tệ hại em sẽ gặp được trong bài kiểm , lỗi tại anh tất cả " .

Mất kiên nhẫn chờ đợi một lời mời dù rất nhỏ từ nàng , chàng nhảy vọt ra khỏi ghế đến ngồi vươn vai kế bên nàng trên chiếc so-fa. " Em phải hài lòng cho hạng B thôi." chàng yêu miệng nàng với nụ hôn nhanh cháp bông.

" Anh đã lược sơ bài giảng của anh chưa ?" nàng hỏi khi chàng cuối cùng rời ra.

Chàng phớt lờ câu hỏi của nàng , và bắt đầu hôn cổ nàng . Nàng ngửa cổ sung sướng đón nhận . " Anh đang suy nghĩ , anh có lẽ nên chuyển sang dạy giải phẫu học và sinh lý học. Chúng ta có nhiều thì giờ để nghiên cứu. Em sẽ đạt hết hạng A , "

" Em hả ?" nàng hỏi , giọng thì thào trong cổ .

Chàng đã làm cho hàng nút áo nàng tự do rơi ra và mon trón hai bầu vú nàng ,chàng liếm hai đầu vú cho nó chổng cứng lên ham muốn,. Nâng niu một bên, chàng nhẹ nâng lên và khép môi chàng xung quanh núm màu hồng." Ừ- hử , " chàng lẩm nhẩm , nhưng không nhấc miệng ra mà càng siết chặt ngọt ngào hơn ,cứ như việc quan trọng với chàng là ngậm chặt vú nàng .Hai bàn tay nàng vuốt dài sống lưng chàng , ôm eo quần Jean chàng . Với sự khuyến khích của nàng , chàng hạ mình xuống giữa hai đùi nàng , và nâng nàng lên làm nàng cảm nhận được giữa hai đùi chàng căng cứng,vùi mặt vào giữa vú nàng ,chàng rên lên một tiếng man dại,đưa tay xuống mông nàng và nắn bóp ,toàn bộ người nàng bắt lửa ,nàng cảm nhận được giữa hai đùi mình ướt đẫm ,sắn sảng cho anh ,Grant kéo chiếc áo sơ mi ra ,tắm thân tuyệt mỹ hiện ra làm anh như mãnh thú ,anh yêu người phụ nữ này đến phát điên,phát cuồng lên anh đưa tay chạm vào quần lót nàng ,nơi cứ v quyến rũ,và sắn sảng cho anh, đẩy nàng lên ghế và gieo mình lên người nàng ,đè nàng xuống ghế bằng tấm thân cường tráng của mình ,anh bắt đầu vuốt ve và âu yếm,đưa lưỡi liếm hai tai nàng một cách thích thú ,đồng thời xoa bóp hai vú tròn lẳn của nàng,sau đó anh di chuyển dần xuống bụng và mông nàng ,kéo hai chân nàng ra và anh hôn vào đùi nàng ,khiến nàng chịu không nổi phải thốt lên những tiếng rên đau đớn ngọt ngào. Lóng ngóng , nàng vật lộn với khóa quần Jean của chàng. " Grant...?"

" Vâng , em yêu , vâng..."Tiếng chuông cửa réo vang , họ dừng sững lại như tượng.Chàng gục trán vào trán nàng thờ dài .

Tiếng chuông cửa réo vang lần thứ hai . Chàng nhìn xuống khuôn mặt nàng cảm thấy có lỗi ." Không được nhúc nhích," chàng ra lệnh . Bẫy mình ra khỏi ghế , cài quần Jean lại trong khi đi về phía cửa. Chàng hé cửa chỉ vài phân.

" Vâng ? " chàng rủa.

Một tiếng cười khúc khích cảm dỗ đẩy đưa Pru Zimmerman vào phòng . " Đó là cách chào đón ...bạn đấy à?"Cô chuyển hướng làm Grant ngạc nhiên , trước khi cô nhìn thấy Shelley, đang co quắp trong góc so-fa, chân nàng gập dưới thân . Nàng vội vàng cài nút áo , vạt áo quần quanh đùi tố cáo tội trạng của nàng.

Grant không kịp thì giờ để cài áo lại , và Pru táo tợn chui ngón tay vào lỗ khuy áo di chuyển lên xuống , nói . " Em ghé lại để hỏi giáo sư vài bài đọc thêm. Em làm không được tốt bài kiểm vừa rồi như em hy vọng."

Shelley không thể tin vào lý do thống khổ của cô gái . Áo len của cô quá chật . Ngực cô lộ ra, núm vú hằn qua lớp vải len . Cô dịch lại gần hơn lắc lư thân hình kêu gọi và ngửa đầu với góc độ cô không cảm thấy xấu hổ chút nào . Khi tay cô luồn vào chỗ hở ngực áo chàng , Shelley bị một cơn ghen thành linh xâm chiếm và giận dữ kêu lên.

Cùng lúc ,Grant nắm chặt cổ tay cô gái giật mạnh tay cô ra khỏi người chàng .

Pru quay phắt lại hướng Shelley đối diện với đôi mắt xanh thách thức của nàng. Cô ta nhận ra trong nháy mắt Shelley chỉ mặc chiếc áo đàn ông cũ kỹ . Cô tức giận mím đôi môi mỏng dính và nheo mắt nhận định tình thế.

" Cô Zimmerman . Tôi lịch sự yêu cầu cô từ nay không được đến đây hoặc gọi điện . Việc gì cần có thể giải quyết trong giờ lên lớp ." Grant giữ vẻ nghiêm nghị . Shelley đoán chừng nếu chàng không kiềm chế , chắc hẳn chàng đã bóp cổ cô gái trẻ này rồi.

" Đừng có kỳ cục thế , ngài Chapman. Anh biết tại sao em đến đây ."

" Cho nên tôi chẳng những thấy hành động của cô bất lịch sự mà còn nhục mạ . Tôi không phải nhắc nhở cô là sinh viên của tôi , không gì khác hơn"

" Cô ta cũng thế ", Pru the thé hét lên , chỉ ngón tay kết tội vào người Shelley , đang ngồi gắng kìm hãm sự thôi thúc phóng vào người cô gái , cào cấu đôi mắt cô ta . Nàng sẽ sung sướng được thắt cổ cô nàng vì đã chạm vào người Grant như thế.

" Cô ta làm gì ở đây không mặc quần áo , còn ầm áp cuộn mình trên ghế nhà anh ?"

" Đó không phải là chuyện của cô " Grant nóng giận nói . Chàng chụp vai cô xoay người cô hướng ra cửa . Mở cửa bằng một tay , chàng đẩy cô ra ngoài bằng tay còn lại.

" Được rồi ,tôi sẽ biến nó thành chuyện của tôi khi tôi đi gặp viện trưởng Martin cho ông ta biết anh

đã ngủ với sinh viên của mình" Cô ta hăm dọa trước khi Grant sập cửa vào mặt cô và kiên quyết khóa cửa lại.

" Em có thể tin nổi cô ta không chứ ?" Grant la lên bực bội cào bàn tay vào mái tóc bù rối

"Anh.....Shelley??"Chàng quay lại nhìn thấy nàng khuôn mặt trắng bệch , khác với con giận dữ vài giây trước đó trông nàng khiếp sợ .

" Chuyện gì vậy ? " chàng hỏi, hồi hải chạy lại bên nàng.

Nàng nuột nghẹn " Không có gì , Grant . Em nghĩ anh nên đưa em về." Nàng từ từ đứng lên, nhưng bàn tay chàng chặn nàng lại . Chàng buộc nàng ngược mặt lên nhìn chàng.

" Nhìn anh đây " chàng ra lệnh khi nàng cố quay đầu đi ." Tại sao ? Tại sao em muốn anh đưa em về ? Tại sao , mẹ kiếp ?"

" Bởi vì....bởi vì... cô ta đúng, Grant . Em không nên ở đây . Người ta sẽ nghĩ..."

" Anh không cần biết người ta sẽ nghĩ gì" chàng gầm lên

" Em cần," Nàng hét trả lại.

" Shelley...." Hai bàn tay chàng siết chặt bờ vai nàng đến nỗi nàng nhăn mặt . Chàng vội nói lỏng nắm tay " Anh học được bài học , dù cho em có cẩn thận đến đâu , vẫn có người thích nhảy vào khi có cơ hội xia ngón tay vào em. Người ta thích kết án người khác bởi vì điều đó tạo cho họ cảm giác tự phụ . Sẽ không đi tới đâu nếu em cố làm vừa lòng mọi người, vừa vô ích , vừa không tương . Em chỉ cần làm vui lòng bản thân em thôi ."

" Không , Grant . Em đã được dạy dỗ có những luật lệ ta phải tuân theo , dù cho có thích hay là không . Chúng ta đang vi phạm luật đấy . Em đã sống trong lề lối ấy hai mươi bảy năm rồi . Em không thể bắt đầu thay đổi từ đây" . Vận dụng hết từng gam kỹ luật tự giác của bản thân để nhìn thẳng vào mắt chàng , nàng nói " Nếu anh không chở em đến lấy xe trong trường , em đi bộ " Chàng chửi thề độc địa " Được rồi . Lên lầu thay quần áo đi.

Họ rời khỏi nhà vài phút sau đó . Chàng đẩy nàng ra khỏi cửa , khóa trái lại. Mặc mưa đang rơi, chàng đỡ nàng vào trong xe và lùi xe ra khỏi nhà .

" Xe em đậu phía sau Haywood Hall " nàng nói khi thấy chàng lái xe đi ngược lại hướng trường Đại Học.

" Anh đói . Anh đã dự định đưa em đi ăn tối nay ."

" Tại sao ? Vì trả nợ cho em ?"

Chàng quay đầu và nàng nao núng trước đôi mắt toé lửa của chàng ." Em nghĩ sao cũng được," chàng gầm gừ.

Nàng thì ưa chàng cho nàng cái tát tay hơn , ít ra chỉ có má nàng bị đau thôi . Nước mắt làm mờ mắt nàng , hòa điệu với màn mưa bên ngoài đập vào kính xe . Nàng quay mặt ra ngoài để chàng không nhận thấy hậu quả sự tranh cãi của họ trên mặt nàng và tự hào vươn thẳng đôi vai.

Chàng lái xe ra ngoại thành đến một tiệm ăn có tiếng về thịt bò , tiệm trang trí quê mùa mộc mạc hòa lẫn vào cảnh trí nhạt nhòa mưa phía sau .

" Anh hy vọng em thích ăn thịt bò."

" Anh đi chết trong địa ngục đi." nàng nói, đẩy cửa xe và chạy vụt qua màn mưa đến trước cửa tiệm ăn . Nếu chàng cho rằng vì phép xã giao chàng phải đãi nàng bữa tối, nàng chỉ muốn cho xong chuyện , rồi nàng có thể về nhà chăm sóc vết thương lòng của mình.

Trong lòng , nàng co rúm lại trước vẻ mặt dữ dội của chàng khi chàng bắt kịp nàng dưới mái hiên và mở cửa cho nàng . Cánh tay chàng vung ra mời " vô trong ."

Nàng phóng vào chàng một cái nhìn sôi sục trước khi nghiêng ngang bước qua mặt chàng. Người hầu bàn dẫn họ đến một chiếc bàn gần lò sưởi " Tôi có thể mang thức giải khát gì cho ông bà từ quầy rượu không? "

" Không . Có " Họ trả lời cùng một lượt

." Tôi không uống gì cả " Shelley nói quả quyết.

"Làm ơn cho ly bia" Grant nói.

Cô hầu bàn để lại cuốn mục lục thức ăn cho họ và Shelley chăm chú vào đó cho đến khi cô ta trở lại với bia của Grant để lấy hóa đơn đặt món ăn của họ.

" Shelley ,em đặt gì ?" Chàng lịch thiệp hỏi

." Cho tôi món xà lách với Vinaigrette dầu trộn."

" Cũng cho cô ấy một món thịt bò . Một lát thịt nấu vừa mềm . Và món khoai tây đút lò với đủ gia vị . Phần tôi món sườn bò , nấu vừa chín tới , cũng với khoai tây đút lò . Dầu trộn Thousand Island ."

Chàng gấp cuốn mục lục đồ ăn trả lại cho cô bồi bàn lúng túng , đôi mắt chàng thách thức Shelley làm trái ý chàng.Shelley chỉ nhún vai và quay đầu nhìn trừng trừng vào ngọn lửa trong lò sưởi .

Nàng giữ thái độ im lặng suốt bữa ăn , chỉ trả lời những câu hỏi trực tiếp của chàng nhưng chỉ cảm chừng ra ý không muốn tiếp tục trò chuyện. Nếu chàng chỉ muốn dùng bữa ăn này để trả công nàng , chỉ có ngu ngốc nàng mới để chàng yên tâm thưởng thức nó.

Khi họ đã trở lại trong xe , chàng gài số de và tống ga vọt ra con đường xa lộ mưa trơn trượt. Con giận càn tăng của chàng chỉ đổ thêm dầu vào ngọn lửa của nàng . Những yêu đương kiếm được của người tình đêm hôm trước đã biến mất , và thay vào chỗ chàng là người đàn ông giận dữ , cay cú mà nàng chưa hề biết.

Cách vài con đường ngắn vào trường , chàng rẽ xe vào đường nhà nàng. " Xe em ở."

" Anh biết rồi . Ở Haywood Hall. Anh không muốn em lái xe trong thời tiết này, nhất là trong cái xe...."

" Em có thể tự xoay sở được ." Nàng hét lên.

" Anh chắc là em có thể," chàng gầm trả lại." Cho phép anh đưa em về , okay ?"

Chàng thảng gập xe trước cửa nhà nàng và chụp tay nàng trước khi nàng tự mở cửa. "Đừng," Chỉ một lời chàng nói, đơn giản nhưng đầy uy quyền. Với một chút dừng dung và lòng ngập tràn sợ hãi, nàng vâng lời ngồi im, chờ chàng đi vòng qua mở cửa xe cho nàng.

"Cám ơn anh đã làm cho em nhiều việc." Nàng nói với giọng xuống nước ngọt ngào trước khi tra chìa khóa vào ổ và mở cửa

"Không có nhanh như vậy đâu." Chàng nói, chặn cửa, đang sập lại, bằng mũi giày bột và bước hẳn vào trong nhà ngay sau lưng nàng. "Anh sẽ không để em một mình vào nhà đã để trống qua đêm như vậy, không cần biết là em tự coi sóc mình giỏi tới đâu." Chàng đóng cửa lại và mở công tắc đèn. Chàng làm một vòng xem xét căn nhà nhỏ trong khi nàng đứng ngay tại ngưỡng cửa càng lúc càng gia tăng cơn bực bội.

Khi chàng quay trở lại trong phòng khách, xem ra chàng không có ý định ra về - trái lại chàng đã cởi áo khoác và khoác lên vai giữ bằng một ngón tay-

nàng nói cộc lốc "Ngủ ngon."

Chàng cười xảo quyệt, thả áo khoác xuống ghế. "Ngủ ngon, người ta thường chúc nhau trong phòng ngủ, Shelley."

Nàng sững sốt đứng lặng câm khi chàng tiến tới kéo nhanh nàng vào lòng, một cánh tay ôm eo cứng như thép, bàn tay còn lại luồn vào tóc nàng kéo đầu nàng ra sau khi chàng ngã vào nàng. "Và chúng thường kèm theo bởi một cái hôn."

"Không...." nàng thiếu một chút là vượt ra được khi miệng chàng ập xuống nàng. Chàng hôn nàng không dung thứ, lưỡi chàng là một kẻ cướp bóc.

Mặc cho nàng chống trả, vắn vẹo người, chàng nhấc nàng lên dễ dàng và bồng nàng đang đấm đá vào trong phòng ngủ.

Nàng bị liệng xuống giường mạnh đến nỗi nghẹn thở. Chàng lao xuống tiếp sau nàng tức thì, đè chặt nàng dưới thân chàng.

"Bỏ em ra." Nước mắt tức tưởi trộn lẫn với bất lực, nắm tay nàng đấm vô hiệu lực vào ngực chàng.

"Đừng hòng," chàng khóa một tay nàng trong nắm tay. Chàng sờ soạng những nút áo của nàng và cho lần thứ hai trong vòng hai mươi bốn tiếng chiếc áo lại bị tụt xuống khoe bộ ngực trần của nàng

"Nói cho anh là em không thích, không muốn, không cần...anh." Với bàn tay tự do còn lại, chàng mơn trớn nàng. Sự đụng chạm của chàng nhẹ nhàng, trực tiếp ngược hẳn lại sức mạnh chàng đang chiếm ngự nàng.

"Không, xin anh đừng," Nàng rên rỉ khi nhận ra chính bản thân nàng đang phản bội nàng hưởng ứng chàng. Đầu nàng vung ra sau rồi tới trước cổ ngồi dậy, nhưng cuộc chiến thảm bại và nàng biết thế. Những nỗ lực của nàng thật dũng cảm, nhưng không thuyết phục được bản thân. Sự rên rỉ chống

trả của nàng trở nên sự than vãn kêu cầu khi chàng ve vãn nàng bằng lưỡi . Nó bay nhanh trên đầu vú nàng như nhịp đập của cánh bướm.

Ngay dấu hiệu đầu tiên đạt được nơi nàng , chàng bỏ tay nàng ra , chúng lập tức chụp lấy tóc chàng , ví như chàng lại là người muốn thoát ra bây giờ vậy.

"Shelley, Shelley," chàng thở dồn dập trên bụng nàng khi chàng đẩy chiếc váy lên và kéo đôi vớ da xuống . Chàng chửi thề với chúng và sự vụng về của mình . Để giảm dục vọng của mình không làm kinh động nàng , chàng buộc mình chậm lại, nhưng bàn tay nóng lòng của nàng trên vai chàng điên cuồng dò dẫm . Chàng gắn chặt môi chàng vào nàng khi tay chàng tìm ra lý do chắc chắn nàng đã sẵn sàng cho chàng , mềm và ướt .

Chàng vội vã trút bỏ quần áo và sẵn sàng trước nàng,miệng ngậm chặt vú nàng ,vuốt ve một lần nữa tấm thân yêu kiều đó,người cô cong lên và đón nhận môi và bàn tay cùng với thân thể chàng ,chàng thở dồn dập khi được áp và làn da như ngọc của nàng ,đôi môi anh di chuyển khắp người nàng và tay thì sờ soạng nắn bóp hai mông tròn đầy của nàng ,miệng anh rên rỉ khó chịu vì anh muốn đâm mạnh vào nàng ,hàng giờ và suốt ngày mới làm anh bớt đi nỗi ham muốn có người phụ nữ này,anh vạch hai chân nàng hở ra và hôn lên bụng và chuyển dần xuống phía nhạy cảm của người phụ nữ đến nỗi anh nghĩ rằng ,anh sẽ chết nếu làm nàng đau khổ ,nàng uống cong người và quặt chặt hai chân lên lưng chàng khi Chàng ôm khuôn mặt nàng , lục soát đôi mắt nàng." Em nghĩ anh sẽ để con bé ngu ngốc đó chen giữa chúng ta sao? Sau mười năm đau khổ cho cả hai chúng ta , em nghĩ anh sẽ để bất cứ thứ gì hoặc ai đó cướp đi hạnh phúc này của chúng ta sao ?"Nàng lác đầu , nước mắt của tình yêu đầm ướt má nàng và lưng bàn tay chàng." Anh đã bảo em nếu anh có được em qua một đêm , anh sẽ không bao giờ để em ra đi ." chàng tiếp." Nhưng anh sẽ đi nếu em yêu cầu . Anh sẽ ra đi . Ngay bây giờ . Nhưng em phải ra lệnh đó cho anh."

Những ngón tay nàng đan xoắn vào tóc chàng và nàng kéo chàng xuống . Nàng thì thầm trên môi chàng." Không , Grant . Đừng đi ."

" Bữa ăn . Những lời nói của anh đều vô nghĩa...."

" Em cũng vậy . Em đã nói những điều ngu ngốc."

" Anh thô bạo quá . Nếu anh làm đau em..."

" Không, không , " nàng rên rỉ ." Nhưng yêu em đi..."

Thân thể chàng chìm ngập trong nàng , cứng và đủ , lấp đầy khoảng trống đau thương trong cuộc đời nàng mà sự vắng mặt của chàng đã tạo nên ,và chỉ có chàng mới có thể chữa lành được,chàng đâm mạnh vào người phụ nữ đang rên rỉ trong tay anh,nóng hổi và đầy tuyệt diệu,anh rút ra thì nàng núp anh vào ,chuyển động của anh trên người nàng càng lúc càng đặc biệt,hai con người đang cho và đang nhận trong tình yêu mãnh liệt,nàng có cảm giác như anh rút ra và rời nàng ,nhưng không anh chỉ chỉnh nàng lại cho ngay để anh có thể cảm nhận được toàn bộ con người nàng ở trong nàng và

đâm mạnh vào nàng. Cao điểm họ đến nhanh và cùng một lúc. Khi sức sống của chàng bơm vào nàng, chàng nói, " Không gì có thể chia rẽ chúng ta được nữa, "

Và nàng tin chàng.

Nàng tỉnh dậy trong vòng tay chàng. Hơi thở Grant phả vào mái tóc nàng say giấc nồng. Nàng rón rén chui người ra khỏi chàng, kéo chăn đắp cho tấm thân trần của chàng chống lại cái lạnh buổi sáng, nàng nhón chân lại tủ quần áo chọn một chiếc áo choàng bông. Quần người trong chiếc áo ấm áp, nàng nhẹ nhàng đi vào bếp quyết định pha một tách cafe đem vào giường cho chàng khi nào chàng tỉnh giấc.

Chìm trong sự dẫn dắt không biết mọi chuyện sẽ xoay chuyển ra sao một khi họ đã hoàn toàn tỉnh táo với ly cafe, nàng không để ý đến tiếng gõ cửa. Thắc mắc không hiểu ai gọi cửa vào lúc sáng sớm, nàng đi ra mở cửa. Nàng ghé mắt vào cái cửa sổ bé xíu bên cạnh cánh cửa, tim nàng dội lên nghẹn ngang cổ. " Daryl ", nàng thì thầm không tin vào mắt mình.

8) Anh ta gõ cửa lần nữa, lần này có vẻ sốt ruột. Không có cách nào khác để chặn những cú đấm cửa liên tục của hắn, nàng mở khóa và tung cửa ra.

Một lúc lâu cả hai nhìn chằm chập vào nhau ngay ngưỡng cửa. Shelley kinh ngạc về sự thay đổi của bản thân nàng khi nhìn thấy hắn. Sau khi li dị, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng hắn, tim nàng đập loạn lên. hồi hộp, mất tự chủ. Hắn còn có khả năng khiến nàng cảm thấy mình vô dụng, thừa thãi. Những cảm giác ấy đã không còn nữa.

Cảm nhận được dấu hiệu tự tin mới khám phá của nàng, anh ta lên tiếng trước, " Shelley ", gật đầu chào với vẻ chiếu cố lạnh lùng. Hắn trông vẫn đẹp trai với cái lúm đồng tiền trẻ trung, " Tôi đánh thức em hả ?"

" Vâng ", nàng nói dối, Cảm giác không mặc gì cả dưới tấm áo choàng bông đem cho nàng niềm tự hào rằng hắn không gây cho nàng cảm hứng, chưa bao giờ có. Nàng muốn hét vào mặt hắn, để phơi bày sự thất bại của hắn, để làm nhục hắn như cái đêm hắn đã lạnh lùng thông báo rằng hắn muốn nàng cắt khỏi cuộc đời hắn.

" Tôi vào nhà được không ?"

Nàng nhún vai và đứng dịch sang bên. Anh ta lờ mờ đẩy nàng vào. Lần đầu tiên nàng nhận thấy hắn giận dữ, quai hàm bạnh ra giấu mất cái lúm. Hắn đang nổi khùng về chuyện gì đó. Rất ít khi hắn để lộ cơn tức giận.

Hắn quay về phía nàng sau khi liếc một vòng quanh phòng khách nhà nàng.

"Ngồi xuống", hắn nói, phồng phồng ngón tay trên đùi, dấu hiệu nữa của sự bức tức gì đó ở hắn

"Không" nàng trả lời và khoanh hai tay trước ngực. Nàng không thể tưởng tượng được chuyện gì đã lôi hắn rời thành phố Oklahoma sáng sớm chủ nhật, nhưng nàng sẽ không vâng lời hắn như nàng đã từng làm. Hắn chỉ làm nàng háo hức vì tò mò. Nhưng nàng sẽ không cho hắn cái thỏa mãn tự ái

bằng cách hỏi hấn muốn gì . Nàng nhìn hấn dừng dừng.

Quai hàm cứng ngắc , hấn nghiêng răng , một thói quen hấn đã cố bỏ từ lâu . Lại nữa những ngón tay hấn ngoe nguẩy trong khi hai cánh tay hấn xếp cứng nhắc bên hông " Tôi muốn biết cô đang giờ trò quý quái gì đây ?"

Nàng chớp mắt mấy lần và phá ra cười ngắn . " Tôi sửa soạn đi pha cafe "

Hấn dậm bước lại gần hăm dọa " Đừng làm bộ làm tịch với tôi , mẹ kiếp. Cô biết là tôi muốn nói chuyện gì . Cái gã Chapman đó . Cô đang đi với nó phải không ?"

Nàng tự hỏi bằng quơ làm sao hấn có thể phát ra lời qua đôi môi không hề nhúc nhích kia .

" Phải " nàng trả lời gọn " Tôi lấy lớp khoa học- chính trị của anh ấy hai ngày một tuần".

" Hơn thế nữa," hấn gầm lên , thỉnh linh xả cơn tức giận hấn đang cố kiềm chế." Bạn tôi đã thấy cô tại trận đá banh và sau đó ở nhà viện trường cùng với hấn . Cô tới căn hộ của hấn vào buổi tối. Cô có biết cô đang làm cái trò quý gì không ?" Hấn lặp lại yêu cầu.

" Đó không phải chuyện của anh," nàng nói , hất đầu ra sau thách thức ,hấn sừng sốt vì chưa bao giờ thấy nàng như thế trước đây . Trận bão đang sôi sục trong mắt nàng cũng hoàn toàn mới mẻ với hấn. Khi đã hoàn hồn , hấn rít lên " Đồ quý quái sao lại không , cô là của..."

" Vợ li dị của anh, bác sĩ Robin . Và đó là sự lựa chọn của anh ,nếu như trí nhớ anh còn tốt . Tôi không biết tại sao anh đến đây , mà tôi cũng chẳng cần biết , nhưng ngay bây giờ tôi yêu cầu anh rời khỏi đây."

Hấn phớt tỉnh." Gã là con thuyền trong mơ của cô có phải không ? " hấn khinh bỉ nói " Tôi nghĩ chắc cô không hề nhận ra đã bao nhiêu lần cô buột miệng nhắc tên hấn ta . Lạy Chúa tôi , bảy , tám năm sau khi ra trường, có quý mới nhớ ra thầy của nó ? nhưng cô thì không " Thầy Chapman thế này , và thầy Chapman thế kia . tôi cứ tưởng là cô bị bệng thần tượng hoang tưởng vì hấn đột ngột bỏ đi Washington . Giờ thì tôi mới biết , phải không nào ? với cái ngón nghề dơ bẩn của hấn, tôi nghĩ là cái mê cuồng thời tuổi trẻ của cô chính là yêu đơn phương , Hoặc là chuyện hấn làm với cô gái ở Washington ,đã làm cho hấn thêm huyền bí ,hấp dẫn ?"

Nàng không có định bào chữa cho Grant với tên hề này. Quay lưng lại , nàng bước ra cửa , mở ra."

Đừng có làm phiền đến gặp tôi nữa , Daryl , tạm biệt."

Hấn bước nhanh tới đóng sầm cửa lại , chụp hai vai nàng lắc mạnh " Cô đã ngủ với hấn ?"

" Phải", nàng nhấn mạnh , nhìn hấn đắc thắng " và yêu đến từng giây "

" Đồ chó cái," hấn rú lên, và Shelley biết nàng đã làm cho hấn đau đớn tột cùng. Nàng đã đắm mồm tự ái đàn ông của gã cái tự ái thiếu sự vuốt ve nhiều năm rồi . Hấn không thể chịu nổi." Cô có biết cô đã tự biến mình thành trò cười không, có không ?" hấn lắc nàng mạnh tay hơn, nhưng nàng không nao núng.

" Tôi biến thành trò cười của anh, Daryl, và điều đó làm anh bức tức . Bạn anh sẽ làm gì ? trở lại

thành phố và rêu rao rằng cô vợ xanh mét ,lúc nào cũng mắc cỡ đã không còn xanh xao và mắc cỡ nữa phải không ? Có phải anh ta đã bảo cho mọi người rằng cô ta cuối cùng đã không còn cần tới anh nữa ? Rằng cô ta hạnh phúc từng giờ của cuộc đời cô ấy mà không có anh ,thậm chí còn hạnh phúc hơn năm năm sống với anh ? Nếu phải vậy thì anh ta đã nói đúng."

"Câm đi," Hấn hét lên. " Tôi không cần biết cô làm cái gì với cuộc đời cô, nhưng nó ảnh hưởng tới tên tuổi của tôi . Tôi đã làm nên danh tiếng của tôi . Tôi sẽ lấy con gái của bệnh viện trưởng. Cô có thể tưởng tượng cuộc hôn nhân như thế có nghĩa gì với sự nghiệp của tôi không ? Nhưng nếu tiếng đồn về cuộc dan díu bần thiếu của cô và gã giáo sư của cô lan ra, nó có thể đá văng kế hoạch của tôi vào sọt rác. Cô có thể chấm dứt ngay cái trò dan díu kỳ cục này, hay ít nhất cũng chờ cho đến khi tôi đám cưới xong"

Nàng phá ra cười , càng làm cho hấn thêm tức tối " danh tiếng của anh, hôn nhân của anh, sự nghiệp của anh. Anh nghĩ là tôi thiết tới những thứ đó lắm sao ?"

"Cô chưa bao giờ quan tâm "

" Ô, vâng , tôi có ." Nàng nhân mạnh từng lời" tôi đã thiết đến nỗi làm việc thêm giờ , cực khổ để nuôi hai miệng ăn trong khi anh tốt nghiệp bác sĩ. Tôi thiết đến nỗi làm nghiên cứu cho anh , đánh máy những bài dài vô tận, chán ngắt. Nhưng khi anh đậu hạng thứ ba trong lớp , tôi không phải là người anh cảm ơn với một kỳ nghỉ hay một bữa ăn tối. Anh đi chơi ba ngày ở Mễ-Tây -Cơ với hai người bạn cùng lớp"

" Tôi xứng đáng được hưởng "

"Tôi cũng vậy,"

" Vậy thì cái trò làm nổi đình nổi đám này là để trả đũa tôi , vì những bất công tôi đã chắt lên vai cô phải không , chỉ có vậy thôi ?"

Nàng lắc đầu hoài nghi " Cái bản ngã đàn ông của anh chưa bao giờ tôi có thể tưởng hết được" Nàng cười "Tôi cũng chẳng phải hoài công với anh làm gì. Anh có trở thành một bác sĩ danh tiếng nhất trên thế giới hay mục xương dưới địa ngục tôi cũng đêch cần , Daryl Robin . Anh đã đá tôi ra khỏi cuộc đời anh , và đó là điều tốt nhất xảy ra cho tôi."

Hấn cúi sát mặt nàng" Đó cũng là điều tốt nhất xảy đến với tôi . Tôi đã hy sinh tự do để cưới một một tảng băng đá giống như cô. Cô đã chơi tôi , cô em ạ . Khiến tôi ham muốn em đến nỗi cưới em, chỉ để khám phá ra em làm bằng đá . Tôi bảo đảm gã giáo sư của em đã bị hấn , có phải không ? Hay là em đã tốt bụng khuyên cáo hấn ta rằng làm với em cũng hứng khởi như làm với một cái bóng ma ."

Nàng tái nhợt đi , bị đánh gục bằng những lời làm nhục của hấn. Nhưng trước khi nàng có thể gom đủ sức đánh trả lại , thì hấn đã bị giật phăng ra khỏi nàng ,tấn vào tường ,cánh tay lực lưỡng của Grant chặn ngang cổ hấn.

Ngực trần, chỉ kịp xỏ vội chiếc quần jean, chàng trông độc ác đáng kinh. Mái tóc rối bất cần, râu chưa cạo, quai hàm chàng trông kiên quyết. Đôi mắt rực lửa chiếu vào mặt Daryl với vẻ khát máu. "Nếu anh còn nói kiểu đó với cô ấy, thì tôi sẽ giáng cho một cú làm nát bét cái nụ cười xinh đẹp anh đã bỏ nhiều công o bé" Chàng gầm gừ.

Daryl nuốt nước miếng sợ hãi. Vót vát, hắn làm ra vẻ yên hùng. "A, anh tính cộng thêm tấn công và đánh nhau vô danh sách tội phạm của anh."

Grant cười lớn mặc dù chẳng có gì hài hước trong mắt chàng. "Nói bất cứ cái gì anh muốn về tôi. Chế nhạo tôi nếu như cái đó làm cho anh thấy dễ chịu. Tin tôi đi. Tôi đã chịu nhiều trận đòn còn lớn hơn và dễ sợ hơn, Robin. Anh không chạm đến tôi được đâu. Nhưng tôi sẽ không tha cho anh vì ăn nói kiểu đó với Shelley"

"Những gì tôi nói là sự thật" Daryl léo néo.

"Những thứ anh nói đều là đồ rác rưởi. Tôi sẽ không làm Shelley xấu hổ vì kể chi tiết chuyện làm tình của chúng tôi, nhưng tôi có thể bảo đảm với anh đó là kinh nghiệm tuyệt vời nhất mà tôi chưa từng được hưởng. Và trong khi anh nằm trên chiếc giường lạnh lẽo sạch sẽ của cuộc hôn nhân vụ lợi của anh, Tôi muốn anh suy nghĩ về những gì mà anh không được hưởng thụ, anh đã vất bỏ tất cả vì tự ái nhất thời đặt không đúng chỗ"

Một cảm giác ấm áp lan dần trong người Shelley, không phải vì những lời Grant làm nàng xấu hổ; nhưng là lòng biết ơn và tình yêu. Ngay cả nàng không để ý đến Daryl liếc nhìn về phía nàng. Cái nhìn của hắn mang một vẻ băn khoăn mới, nhưng nàng chỉ nhìn thấy Grant.

"Vậy thì anh sẽ tiếp tục cuộc hẹn hò nhăng nhít này phải không?"

"Không" Grant nói nhỏ nhẹ.

Chiếc bong bóng tình yêu của Shelley vỡ tung, đôi mắt nàng mở lớn lo âu. Không nói lòng nắm tay với Daryl, Grant quay đầu hướng về Shelley. "Không phải hẹn hò. Chúng tôi sẽ lấy nhau."

Nàng há miệng kinh ngạc không thốt nên lời. Daryl cũng vậy, cũng nín thính khi Grant quay hướng lại hắn.

"Và tôi khôn hơn anh, Robin. Tôi sẽ yêu cô ấy theo kiểu mà những kẻ ngu ngốc như anh không thể hiểu. Tôi tôn trọng sự thông minh và hoài bão của cô ấy. Sự nghiệp của nàng cũng sẽ quan trọng như của tôi. Hôn nhân sẽ là sự hợp tác của cả hai bên. Tôi sẽ làm cho cô ấy quên đi năm tháng làm nô lệ cho anh."

Với một cái nhìn hăm dọa, Grant thả tay ra "Cút đi. Anh sẽ làm hỏng buổi sáng đẹp trời của chúng tôi"

Daryl suýt nữa té xuống sàn nhẹ nhõm. Mau chóng lấy lại phong độ, hắn sửa áo khoác ngay ngắn và ném cái nhìn khinh ghét về phía Shelley. "Chúc mừng" hắn nói với vẻ tự cao tự đại là mình đã được an toàn. Rồi hắn phạm một lỗi lầm là quay lưng về phía Grant.

"Ồ, Robin ? " Grant vui vẻ gọi

" Sao ?" Vị bác sĩ trả lời , hung hăng giáp mặt chàng lần nữa.

"Đây là cho những đau khổ thời gian qua anh gây cho Shelley khi tôi không có mặt ở đó để làm gì cho nàng " Grant tung quả đấm nặng vào bụng Daryl .

Vị bác sĩ kiêu ngạo cúi gập người ,ôm bụng . Không dừng lại ở đó, Grant túm lấy cổ áo hắn , lôi hắn xềnh xệch ra cửa . Chàng tống hắn ra hàng hiên , buông tay ghê tởm như chạm phải con chuột chết.

Gương mặt Grant vẫn còn nét hung hăng khi chàng gài cửa lại . Nhưng khi quay lại phía Shelley mặt chàng dịu đi . Cánh tay chàng mở rộng ôm chầm lấy Shelley khi cuối cùng chàng đến bên nàng , kéo nàng sát vào bộ ngực trần đầy lông của mình.

Chàng nâng cằm nàng lên ,và đắm đuối nhìn xuống mặt nàng " Không có ánh nến , không có rượu , anh không quỳ xuống , nhưng cùng một lời cầu hôn :Lấy anh nhé , Shelley," Chàng luống cuống thì thầm khi chàng ép đầu nàng vào đôi vai rộng của mình.

Hai tay nàng ôm siết lấy chàng , hai mắt nhắm nghiền cố xua đi gương mặt Daryl với nụ cười mỉa mai , cố quên đi những lời nói nhục mạ của hắn văng vẳng trong đầu , nàng run rẩy nói " Em không biết , Grant, em không thể."

Chàng nghe rõ quyết định của nàng và hiểu được tâm trạng lo sợ rơi vào cái bẫy khác. Nhẹ nhàng đẩy nàng ra , chàng nhỏ nhẹ " Chúng ta đi thả bộ trong rừng đi . Căn phòng này bốc mùi Robins quá. May ra , thở hít khí trời rồi em sẽ thấy rõ là em nên lấy anh ."

" Em trầm lặng thế " Chàng nhận xét . Một chiếc lá vàng theo ngọn gió thu bất thường rơi trên má nàng , chàng lượm bỏ ra , và vuốt ve mái tóc đang phủ trên đùi chàng.

" Em đang suy nghĩ ."

Họ lái xe trên con đường đất ngoại thành , chạy một quãng đường dài trong im lặng cho đến khi Grant đậu xe cạnh con đường hẹp bên rặng cây. " Chúng ta đi bộ " chàng nói. Sau khi lấy một tấm mền cũ cất sau nệm xe , chàng giúp nàng bước qua con rãnh nhỏ , bước vào trong khu rừng lá đỏ đang chuyển sang màu vàng trong khí lạnh mùa thu .

Tấm thảm lá khô dày xào xạc tiếng chân họ. Ngay khi họ trải tấm mền dưới gốc cây sồi rễ mọc ngoằn ngoèo . Chàng tôn trọng nỗi niềm riêng tư của nàng , không bắt chuyện với nàng .

Nàng gói đầu trên đùi chàng nhìn chằm chằm lên nhánh cây nhằng nhịt , không thực sự suy nghĩ điều gì xảy ra buổi sáng nay , mà hưởng thụ sự cảm thông trong yên lặng , sức mạnh của bắp đùi chàng bên dưới đầu nàng , hơi thở thì thầm của chàng trên mặt nàng.

" Ý kiến hay không ?" chàng hỏi , cúi xuống nàng

" Hầu như vậy"

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch : Thùy Lan

Chương tám

“ Muốn nói gì với anh không ?”

“ Em đang nghĩ rằng chưa bao giờ em thấy mình hạnh phúc như lúc này” Nàng ngoái đầu lại để quan sát chàng được rõ hơn. “ Anh có hiểu em muốn nói gì không?”

“ có”

“Em muốn ở bên anh suốt cuộc đời này”

“ Vậy thì còn vấn đề gì nữa” Chàng hỏi khi cảm nhận thấy nỗi buồn trong giọng nói của nàng. Chàng luôn những ngón tay vào làn tóc của nàng.”Anh đã hỏi cưới em, Shelly”

“ Em biết, em biết” Nàng nói và vươn mình trở dậy. Tựa trán vào đầu gối, nàng nói” Nhưng em không chắc là chúng ta có nên lấy nhau hay không “

“ Anh hiểu”, chàng khẽ nói “ Em có thể cho anh biết vì sao được không? Liệu chúng ta có thể bàn bạc về chuyện này? Phải chăng chuyện này có liên quan đến vụ scandal ở Washington?”

“ Không, không”. Nàng lắc đầu buồn bã, mặc dù vẫn chưa buồn ngẩng lên “ Em đã nói với anh rằng điều đó chưa bao giờ xảy ra”

Chàng đặt tay mình lên lưng nàng phía dưới làn áo ướt mồ hôi,rồi di chuyển lên cổ nàng rồi vuốt nhẹ xuống thắt lưng. Lên xuống một cách chậm rãi đầy yêu thương. “ Em đang lo ngại rằng mình sẽ lại trở thành một công dân hạng hai ư? “ Về ngại ngùng của nàng còn hơn cả một câu trả lời. Chàng rút tay khỏi làn tóc nàng “ Anh đã nói với em chúng ta sẽ đồng hành với nhau. Em nghĩ rằng anh muốn em hiền lành và dễ bảo, Shelley? Anh muốn một người vợ, một người tình, chứ không phải một người hầu. Em sẽ có địa vị như anh trong ngôi nhà của chúng ta. Em đã làm nên sự nghiệp tuyệt vời và sẽ còn tuyệt vời hơn thế nữa. Anh tự hào về điều đó. Anh muốn cuộc sống của em ngày một phong phú hơn, chứ không phải cướp đi sự tự do mà em hằng ao ước”

Nhẹ nhàng chàng nâng cằm nàng. Mắt nàng đăm lẹ khi nhìn chàng. “ sao anh hiểu tất cả mọi chuyện như thế? “ Nàng hỏi.

“ Anh già và thông thái hơn em”, Chàng bắt đầu châm chọc . Khi khước miệng nàng khẽ nhoẻn cười, chàng trầm ngâm: “ Thực ra anh không thuộc nhóm đàn ông muốn vợ mình phải lùi sâu sau để bảo vệ cái Tôi của chồng. Thành công của em, bằng bất cứ sự nỗ lực nào cũng khiến cuộc đời anh trở nên tốt đẹp hơn.”

“ Thế còn khi em muốn trở thành chủ tịch một ngân hàng?”

“ Thì anh sẽ ở sau lưng em, ủng hộ sự nghiệp của em cho dù có chuyện gì xảy ra. “ Tay trượt xuống hông nàng và ôm chặt” Một viễn cảnh mà anh hằng mong ước”

Mặt nàng ửng đỏ, vì những điều cô sắp hỏi chàng hơn vì những cử chỉ yêu thương của chàng “ Và nếu em quyết định rằng em muốn ở nhà ...và có một gia đình?”

“ Anh sẽ đảm nhiệm phần của mình” chàng nói nghiêm nghị nhưng ánh mắt chàng như đang nhảy múa những ánh xanh hơn máu xám” Và điều anh cố gắng nói với em, Shelley, đó là anh sẽ làm tất cả để đảm bảo hạnh phúc của em. Anh muốn em hạnh phúc khi ở bên anh. Anh muốn chúng ta hạnh phúc bên nhau”

Chàng không khỏi sửng sốt khi mặt nàng chợt biến dạng và một lần nữa nàng ngẩng mặt đi .

“ Shelly, vì chúa , em sao thế?”

“Em cũng muốn anh hạnh phúc khi ở bên em, nhưng em sợ em sẽ làm anh thất vọng.” nàng thôn thức

“ Em đang nói cái quái quỷ gì thế? Chàng hỏi vừa tức giận vừa hoang mang.

“ Những gì Daryl nói về em là đúng. Một khi chúng ta lấy nhau, em, ...em sẽ như một xác chết. Em không biết điều gì đã xảy ra với em những ngày qua, nhưng em chưa bao giờ như thế này trước đây. Giả sử mình lấy nhau và em....lại làm anh thất vọng? Em không thể chịu đựng được điều đó. Anh đã có quá nhiều phụ nữ và...”

“ Shelley, Shelley” Chàng nói, xoay người nàng tựa vào ngực chàng. Vuốt ve mái tóc nàng, xoa nhẹ phía sau cổ nàng bằng đôi bàn tay yêu thương. “ Em đã lắng nghe gã khệnh khạng đó và để cho những gì hắn ta nói thấm vào người ư? Ôi chúa ơi, em không thấy rằng hắn ta muốn làm em tổn thương hay sao?”

Khẽ nâng cằm nàng và nhìn vào đôi mắt đắm lệ bồi hồi của nàng, chàng nhận ra đằng sau vẻ ngoài quý phái của nàng là một người phụ nữ đáng yêu và đầy gợi cảm. Anh biết điều này mười năm trước đây khi anh hôn em.

“Điều xỉ nhục Robins và sẽ xỉ nhục suốt cả phần còn lại của cuộc đời đáng thương của hắn chính là hắn đã không thể khám phá được nét gợi cảm đó. Lí do chính hắn đến đây hôm nay không phải hắn sợ quan hệ của chúng ta làm hỏng sự nghiệp của hắn mà vì hắn tò mò. Sự cuồng bạo của hắn đã buộc hắn tới đây để chứng kiến con người gợi cảm trong em cuối cùng cũng đã được giải thoát. Khi hắn nhìn thấy người phụ nữ là em bây giờ, hắn đã biết điều đó. Kẻ hèn nhát như hắn ta, thì sự tự vệ cuối cùng là lảng mạ và làm em tổn thương”

“ nhưng có lẽ hắn ta đúng”

Chàng cười nhẹ, ra vẻ hiểu biết” Anh sẽ chứng minh cho em thấy hắn ta đã sai”

Giọng nói chân phương của chàng mang đến một cảm giác gần gũi đặc biệt. Nàng chăm chú nhìn

chàng, mắt mở rộng đầy tin tưởng, khi chàng tì vào phía trước và hôn lướt lên má nàng. Đôi môi chàng day nhẹ lên khóe mắt, thái dương và đặt một nụ hôn ngọt ngào lên trán nàng.

Chàng quay lại với công việc của mình. “Mắt em đang ánh lên màu khói ảo, đó là dấu hiệu của niềm hứng khởi. Và dù em có phủ nhận điều này thì đám mây mờ ảo trong mắt em đã thú tội rồi.” Vừa nói chàng vừa dùng ngón trỏ và ngón cái cọ nhẹ dải tai nàng. Giờ thì chàng đang ở phía trên nàng và bắt đầu hôn, đôi môi chàng đam mê dọc theo cơ thể nàng. Rồi ngừng lại. Lưỡi chàng di chuyển đầy điêu luyện và âu yếm. Nàng rùng mình rồi đặt tay lên vai chàng một cách vô thức. Chàng thì không hề vội vàng. Chàng dành niềm thèm khát vẹn nguyên lên chiếc tai kia của nàng cho đến khi nàng bắt đầu xoay đầu tìm kiếm đôi môi nồng nàn của chàng.

Cuối cùng chàng cũng chiều theo ý nàng, gắn chặt đôi môi của chàng và nàng, gắn kết chúng với nhau như thách thức trời đất cũng không thể chia lìa họ. Lưỡi chàng thọc sâu tìm kiếm, lục lọi những kí ức về thời gian họ từng yêu nhau.

“Anh yêu cái miệng của em”, chàng nói đầy khẩn thiết, thả những nụ hôn nóng bỏng lên đôi môi nàng “Vì chúa, anh yêu chúng. Mỗi lần anh hôn em, ảnh cảm giác như mình vừa ăn một chiếc bánh ngọt ngào nhất” Khi chàng hôn nàng lần nữa, họ dựa vào tấm mền. Đôi tay chàng trượt dưới cái áo len của nàng và run lên niềm khoái cảm với làn da mềm mại như satin của nàng. Với cử động chậm chậm đầy kích thích, chàng lướt nhẹ đôi tay từ xương sườn tiến đến ngực nàng, ôm gọn trong hai lòng bàn tay. Nàng bắt đầu thở dốc và chàng mỉm cười. Chàng kéo chiếc áo lên của nàng và ngắm nhìn bộ ngực rực rỡ dưới ánh mặt trời của nàng. “Sao em có thể nghi ngờ về độ quyến rũ của mình khi mà sở hữu một bộ ngực như thế này?” Chàng khẽ la nàng. “Chúng quá đẹp. Khiến anh mê mết.” Chàng dùng một ngón tay lướt trên một bên vú nàng. Và thêm một lần nữa. Và những vòng tròn nhỏ dần cho đến khi nàng kích thích cao độ. “Hôn em đi”, nàng rên lên, vút lên trong không khí trước khi đón nhận một nhúm tóc của chàng. Chàng dùng đầu lưỡi miết trên đôi vú của nàng. Nâng đầu mình lên, chàng trải nghiệm niềm khoái cảm cực độ trước khi chàng vuốt ve thứ nằm giữa ngón tay mình và bắt đầu mút. Khi nàng chìm sâu vào cơn mê mà chàng tạo ra thì đôi hông nàng cũng nhấp nhô trong tấm mền theo một điệu múa đầy gợi cảm. Tay chàng vuốt ve và ôm lấy đùi nàng qua làn vải bông của chiếc quần jean cũ của nàng. Nàng hỏn hển “Grant”. Mục đích của chàng không phải là làm cho nàng đau đớn nên chàng lập tức làm theo yêu cầu lặng lẽ của nàng. Nhắc người cao hơn nàng, chàng nhìn chăm chú đôi mắt đờ đẫn khi chàng kéo khóa quần jean của nàng và trượt tay vào bên trong. Chiếc quần trong bằng ren được kéo ra và những ngón tay chàng chạm vào vùng tam giác bí ẩn.

“Grant...?” tiếng nàng như lạc đi theo từng cử động của chàng.

“em là đàn bà, Shelly. Anh sẽ cho em thấy em hấp dẫn đến mức nào thôi”

Chỉ trong vòng một nhịp đập nàng từ chối tài năng thuyết phục của những ngón tay của chàng, cho

đến khi nàng nhận ra đó là một nỗ lực vô ích. Nàng đầu hàng trước những ma thuật ngọt ngào và bùa chú được chúng dệt nên.

Âu yếm, dịu dàng, chàng vuốt ve thánh địa của người đàn bà bằng những ngón tay đầy tinh tế. Một ngón núi lửa thực sự đang được tích dần trong nàng. Nàng không ngừng cong người lại, một cách vô thức nàng túm lấy đôi tay chàng. Ngọn núi rung lên với áp lực sôi sục từ bên trong. “Shelley, nhìn anh này”. Chàng đề nghị khi nắm lấy tay kia của nàng và bắt đầu đan chúng vào nhau. Đôi mắt nàng mở ra và chỉ khi đó họ mới đến điểm nút

“Grant, ... anh là ... tình yêu của em”

Ngọn núi lửa phun trào và nàng khép chặt những ngón tay đang co thắt. Những chấn động sau đó tiếp tục cho đến khi đám cháy bùng hết.

Đầu nàng ngã vào tấm mền, ngực phập phồng hơi thở hổn hển. cuối cùng khi mạch nàng bắt đầu chậm lại và hơi thở một phần nào đó điều hòa hơn, nàng mở mắt một lần nữa. Ánh mặt trời chói lòa làm nàng không khỏi chớp mắt cho tới khi chàng hạ thấp đầu để che nắng cho nàng. Nàng cười ẻo oải: “Em không biết mình nên biết ơn hay hổ thẹn” nàng thì thầm.

“Đừng bao giờ hổ thẹn vì bản thân mình, em hãy thể hiện lòng biết ơn bằng cách đừng bao giờ nghi ngờ rằng em đã làm thỏa mãn anh. Em là người đàn bà duy nhất mà anh cần”.

Liếc nhanh lớp phần đang căng phồng của chàng. Không cân nhắc tới kết quả, nàng chạm vào chàng “Em xin lỗi, thật không công bằng cho anh”.

Chàng cười và bắt đầu tháo thắt lưng “Chúng ta chưa xong đâu”.

Cảm nhận được niềm háo hức của một đứa trẻ ngộ nghĩnh, nàng cười lớn “Grant, chúng ta không thể”, nàng nói, khi mà chàng đã ở trên người nàng: “Ai đó có thể tình cờ bắt gặp chúng ta”.

“Chẳng sao cả”. chàng cúi đầu và đặt lên cổ nàng những nụ hôn dài “Cứ thư giãn đi em”

“Thư giãn? Em không thể” nàng nói như hết hơi, khi đang tuân theo chính xác những chỉ dẫn của miệng chàng.

“Em chưa bao giờ làm tình ở ngoài trời như thế này.”

Chưa bao giờ ư?

Chưa, chưa bao giờ.

Anh cũng vậy, Chàng thú nhận, “và đây là lúc chúng ta làm”

CHƯƠNG 9:

“ừm”

Nàng yêu những cử động của đôi môi chàng lên má tóc mình. “Sao em?” Nàng tiến sát chàng, tận hưởng hơi ấm từ người tình sau màn yêu thương mãnh liệt họ vừa kết thúc.

“Em lấy anh chứ?” Chàng tiến tới dưới làn áo len của nàng và bắt đầu vuốt ve bộ ngực nàng. Chỉ vài phút trước nàng không mảnh vải che thân và không chống cự đôi môi của chàng. Sự cuồng nhiệt của

chàng đã được kiềm chế bởi tình yêu và nàng đã đón nhận cái miệng tham lam của chàng. Giờ đây, nàng được ve vuốt âu yếm

“ em vẫn chưa sẵn sàng để nói về điều này”

Ngón tay cái của chàng vuốt ve êm ái “ Xin em đấy. Anh yêu em. Những ngày nghỉ này thật tuyệt vời. Anh mong rằng chúng ta sẽ có hàng ngàn những ngày cuối tuần như thế này. Một cuộc tình thì không đủ cho anh , Shelly. Anh mong chúng ta sẽ chia cuộc sống của hai ta, chứ không chỉ một phần nào đó. Em cũng không thuộc tuýp “ sống chung” và anh tin vào sự cam kết. Cưới anh đi, Shelly”

Nàng nhìn thẳng vào chàng “ Anh có chắc không, Grant? Em chỉ là một cô gái nông thôn, không phải quý bà đài các như những người phụ nữ mà anh thường quan hệ.”

Chàng lắc đầu “ Anh không phải là người đàn ông mà công chúng thù ghét nên sau cái chết của người con gái đó. Và nếu như anh như vậy thật thì anh chỉ muốn em thôi”

“ Vậy thì chắc là thế”, nàng nói nhẹ như gió . Chàng cau mày “ Bởi lẽ cho đến phút này anh cũng chỉ muốn mỗi em thôi”

Grant không có mấy thiện cảm với bầu không khí yên ắng trong văn phòng hiệu trưởng Martin nơi mà chàng làm mưa làm gió sau cánh cửa ấy vào buổi sáng ngày hôm sau. Không buồn ngó nàng gì tới cảnh quang bên ngoài văn phòng, chàng tiến tới bàn thư kí, chống tay lên bàn nghiêng người đầy hăm dọa:

“ tôi đã đến đúng giờ” , chàng nói gọn.

Cô thư kí liếc nhìn chàng qua cặp kính dày và liếm đôi môi mỏng của mình. “ ông ấy sẽ tiếp ngày sau cô Robins”. Gật đầu, nàng là người khách duy nhất trong căn phòng. Shelly ngồi dựa vào tường trên một cái ghế ngồi không mấy dễ chịu . Grant mệt mỏi đưa mắt tìm kiếm Shelley. Ném cái nhìn không mấy thiện cảm tới viên thư kí, chàng lướt qua căn phòng không chào đón Shelly. Không một chút ngại ngùng, chàng nắm tay nàng và giữ chặt khi ngồi vào chiếc ghế bên cạnh nàng.

“ Em cũng nhận được một chiếc à .” Chàng nói khi nhìn thấy chiếc phong bì giống chiếc anh nhận được sáng hôm đó. Trong đó anh được yêu cầu đến văn phòng hiệu trưởng vào lúc 10h để bàn về một vấn đề quan trọng.

“ vâng, một người thanh niên trẻ đã đưa đến vào sáng nay. Em đã cố gọi anh, nhưng có vẻ anh đã rời khỏi phòng”

“ Em ổn chứ? “ chàng lấy ngón cái cọ cọ vào mặt sau bàn tay nàng để làm nàng tỉnh tâm. Đôi mắt màu rêu đang nhìn chăm chú khuôn mặt lo lắng của nàng.

“ Vâng”, nàng đáp và mỉm cười “ Mặc dù em không ngủ tốt lắm”

Khi chàng đưa nàng về sau cuộc hẹn hôm qua, họ đã đồng ý rằng chàng không nên ở lại nhà nàng qua đêm: và nàng cũng không nên ở lại nhà chàng, cho đến khi họ kết hôn. “ Anh cũng vậy, anh không tìm được chỗ nào để nghỉ ngơi”

“ Shhh”, nàng , đỏ mặt

“ Anh không thể đợi để gặp em vào sáng nay”

Chàng lấy chiếc phong bì từ tay nàng và nắm nó trong gan bàn tay.

“ Gì vậy, uhm” nàng ném cái nhìn vội vào cô thư kí, người không hề che giấu thái độ tò mò. “ anh nghĩ điều này là thế nào?”, nàng hỏi khẽ.

Nhìn nàng với một thái độ vừa ăn năn vừa tinh quái, “ em và anh đều biết cái chi tiết này là gì “

Nàng gật đầu “ Anh có nghĩ là Pru Zimmerman đã làm như lời cô ta đe dọa?”

“ Có thể, anh chắc là cô ta sẽ cố gắng làm chúng ta tổn hại không cách này thì khác” đấm mạnh vào đùi mình “ Khôn kiếp. Anh không quan tâm họ nghĩ gì về anh, chỉ là anh ghét bị đối xử như kiểu này (... Một cách nói ví von hơi thô)”

Mặt nàng tái đi còn chàng làm bầm “ Xin lỗi. Đáng lẽ anh không nên dùng những từ này ”

Khi họ nhìn nhau và gợi nhớ về những k hoảnh khắc có cùng có với nhau, họ cùng phá lên cười. Họ cười trong niềm hạnh phúc của tình yêu. Thái độ của cô thư kí càng làm họ cười lớn hơn.

Cô ta vẫn tiếp tục quan sát họ cho đến khi chuông điện thoại vang lên “ Vâng”, cô ta nói vào đường dây “ Tất nhiên” Ánh mắt ướt át của cô ta dừng lại ở Shelly, “ Hiệu trưởng Martin muốn gặp cô trước”

Shelley đứng dậy nhưng Grant cũng đứng lên theo “ Ông ta sẽ gặp chúng tôi”, chàng nhấn mạnh, tiến tới cánh cửa mình không được phép vào.

“ Grant”, Shelly nói và nắm lấy vạt áo chàng.

“ Thực sự là em không sao đâu”

“Anh thì có. Anh sẽ không để ông ta dọa nạt em. Chúng ta đi cùng nhau”. Chàng bước vào đây cương quyết, nhưng nàng kéo chàng lại. “ Tham chiến không phải là cách tốt nhất đâu anh.” Chàng ngoái lại và thờ dài nhìn nàng. Và rồi chàng mỉm cười rồi đẩy nàng tới cánh cửa với một dáng đi bớt hiếu chiến. “ Em là điều tuyệt vời với anh. Theo nhiều nghĩa”

Hiệu trưởng Martin ngồi sau bàn, nhưng ông ta đứng lên khi Shelley bước vào. Ông ta đã sắp đặt một bộ mặt khoan dung mà dễ chấp nhận khi ông ta thấy chàng bước vào theo nàng.

“ Tôi muốn gặp riêng cô Robins”

“ Cô ấy đồng ý rằng chúng tôi gặp ông cùng lúc, ngài Martin”

Grant nói. Shelley ngoái đầu để chắc rằng nàng đang đi cùng người đàn ông vừa cùng nàng ở ngoài kia. Giọng nói của Grant đầy tôn kính và nhún nhường.

Dường như ngài hiệu trưởng chưa sẵn sàng để tha thứ cho họ , dù giọng nói của Grant có tôn kính bao nhiêu. “ mời ngồi”, ông ta nói trịnh thượng.

Grant ngồi cạnh nàng sau khi giúp nàng ngồi xuống ghế. Nàng vắt chân chéo và kéo váy trùm kín đầu gối. Grant ngồi nhìn chằm chằm vào bộ mặt ngài hiệu trưởng với niềm thích thú lịch sự.

“ Tôi đã mong là chúng ta có thể tránh được cuộc đối thoại này” ông ta bắt đầu bằng giọng trịnh thượng như lời xin lỗi của một vị vua với kẻ tội đồ sắp bị đưa lên máy chém. “ Vì đây là một trường được hỗ trợ bởi nhà thờ nên cả thế giới đều quan sát chúng ta hơn bất cứ một trường công nào. Hai người...hấp dẫn...bởi nhau, có thể được bỏ qua ở bất cứ một nơi nào khác, nhưng ở đây, điều này là đáng phê phán. “ Ngài Chapman, ngài đến đây với đám mây của nghi ngờ bao trùm. Và nói thẳng ra thì ngài đã làm chúng tôi thất vọng. chúng tôi..”

“ Về năng lực giảng dạy của tôi?”

Ngài hiệu trưởng tỏ ra bực mình vì bị ngắt lời. “Ồ, không, tôi sẽ bị khiển trách nếu không nói với ngài rằng trường khoa đã nhận xét rất tốt về công việc của ngài”

Grant cười và thở dài “ thật là tốt khi biết điều đó”

“ Tuy nhiên, Martin tiếp lời, đạo đức của ngài được đặt lên quan trọng ngang bằng với năng lực dạy dỗ.” Ông ta nhìn họ như thông báo đến mấu chốt của vấn đề “ Một trong những nhà tài trợ hào phóng nhất của chúng ta đã lưu ý rằng hai người đang ăn ở như vợ chồng. Chúng tôi thấy điều này là đáng xấu hổ và không thể tha thứ được. Ông ta đã đe dọa sẽ rút khoản tài trợ dùng cho tòa nhà nghiên cứu mới nếu hai người, cô Robins, không bị trục xuất ra khỏi trường và ngài, ngài Grant, không bị đổi vị trí vào cuối kì này.” “ Vậy... Grant nắm tay Shelley và kim sự tức giận đang chực trào của nàng... Tôi có thể hỏi ai đã buộc tôi chúng tôi như vậy?”

“ tôi không nghĩ danh tính của ông ta là quan trọng. Ông ta là dược sĩ uy tín tại thành phố Oklahoma. Con gái ông ta đang học tại trường này, và bản thân ông ta chưa tốt nghiệp”

Một tia sáng lóe lên trong đầu Shelley. Nàng nhìn Grant và gặp cái nhìn của chàng, cả hai đều có cùng một nghi vấn. Có vẻ chàng đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. “ Tôi nghĩ là mình biết người mà ngài nói tới mà tôi cũng hiểu tại sao một người bận rộn đáng kính như vậy lại có thể hứng thú đến chuyện tình cảm của hai người mà thậm chí ông ta còn chẳng biết đến. Ngài thấy đó, tôi đã có “hân hạnh” được gặp gỡ con rể tương lai của ông ta.”

Ngài hiệu trưởng nắm mạnh tay xuống mặt bàn

“ Ngài Chapman”

“ thứ lỗi cho tôi, Grant nói, nắm chặt lòng bàn tay. “ Cô Robins và tôi sẽ kết hôn vào chủ nhật tới thưa ngài Martin. Tôi nghĩ chưa bao giờ chúng tôi có thể biểu lộ cảm xúc về nhau rõ hơn lúc này. Trong bản hợp đồng kí với trường này không có điều khoản nào nói rằng một giảng viên không thể kết hôn với người phụ nữ mà anh ta yêu. Sự thật rằng người phụ nữ đó là một sinh viên tại giảng đường cũng không liên quan đến vấn đề. Ngài có thể nói chuyện với “ nhà tài trợ hào phóng “ đó là nếu ông ta còn muốn can thiệp sâu hơn nữa, tôi biết một vài nhà báo nổi tiếng có thể hứng thú với những vụ việc như thế này. Một số còn cảm thấy họ nợ tôi một điều gì đó. Họ đã theo sát tôi trong vụ việc ở Washington và một trong số họ đã gọi cho tôi rằng họ đã suy nghĩ về những chuyện thầm kín

mà họ đã viết và họ muốn lương tâm mình được thanh thản hơn nếu có thể làm một điều gì đó sửa chữa lỗi lầm.”

Chỉ mất một cuộc gọi là câu chuyện về đám cưới sắp tới của chúng tôi cũng như thái độ phân biệt của trường đại học này sẽ nằm ngay trang đầu của các tờ báo trên cả đất nước này. Ngài e ngại rằng chuyện tình cảm của chúng tôi có thể làm nguy hại đến danh tiếng của trường học này? Tôi không nghĩ ngài có thể hình dung một cuộc điện thoại có thể làm được những gì đâu.

Hãy suy nghĩ về điều này, chàng kết thúc một cách ngắn gọn và đứng dậy. Chìa tay đón lấy Shelly và mỉm cười: “Shelley”.

Hai người bước ra đến cửa nhưng được nửa đường thì ngài hiệu trưởng gọi giật lại” Chờ chút” bằng một giọng có phần hoảng loạn. Chậm rãi họ ngoái đầu nhìn ông ta. Ông ta liếm đôi môi khô ráp của mình và dùng tay vuốt dọc tấm áo khoác của mình “Tôi không biết rằng hai người sắp lấy nhau. Thật gấp. Tất nhiên, điều này làm thay đổi toàn bộ cục diện của vấn đề này. Một khi điều này được giải thích rõ ràng với người bảo trợ. Tôi tin là ông ta sẽ hiểu.”

Ông ta dừng lại với hi vọng sẽ nhận được một lời cảm ơn. Grant quan sát ông ta bằng một cái nhìn trầm mặc. Martin gượng cười nhưng không mấy thành công. “Ngài chủ tịch rất hài lòng về cách anh quản lý lớp học của mình, Ngài Chapman. Chúng tôi sẽ tăng lương cho ngài khi bản hợp đồng của ngài được đưa ra hội đồng” Một lần nữa ông ta dấu đôi bàn tay của mình vào vạt áo khoác “Và cô Robin cũng ở trong danh sách trường lớp ngay từ học kì đầu tiên, và sẽ không có chuyện cô bị trục xuất”.

“vâng, điều đó thật nực cười, phải không? Tạm biệt ngài hiệu trưởng”

“Ngài Martin” Shelly chào tạm biệt ngài hiệu trưởng khi Grant đang giữ cửa chờ nàng. Khi cánh cửa khép lại đằng sau họ, nàng ngoái đầu và mệt mỏi dựa người vào chàng.

“Là Daryl. Làm sao anh ta có thể?” Nàng thâm thỉ.

“Bởi vì bản tính ích kỉ, khốn nạn của hắn”

Vẻ ngạc nhiên của cô thư kí làm nàng chú ý. Cô ta đang nhìn chăm chăm họ, với bàn tay đang túm chặt vạt áo phía trước ngực.

“Vì chúa”. Grant gầm gừ.

“Hãy ra khỏi đây trước khi anh làm điều gì đó điên rồ”.

Những ngày sau đó trôi qua nhanh chóng vì họ đều bận rộn.

Shelley tham dự các buổi học như thường lệ và Grant có những buổi giảng phải chuẩn bị và thuyết trình. Trong lớp học của chàng, nàng vẫn giữ vị trí phía cuối lớp. Họ dành tất cả thời gian còn lại để đi dạo cùng nhau. Grant chỉ tạt qua căn hộ của mình để lấy thư và ngủ vào những giờ ít ỏi còn lại sau khi trở về từ căn hộ của Shelley.

“Anh không biết vì sao anh phải trả tiền thuê nhà. “chàng nói “Chàng trai nhà bên nói với anh rằng

ai đó đang tìm anh ngày hôm nay. Chuyển phát hay gì đó.” Họ đã quyết sẽ cho thuê lại căn hộ và sống ở nhà của cô cho đến khi cô tốt nghiệp “ Ở nhà em rộng rãi hơn. Grant giải thích. Anh có thể biến một phòng ngủ thành nơi làm việc. “

“ Thế em không có nơi làm việc à”

“ Minh sẽ dùng chung.”

“ chỉ đủ chỗ cho một bàn và một ghế thôi.”

“ Em có thể ngồi vào lòng anh”

“ Còn lâu”

“ vậy thì anh sẽ ngồi vào lòng em”

Nàng cố gắng tách mình để nhìn thẳng “ Em chỉ có thể nghĩ về anh như một người bạn tình”

Chàng chộp lấy nàng và kéo vào lòng mình “ Anh quả thật là may mắn”

Cha mẹ nàng có phần hơi ngại ngại về đám cưới nhưng sau một cuộc hội thoại trấn an dài với Grant, họ hứa sẽ có mặt vào trưa chủ nhật.

Shelly hiện giờ đã hoàn toàn tự tin vào quyết định của mình. Sự chần chừ đáng yêu của chàng trái ngược hẳn với bản tính ích kỷ của Daryl. Mặc dù Grant có bản tính bất cần và khung hướng dễ nổi loạn, nàng cũng thừa nhận rằng đó làm nên sự hấp dẫn của chàng. Nàng cũng biết rằng nàng đang yêu một người đàn ông, chứ không phải là một sự hoài niệm nào đó về thời thanh niên. Hai người đã vượt qua được vết nhơ gắn với mối quan hệ của mình nếu coi quà cưới - cái khay bạc của hội đồng nhà trường như là một dấu hiệu.

Không gì có thể cản trở được hạnh phúc của hai người vào lúc này.

“ Ôi, Grant!”, nàng dậm chân mà òa khóc. Ngả người vào khung cửa, chàng không thể nín cười.

“ Em nghĩ anh là bố mẹ em”, nàng nói

“ Trông anh già hơn em nhiều thế sao?”

“ Đừng đùa em nữa. Anh không nên ở đây. Anh không được phép gặp cô dâu vào trước đám cưới.”

Nàng chặn cửa không cho chàng vào, trên người chỉ mặc đúng chiếc áo ngủ dài đến giữa gối. Tóc nàng đang cuộn lờ và mắt vẫn còn lớp phấn dày màu xanh bạc hà.

“ thật là vớ vẩn.” chàng ôm theo một thùng carton sách và một cái vali. “ Anh bắt đầu chuyển một số đồ sang đây. Anh sẽ sống ở đây, em nhớ chứ?”

“ em không rõ nữa”, nàng nói, vẫn còn bối rối “ có thể em sẽ đổi ý”

Chàng chỉ cười “ anh sẽ mang những quyển sách này để ở căn phòng ngủ còn thừa”.

“ em sẽ đi rửa mặt , thậm chí là trước 5 phút, nàng cầu nhàu, và gọi to “ Đừng trách em nếu nước da em không sáng ngời và ửng đỏ như của một cô dâu. Tại anh hết đó”

“Da em chỗ nào chả đẹp.” chàng nói. Chàng đứng nàg ở phòng tắm khi đang sắp xếp sổ sách của mình trong vali, nàg đã rửa mặt và đang trang điểm đầy nghệ thuật. Giờ nàg đang tháo lô cuộn tóc. Bất gặp ánh nhìn của chàng trong gương, nàg thấy chàng không nhìn đến mặt nàg mà nhìn đến làn da đùi của nàg. Ánh mắt như thiêu đốt ấy khiến nàg cũng trở nên khát khao. “Có lẽ anh nên đến phòng khác và đợi bố mẹ em và anh trai của anh tới”. “Có lẽ anh sẽ làm vậy”. Chàng đồng ý một cách không thuyết phục, vẫn tiếp tục quan sát cử động của những búi tóc của nàg. Chàng không thể làm ngơ chắc những cử động của bầu ngực nàg mỗi lần nàg đưa tay lên “Mà này, họ phải trưa mới tới nơi. Chúng ta vẫn còn thời gian”.

Nàg nhìn chàng. Đã một tuần kể từ lần họ cho phép mình quan hệ, và cơn khát tình của chàng như một con quỷ tham lam chỉ chờ sự hưởng ứng của nàg... “Anh thật đẹp”, nàg nói mà tay vẫn xịt keo lên tóc. Chiếc áo comple màu tối, áo sơ mi xanh da trời nhạt và chiếc cà vạt trong trang nghiêm một cách phi lí trong không khí thân mật của phòng tắm “Cám ơn em” Chàng đáp một cách lơ đãng. Chàng đang quan sát cổ họng nàg, đếm từng mạch máu đang đập. “Em cũng đẹp lắm”. “Em chưa mặc xong đồ”. Nàg nói mà như ngừng thở, đối diện nhìn chàng. “Đó chính là điều anh muốn nói”. Giọng chàng ánh lên niềm thích thú. Đôi mắt chàng mở to. Nàg soi mình trong đó, thấy đôi tay mình đang nâng dần và ôm vào cổ chàng.

“muộn rồi. Em phải mặc đồ.” Tay chàng vòng lấy nàg, đầu chàng vùi vào cổ nàg. “ừ, chắc chắn rồi. Mặc đồ đi. Đừng để anh ngăn em làm những điều em phải làm”.

Vừa nói chàng vừa nâng viên chiếc áo ngủ. Đầu tiên là những ngón tay rồi đến lòng bàn tay chàng dính chặt vào cạp quần để ôm gọn lấy đôi hông nàg và kéo nàg sát vào lòng. Môi tim môi và hòa vào nhau. Khi chàng xoay hông nàg về phía mình, nàg bắt đầu van vãn chàng thỏa mãn niềm khao khát đến thiêu đốt nàg.

Chàng bế nàg vào phòng ngủ, đặt nàg xuống cạnh giường. Nàg giật mạnh nút thắt lưng và kéo khóa quần chàng. Chàng nói lỏng cà vạt và đưa chúng qua đầu khi thả chiếc áo khoác ngoài xuống đất. Bước qua lớp quần áo, tháo dây và tất, đôi mắt chàng vẫn không rời nàg lúc này đang nằm trên thảm và cởi từng cúc áo ngủ.

Chàng chỉ kịp tháo nửa số cúc áo của chiếc sơ mi mình đang mặc và ngồi khuyu xuống. Đặt đùi nàg lên trên mình, chàng tôn thờ nàg bằng đôi mắt, bằng từng cử động, và bằng đôi môi mình. Tất cả tình yêu chàng dành cho nàg được biểu lộ bằng những lời thỉnh cầu phát ra từ miệng chàng.

Đôi môi họ hòa làm một. Khi biết nàg không chờ lâu hơn nữa, chàng bắt đầu đi vào trong nàg. ... Thỏa mãn, chàng dựa đầu lên bờ ngực nàg để nghỉ. Còn nàg thì dùng đầu ngón tay mân mê khuôn mặt chàng. Chàng nâng người đủ để hôn lên bờ ngực nàg, mút đầu vú bằng tất cả niềm đam mê. Và rồi chàng ngăm nhìn nàg. Trong đôi mắt lim dim của nàg phản chiếu tình yêu của hai người. Chàng dùng đầu ngón tay vẽ vài vòng lên bờ môi dưới nàg, chạm vào đôi má lúm đồng tiền của

nàng “ Anh không biết mình chờ đợi gì sau đám cưới, chàng thì thâm, nhưng tuần trăng mật hẳn phải rất “ khủng khiếp”.”

Shelley đã đeo thêm đôi bông tai ngọc trai khi bước vào phòng khách. Grant đã ở đó đón chào cha mẹ nàng. Chàng bắt tay bố nàng và nói chuyện nhã nhặn với mẹ nàng. Chuông cửa reo. Chàng bắt gặp ánh mắt của nàng trong gương “ Một cái hôn nữa và chúng ta sẽ không làm thế nữa.”, chàng trêu . khi chàng hôn lướt má nàng “ Em bị dơ mascara ở dưới mắt trái đó”. “ Còn anh thì có xơ vải ở ve áo phải đó.”, nàng thì thâm. Chàng kéo bỏ miếng xơ khi đi qua phòng ngủ, còn nàng thì sửa lại phần mascara bị dơ , chải lại tóc rồi hối hả quay lại phòng. Một buổi nói chuyện ấm cúng, vui vẻ.

“ Bill, anh trai anh đó, chắc là tới rồi, Grant nói, vợ chồng anh ấy lái xe từ Tulsa.” Shelley lấy làm biết ơn sự chấp thuận của bố mẹ về chàng rể tương lai và mối liên hệ nhanh chóng giữa ba người họ.

“ Bố có dùng thêm café không?”

“ Có vẻ tuyệt đấy”.

Chuông cửa và điện thoại vang lên cùng một lúc.

“Anh sẽ nghe điện và lấy café, Grant nói, Em ra mở cửa đi. Có thể là Bill đó, nhớ giới thiệu luôn nhé. Vòng tay ôm lấy Shelly , chàng vội vào bếp. Khi Shelly mở cửa, nụ cười chào đón của nàng vụt tắt “ Vâng?” Nàng hỏi lại người đàn ông đang mặc đồng phục đứng đối diện.

“ Có phải ngài Grant Chapman ở đây không?”

“ Vâng, ngài là...”

“ người đại diện của Sheriff, thưa bà. Liệu tôi có thể gặp ngài Chapman không ?”

“ là bill đó., Grant nói khi bước ra phòng khách. Họ tới rồi...Ai đó?”

“ Ngài là Chapman?”

Vâng, tôi đây.”

Ông ta đặt cái trát hầu tòa vào tay Grant.

“ Cái gì đây?” Grant nhắc lại.

“ Trát hầu tòa. Ngài sẽ fai xuất hiện tòa vào 10 sáng thứ sáu này. Có một lời buộc tội chống lại ngài.”

“ Tòa án,...buộc tội?” Grant lắp bắp, “ Buộc tội về cái gì?”

Người đại diện phóng tầm mắt khắp căn phòng. Một phụ nữ trẻ xinh đẹp, một người đàn ông như chú rể trong bộ comple xám. Một hộp quà đám cưới được gói giấy ở giữa bàn cà fe bên cạnh một lọ hoa phong lan.

Ông ta trả lời mà mắt không nhìn thẳng vào Grant: “ Buộc tội làm cha”.

“ làm cha ư?” Grant cười gằn “ Ngài đang đùa à? Có phải hội quần vợt phải ông tới đây” chàng quay lại nhìn Shelly , cười lớn “ Tụi này thật là..”

“ xin lỗi ngài Chapman. , đại diện Carter ngắt lời, đây không phải trò đùa”

Nhìn người đại diện một lát, chàng mở tấm trát đọc nhanh. “ Zimmerman.Con quỷ cái” Tiếng chàng

khẽ mà như cả căn phòng như sụp đổ. “Chỉ là một thông báo ngắn, chúng tôi còn qua nhà ông vài lần, ông nên tìm cho mình một luật sư.”

“Tôi sẽ đại diện cho chính mình. 10h Thứ sáu”

Viên đại diện gật đầu

“Thứ lỗi nếu tôi không nói cảm ơn”

“Mong ngài thứ lỗi”, viên đại diện nói với Grant.

Cầm mũ trong tay, ông ta gật đầu với Shelley và khẽ nói” chào bà” trước khi bước đi. Grant đóng cửa và thở dài nặng nề “ Một món quà cưới từ địa ngục.” Chàng khẽ nói khi quay lại” Vì chúa, Shelley, Anh...”

Đôi mắt nàng trống rỗng và vô hồn. Điều này còn làm chàng đau hơn bị một nhát búa giáng vào đầu.

Khuôn mặt hồng hào chàng vừa khen ngợi cách đây một giờ đã chuyển sang sắc trắng bệch.. Nàng đứng đó, nhưng run run tựa hồ như thể da thịt đang kéo nàng khỏi văng ra làm triệu mảnh vỡ. “

Shelley, giọng chàng lạc đi, nói với anh rằng em không nghĩ...nói với anh rằng em không tin anh làm cho cô gái đó có thai.” Mặc dù nàng lắc đầu, chậm rãi mạnh dần “ không, nàng nói nhanh,

Không” Đôi mắt nàng chớp vài lần, rồi lướt khắp căn phòng vô định. Chàng tiến đến và đặt tay lên

đôi vai nàng “ hãy nhìn anh”, chàng ra lệnh, Nàng như một con búp bê vô hồn . “ Anh không có gì để làm với người con gái đó.” Chàng nói qua kẽ răng “ Em có tin điều đó không” Chàng lắc nhẹ

nàng. Nàng vẫn vô cảm, dù muốn tin chàng . Tất nhiên là chàng không có gì liên quan đến Pru

Zimmerman,nhưng ...nàng cũng từng là một cô gái trẻ..và lần đầu tiên chàng hôn nàng...và cả

Lancaster...cái thai. Chàng từng nói đó không phải là con chàng, rằng chàng không fai là người tình của cô ta. Chàng không hề nói dối. Không thể. Chàng yêu nàng, Shelley. Nhưng...

Chàng thả tay khỏi bờ vai nàng,nhanh đến mức nàng chực ngã nhào. Trong một lúc chàng ngấm nhìn

khi nàng quay đi, sự kinh tởm và đau đớn đang hiển hiện. Chàng quay đi và nói với cha nàng “ Bill sẽ gặp chúng ta ở nhà thờ. Cháu sẽ đón anh ấy ở đó và hủy bỏ buổi lễ.”

Khi chàng quay lại với nàng, nàng không nhìn thẳng vào mắt chàng. Vào lúc đó nàng không còn cảm

giác gì . không giận dữ, không đau đớn, không thất vọng. Nàng vẫn còn quá sốc, đứng lặng người,

cảm giác trống rỗng. Tâm hồn nàng giờ như hoang mạc, trái tim nàng giờ đây như một bãi đất trống.

khi chàng rời đi, Grant chỉ khẽ mở cửa nhưng âm thanh đó vẫn vang lên mồn mồn một trong căn phòng

tĩnh lặng. “ Shelley, con gái yêu”. Mẹ nàng là người đầu tiên phá vỡ không khí u ám như nhà ma

trong căn phòng. Nàng không biết mình đã đứng bao lâu trước cái cửa đã đóng ấy. Mẹ gọi nàng lần

nữa. nàng quay đầu và nhận ra vẻ lo lắng trên gương mặt cha mẹ nàng. Có lẽ họ trông đợi nàng sẽ

nhảy dựng lên tức giận, nghiêng răng, vò tung đầu tóc hay đập đầu vào tường ư? Vẻ cảnh giác của họ

đã thể hiện rõ điều đó. Nàng cảm nhận được điều đó “ Con đoán bố mẹ đến đây vô ích rồi. Nàng

cười gằn. Không có đám cưới nào cả”.

Cha mẹ nàng nhìn nàng với ánh mắt cảm t hông, nàng không thể chịu đựng được sự thương hại đó. Nó giống hệt như vào cái ngày mà nàng li dị “ Con nghĩ con sẽ đi nằm một lát” Nàng bắt đầu rời khỏi phòng và vụt chạy. Nàng nằm vật ra giường, ôm chặt lấy gối bông che kín mặt và gào lên. Cơ thể nàng như rũ ra cùng với nỗi đau từ sâu thẳm tâm hồn. chưa bao giờ nàng ở trong tâm trạng tồi tệ như thế này, cả thế giới như sụp đổ. Sự tức giận cũng mau qua đi và nàng trở nên kiệt sức. Kiệt sức vì thất vọng, buồn bã và tất cả khiến nàng nghẹt thở. Nàng nằm thẳng người, không bận tâm đến tấm áo lụa được cắt may khéo léo mình đang mặc. Mắt nàng nhìn chòng chọc lên trần nhà. Vì sao nàng không hỏi xem Grant có vô tội hay không? Nghi ngờ đã làm nàng không có bất cứ phản ứng gì. Tại sao nàng không trút giận lên lời dụ dỗ của Pru và đề nghị giúp đỡ Grant? Có lẽ chàng đã mong nàng làm như vậy. Nhưng không, vì sao?

Bởi lẽ chính bản thân nàng đang dần vật vờ với một nguy cơ hiểm hoi nhất là tất cả đều là sự thật. Nàng đã nói với chàng rất nhiều lần rằng vụ scandal với Lancaster không can hệ gì tới nàng, nhưng thực tế là nó có. Hạt mầm của sự không tin tưởng đã gieo vào bộ não nàng với sự thiếu quả quyết đầu tiên. Liệu còn ai khác ngoại trừ nàng hiểu sai về chàng. Có vẻ không như vậy. Phải chăng tình yêu đã làm nàng mù quáng về bản tính hai mang của chàng? Và phải chăng nàng vẫn chỉ là một cô thiếu nữ thơ ngây tin một cách mù quáng vào những gì chàng nói?

Nàng không hề nghĩ chàng đi lại với Pru Zimmerman từ khi nàng trở thành trợ giảng của chàng. Cô ta có thể nói dối để thực hiện lời đe dọa đó. Nhưng... Pru có vẻ rất thoải mái trong căn hộ của chàng... “ ôi, chúa ơi”. Nàng khóc và vùi mặt vào gối một lần nữa.

Tất cả chúng là vô nghĩa. Cái cách mà chàng nhìn nàng ngay từ ngày đầu tiên đã nói với nàng , cái cách họ yêu nhau vào buổi tối hôm đó không thể nhầm lẫn được. chắc chắn chàng yêu nàng. Sự lôi cuốn đó không thể là giả. Trong hàng giờ mọi suy nghĩ cứ chòng chéo trong đầu nàng. Có lúc nàng đã muốn chạy đến bên chàng , cầu xin chàng tha thứ cho sự thiếu tin tưởng của mình, rồi nàng lại nhớ đến việc chàng đã hôn nàng khi nàng mới 16 tuổi. Lancaster nữa...

“ Shelley, mẹ gọi nàng, “ bố mẹ nghĩ con nên rời khỏi căn nhà này trong một vài ngày.” Nàng nhay dựng “ không, mẹ. Lần này thì con sẽ ổn. Mọi chuyện về anh ý sẽ rõ ràng thôi”.

“ Mẹ không nghĩ vậy, con luôn có một cảm giác đặc biệt về người đàn ông này đúng không Shelley, mẹ nàng dịu dàng hỏi”

“ vâng, thưa mẹ. luôn luôn thế”. Nàng thú nhận.

Mrs Browning thờ dãi “ Mẹ cũng nghĩ thế. Trong năm đó, khi con còn học trung học, anh ta là tất cả những gì con nói đến. Khi anh ta rời đi, con đã sụp đổ và mất hết hứng thú trong cuộc sống. Ban đầu mẹ nghĩ không nên lấy 2 cộng 2 nhưng khi con vẫn tiếp tục nhắc đến anh ta, thì mẹ bắt đầu tự hỏi. Cuối cùng thì con cũng vượt qua và tiếp tục học lên cao đẳng. Mẹ hầu như đã quên hẳn về anh ta cho tới ngày anh ta gọi . Mẹ rất ngạc nhiên về cuộc gọi đường đột đó . Khi anh ta giới thiệu về bản thân

là – “ Anh ấy đã gọi?” nàng thờ dốc. “ Anh ấy gọi điện? Khi nào? Anh ấy tới thung lũng Poshman ư?”

Mẹ nàng đã nhận ra sự ngạc nhiên mới trong giọng nói của nàng “ Không, anh ta gọi từ thành phố Oklahoma. Anh ấy nói anh ấy tới thủ đô trong khi dẫn đoàn đại biểu của quốc hội”

“ anh ấy muốn gì?”

“ Anh ta hỏi về con, muốn biết con đang làm gì, ở đâu.”

Trái tim Shelley lại bắt đầu đập thình thịch. Chàng đã không quên nàng. Chàng đã gọi điện. Nàng nuốt nước bọt một cách khó khăn “ Mẹ , khi đó là khi nào? Con đang làm gì? Ở đâu?”

“ Ồ, Shelley , mẹ không nhớ nữa. Khi đó mẹ nghĩ là mùa xuân sau khi con cưới Daryl. Mẹ nghĩ thế vì mẹ vẫn còn nhớ hai đứa con đã nói về việc con nghỉ học để đi làm và...”

“ con đã kết hôn. Mẹ có nói với Grant về điều đó?”

“ có, mẹ đã nói con kết hôn và đang sống ở Norman. Mẹ tưởng là anh ấy phải nói với con về điều này chứ.”

Đầu óc của nàng như rối tung lên, nàng nhắm mắt để ngăn nỗi đau đang đè nén trong mình. Chàng đã cố liên lạc với nàng khi nàng đã kết hôn. Chàng đã ở thành phố Oklahoma. Thật gần. Nàng mới chỉ kết hôn vài tháng. Chàng đã quay lại Washington và nàng thì không hay biết chàng đã gọi điện. thật gần. Nếu nàng không kết hôn thì có lẽ nàng đã gặp chàng. Thật gần. Nếu...nhưng tất cả đã quá muộn . Quá muộn...còn giờ thì!

Mắt nàng như lóe lên, đầu nàng bắt đầu tỉnh táo dần trở lại, mọi chuyện dần kết nối trong bộ não. “ mấy giờ rồi mẹ”, nàng hỏi và liếc mắt lên chiếc đồng hồ “ 9h40, tạm biệt mẹ, con sẽ gọi cho mẹ sau, con đang vội.”

“ Vâng, cảm ơn”, nàng đặt ống nghe xuống và lao khỏi phòng như bão, chạy qua phòng khách “ Mình sẽ gặp anh ấy. có một điều mà mình phải làm lâu rồi”, tự nói với chính mình khi nàng bắt đầu đi giày và mặc đồ. Grant không thể làm cho cô gái đó có bầu được. Hơn thế, anh yêu mình. Mình biết điều đó.”

Nàng qua phòng tắm và bắt đầu trang điểm . May mắn là nàng đã tắm và rửa mặt vào tối qua.

“ Mình đã yêu anh ấy trong suốt mười năm. Nàng nói với chính mình trong gương. “ Mình đáng lẽ đã phải đến gặp anh ấy vào ngày mình tốt nghiệp trung học và nói với anh điều đó. Tới thẳng Washington để gặp hoặc gọi anh, hoặc viết thư, nhưng mình đã không làm. Một cô gái ngoan không làm như vậy. Nàng đã hành động như thế và đã cưới một người đàn ông mà không biết mình có yêu anh ta hay không. Nàng đã bơi theo dòng mà chưa từng lội ngược dòng.

Nàng đặc nói rằng luôn yêu Grant, nhưng đã thiếu can đảm để nói ra. Cả cuộc đời nàng đã e ngại cả việc tạo ra những gợn sóng dù là nhỏ nhất. Lần này, nếu phải lựa chọn thì nàng sẽ làm một con sóng lớn.

“Quý bà trẻ tuổi, bà tốt nhất nên tìm một lí do hợp lí để phá hỏng cuộc họp này và tự ý xông vào đây”, vị thẩm phán nghiêm nghị.

“Tôi có lí do. Shelley đáp lại mà không hề em ngại. Nàng nhìn xoáy vào Pru Zimmerman. “Cô ta đã nói dối. Ngài Chapman không thể là cha đứa bé, nếu thực sự cô ta có thai.”

Sau khi tới tòa, Shelley đã phát hiện âm thanh từ buồng của ngài thẩm phán. Có lẽ hai bên đang đưa ra lời buộc tội.

Nàng đã tiến tới viên khâm sai, đưa cho anh ta một tờ giấy và khẳng định rằng nàng được phép vào phòng xử vì nàng có thông tin cần trình báo. Viên khâm sai còn em ngại nhưng cuối cùng cũng cho phép nàng mang tờ giấy vào phòng.

Nàng nghe thấy tiếng Grant gào lên “không” và bên bảo vệ cho Pru Zimmerman, nhưng nàng vẫn được phép đi vào. Đối diện với viên thẩm phán cầu kính, giờ thì nàng có thể tự hào đưa ra lời bào chữa của riêng mình. Khi nàng vừa bước vào phòng xử, nàng đã nhìn Grant. Đôi mắt chan chứa tình yêu chàng dành cho nàng. Nàng gần như mất thăng bằng với ý nghĩ rằng chàng không đổ lỗi vì sự thiếu niềm tin của nàng.

“Cô Zimmerman đang mang thai. Viên thẩm phán nói. Chúng tôi đã có bằng chứng từ một bác sĩ danh tiếng, thừa cô Robbins. VÀ dựa vào đâu mà cô đưa lời bào chữa vừa rồi?”

Nàng đứng thẳng “Ngài Chapman có vài lần nói rằng ngài không có bất cứ hứng thú nào với cô gái này. Cô Zimmerman đã tới nhà anh ấy một lần khi tôi vẫn ở đó và ngài Chapman đã đề nghị cô ta rời khỏi đó ngay lập tức và đừng bao giờ quay lại. Lúc đó cô ta đã thề sẽ buộc anh ấy phải trả giá về việc từ chối cô ta. Tôi nghĩ đó là động cơ để cô ta làm việc này” Nàng giải thích lần mà Zimmerman đã gọi điện “ngài Chapman không mấy hứng thú với cuộc gọi, thậm chí còn không muốn nói chuyện”

“Cô đã đưa ra kết luận, nhưng tôi nghĩ giờ là lúc nên bỏ qua. Ông ta nói. Vào những lần cô ở nhà ngài Chapman – viên thẩm phán háng giọng. cô có ở trong mối quan hệ trong sáng không?”

Căn phòng xử yên lặng “không.” Viên thẩm phán nhướn mày và ghi chép vào tờ giấy trên bàn. Bên kia Zimmerman đang thì thầm với luật sư bào chữa của mình. Và viên thẩm phán hỏi Grant

“Ngài Chapman, tôi không biết nhiều về những chuyện không may xảy ra ở Washington. Dù ngài có vô tội hay không thì cũng không liên quan gì đến việc này. Tuy nhiên, một khi một người đàn ông bị dính vào những vụ tai tiếng, thì anh ta rất dễ tổn thương bởi những cáo buộc sai. Tôi nhắc rằng ngài vẫn đã tuyên thệ. Đã bao giờ ngài có quan hệ xác thật với Ms Zimmerman chưa?”

“Chưa, chàng đáp một cách quả quyết”

Pru Zimmerman tỏ ra lúng túng và khi viên thẩm phán chiếu ánh mắt sắc lạnh vào cô ta thì cô ta bắt đầu lấy tay che mặt “Bạn trai đã rời bỏ tôi, tôi không biết phải làm gì. Tôi xin lỗi, xin lỗi”

Khán phòng trở nên hỗn loạn. khi luật sư của PRu dẫn cô ta rời khỏi phòng xử, cô ta đã cầu xin Grant và Shelley tha thứ vì đã nói dối. Cuối cùng, viên thẩm phán xóa bỏ lời cáo buộc với Grant.

Grant rời khỏi phòng xử cùng với Shelley và đưa nàng tới một chiếc ghế nơi gần cửa sổ. Đôi tay chàng ôm lấy mặt nàng nâng dần lên và gặp ánh nhìn như thiêu đốt từ đôi mắt chàng. “ Vì sao em đã làm vậy? Sự thật đáng lẽ sẽ được nói ra chỉ trong vài phút ngắn ngủi”

“ Em muốn anh biết rằng em tin anh, em yêu anh. Thứ lỗi cho em vì đã để anh một mình khi anh cần em nhất”.

Chàng hôn nhẹ lên môi nàng “ Anh thừa nhận anh đã điên rồ khi rời khỏi nhà em, và anh đã có cả tuần để nghĩ về điều đó. Một người đàn ông không để đổ lỗi cho cô dâu của mình vì đã thất vọng khi chàng rể bị buộc tội vào ngày cưới”. Chàng cười buồn. “ Vì chúa, anh xin lỗi , Shelley. Nếu chúng ta 100 tuổi, anh sẽ không để mọi chuyện như vậy”.

“ anh đã có, bằng việc yêu em”

“ nhưng đây không phải lần cu ối chuyện như thế này xảy ra. Như viên thẩm phán nói dự của anh và ông ta sẽ bị nghi ngờ trong một thời gian dài”

“ chỉ cần em biết rằng anh yêu em thì em có thể vượt qua tất cả”

“ anh cũng vậy” chàng siết chặt nàng trong vòng tay như thể muốn nàng trở thành một phần cơ thể của mình. “ Grant, sao anh không kể về chuyện đã gọi điện cho em vào mấy năm trước?”

Chàng ngòai thẳng để nhìn nàng “ Sao em biết điều này?”

“ Mẹ đã đột nhiên nói vào sáng nay. Tại sao từ đầu anh không nói với em”

“ anh sợ em sẽ nghĩ anh lợi dụng hoặc nghĩ rằng anh bị ám ảnh từ quá khứ và không nhìn nhận em như một người phụ nữ của bây giờ. Một khi anh biết em cảm nhận gì về anh, anh em ngại khi nói cho em biết. em đã đau khổ đủ về chuyện hôn nhân của mình rồi, anh không muốn

“Em luôn hối tiếc về khoảng thời gian chúng ta đã để lỡ, tiếc vì đã không cho anh biết về tình cảm của mình cho đến khi em đủ tuổi để nhận ra đó không chỉ đơn giản là cảm xúc tuổi mới lớn bông bột.”

“ Đừng để lỡ thêm bất cứ điều gì nữa”, chàng thì thầm đặt bờ môi lướt qua nàng

“ ý anh là gì?”

“ thẩm phán”, chàng gọi người đàn ông đang đứng trước bàn. Ông ta ngược nhìn và ngạc nhiên khi thấy họ khi tất cả mọi người đã về hết. “ Liệu ông có thể ban cho chúng tôi một đặc ân? Ông có thể kết hôn cho chúng tôi?”

“ em không giống bất cứ người làm ngân hàng nào anh gặp”, Grant càu nhàu sau cánh cửa phòng tắm khi nàng vừa bước ra . “ và anh thích thú khi nói với em điều đó”, nàng nói búng nhẹ ngón tay lên mặt chàng và bắt đầu vẩy nước.

Chàng kéo mạnh chiếc khăn tắm ra khỏi người nàng và ném xuống sàn. “ Hãy nói rằng anh chưa bao giờ phải cầu xin một nhân viên tín dụng như thế này.” Chàng vuốt ve bộ ngực của nàng gọn trong lòng bàn tay “Anh cũng chưa bao giờ gặp một người nhân viên nào có vòng bụng nhỏ nhắn đáng yêu

như thế này”,

“ không còn nhỏ nữa đâu,” nàng nói.

“ liệu họ có những có bộ đồ công sở dành cho các bà mẹ không nhỉ?”

“ em ghét chúng, không ai phàn nàn về những bộ đồ bầu của em. Chúng khiến khách hàng của em tự tin khi thấy một phụ nữ vừa có sự nghiệp vừa làm một bà mẹ tốt.

Sandra Brown

Nhớ mãi nụ hôn

Biên dịch : Thùy Lan

Chương chín

Bốn tháng mang thai cũng không làm nên nhiều sự thay đổi về hình thể ngoại trừ sự tăng cân nhanh và bộ ngực đầy đặn hơn – điều càng làm cho ông bố tương lai thích thú. Grant vẫn khám phá vùng bụng của vợ mình hàng ngày để theo sát sự lớn lên của đứa trẻ

“ anh yêu nó lắm”, chàng nói và hôn lên vùng da bụng nàng “ nhưng không nhiều bằng mẹ nó”, chàng thì thầm, rướn mình để hôn lên vùng rãnh sâu giữa bờ ngực nàng.

“ thậm chí là ba năm sau kết hôn?”

“ nhanh vậy sao?” Chàng lơ đãng trả lời, lưỡi vẫn đang mân mê vùng da thịt nơi đầu vú. Nàng rên khẽ và trượt tay vào cặp quần chàng “ Vâng, em vẫn đang đấu tranh với những nữ sinh xung quanh anh”

“ naw”, chàng châm chọc

“ Vâng, họ đều hấp dẫn mà, em biết cái cách mà nữ sinh ngồi cuối lớp tán tỉnh giảng viên của mình”

“ Em biết ư?”

“ ừm”

Sau khi nàng tốt nghiệp, họ đã chuyển từ Cedarwood tới Tulsa nơi nàng làm việc tại một ngân hàng còn chàng làm giảng viên tại một trường đại học công lập có uy tín và trong vòng hai năm đã trở thành trưởng khoa khoa học chính trị và tiền luật.

Chàng vẫn đẹp trai và phong độ như ngày nào. Những sợi tóc bạch kim càng làm tăng thêm phần quyến rũ nơi chàng.

Vào giảng sinh bên nhau đầu tiên, nàng tặng chàng một chiếc jacket bằng vải tuyp có miếng vá da hai bên khuỷu tay. Chàng lộ rõ vẻ thất vọng “ không, một giáo sư thì không thể thiếu nó được, nàng

trêu chọc”

Vào 26/12, chàng đòi chúng lấy một chiếc jacket bằng da và một chiếc quần jean bó.

Bất đắc dĩ nàng phải thừa nhận đó là một sự lựa chọn tốt hơn, nhưng nàng nhìn chăm chăm bất cứ người phụ nữ nào trong trường học mà dám ngưỡng mộ vẻ quyến rũ của chồng nàng.

Bây giờ và mãi mãi những u ám về vụ scandal đã qua đi, chìm lắng dần trong kí ức của công chúng. Grant tự hào về bản thân mình hiện tại. Bóng đêm của quá khứ đã qua và không ảnh hưởng gì đến những niềm kính trọng của mọi người dành cho chàng. Thực tế là chàng đã được đề nghị vào cơ quan luật của bang.

“ Anh có muốn làm không?” Shelley hỏi

“ anh không từ chối trở tham gia vào những hoạt động đó. Có lẽ chúng ta sẽ cải thiện được gì đó với tình hình chính trị của bang.”

Chàng vẫn đang cân nhắc về điều này còn nàng thì biết chắc dù chàng có quyết định thế nào thì nàng vẫn luôn ủng hộ. Cuộc đời nàng, những năm tháng địa ngục với Daryl đã mãi kết thúc từ cái ngày nàng li hôn, nó đã bắt đầu từ cái ngày Grant mời nàng đi uống café sau lớp học chính trị khoa học. Giờ đây, chàng đang ôm nàng, với tất cả tình yêu. “ Shelley, chàng hôn hển, vì em không xử sự như một nhân viên ngân hàng nên làm, anh sẽ phải tự cời quần mình”

“ Sao anh không làm đi, nàng đề nghị với giọng gấp gáp. Bàn tay họ cử động gấp gáp nhất có thể cho đến khi cả hai cùng trần truồng.

“ có ý nào hay không?” Chàng thì thầm vào tai nàng khi trượt tay vào giữa đùi nàng.

“ ừm”, nàng âm ừ, rồi ôm chặt lấy chàng.

Chàng khẽ gọi tên nàng khi bồng nàng vào phòng ngủ. khi đã đặt nàng trên giường, chàng nằm sát bên cạnh và nhìn vào mặt nàng. Nàng rúc mặt vào đám lông trước ngực chàng.

Miệng nàng di chuyển trên vùng gợi cảm đó bằng sự vuốt ve mềm mại của chiếc lưỡi

“ Shelley, em thật tuyệt.”

Nàng nhắc đầu để tận hưởng một nụ hôn dài cướp đoạt của chàng. Như mọi khi, nó hút trọn hơi nàng. Thân thể nàng bắt đầu rung lên như sợi dây đàn. Nàng ngậm môi bao lấy bờ lưỡi chàng khi nó lang thang trên miệng nàng để khám phá và thu phục nó.

Đôi bàn tay chàng bao lấy đôi vú nàng và xoa bóp cùng lúc. Chàng hạ thấp đầu và khen ngợi màu tối mới của đôi đầu vú nàng.

“ Grant, yêu em đi”, nàng van vì khi hai cơ thể họ hòa làm một.

Khi đã vào tận cùng nàng, chàng hướng họ tới tận cùng khoái cảm “ Đây là cách lần đầu tiên mình yêu nhau”, chàng nói, “ còn nhớ không, Shelley”

“ Vâng, vâng”, nàng đáp khi thấy mình đang chìm vào cõi mơ “ Em còn nhớ”.

HẾT.

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy: LOVE STORY

Nguồn: [.thuvien-ebook.com](http://thuvien-ebook.com)

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 17 tháng 8 năm 2009